

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Υγεία, ομορφιά και χρήμα, οι δορυφόροι που την ακολουθούν πιστά. Κεφάλι πάντα.
 Ο έρωτας δεν έχει γίνει ακόμα ενάκλησις ή άγκος. Άσυν-
 νέφιαστος ο ουρανός της.
 Τι της συμβαίνει όμως και δεν φαίνεται πολύ ευχαριστημένη;
 Άρχισε ν' αποκτήσει γέννηση ή ζέγγνοιαση. Τίποτα το δυσάρε-
 στο. Μόνο που το μυαλό αισθάνθηκε την ανάγκη να σκεφθεί. Σκέ-
 ψεις για τον εαυτό της, για το αύριο, για το μέλλον της.
 Άληθεια, ως τότε θα παπ αυτό το βιολετί. Όπου και να πάει θα
 πίσση τα τριάντα. (Δεν νομίζετε ότι ο αριθμός αυτός είναι μια
 μικρή κρούση που σε καλεί να σκεφτείς για τα περαιτέρω;...)
 Η σκέψη. Νά, κάτι που δεν το είχε γνωρίσει τώρα. Σοβα-
 ρεύεται εκείνη που ήταν άρνησις της σοβαρότητας. (Πόσο τάχα
 θέλω για να μω στο ράφι;) Δεν τριαντάρισε ακόμα, και όμως
 όταν της εύχονται «και νύφη» την κυττάζουν με τέτοιο τρόπο
 ώστε να της δίνουν να καταλάβει ότι είναι καιρός ν' αποφασί-
 σι για γάμο. Οδοιπόρος τόσο μήπως μείνι στ' αζήτητα.
 Δεν είναι το ζήτημα οικονομικό. Με τα χρήματα που έχει
 μπορεί να ζήσει και να μοσχοζήσει χωρίς να της χρειάζεται η
 ζένη ενίσχυσι. Οι ελληνικές όμως συνθήκες, έτσι όπως έχουν
 διαμορφωθεί από την παράδοσι, έχουν κάνει το γάμο κάτι απα-
 ραίτητο για τη γυναίκα.
 Όσο μένει έξω απ' αυτόν τη βλέπουν σαν εξαίρεσι, σχεδόν
 άνωμαλι. 'Ηχει δυσάρεστα το «θεοποιεί» όταν περάσει τα σα-
 ράντα. Γίνεται βαρύ στα πνήντα, πνήθιο στα εξήντα. Με κα-
 νένα τρόπο δεν θα το ήθελε να σέρνι Ισθία τον τίτλο της
 θεοποιήσας. Έπειτα της χρειάζεται η κοινωνική της τοποθέ-
 τισι. 'Ο επίσημος συνοδός.
 Στα πρώτα χρόνια έχεις τους γονείς. Καλούν αυτούς και
 μαζί μ' αυτούς κι' εσένα. Άλλα οι γονείς κάποτε φεύγουν κι'
 όταν ακόμα μένουν, το μπράτσο του μπαμπά δεν είναι το κα-
 ταλλήτερο για να στηρίζεται σ' αυτό η ώριμη πιά κόρη.
 Νά τελειώσει πιά αυτή η ιστορία της «ελευθέρως». Νά κάνει
 το σπίτι της, να μη στην τροχιά της παντρεμένης. Μία και δεν
 είν' εύκολο να μείνι μόνη, κι' έτσι κι' αλλιώς θα παντρευτεί,
 ως γίνη-σκέπτεται-ό,τι είναι να γίνη.
 Κάθε άλλο παρά δύσκολο να παντρευτεί. Με τη νοστιμιά και
 την προίκα που διαθέτει, δεν έχει παρά να σφυρίξη για να μα-
 ζευτούν, κοπάδια, οι μνηστήρες. Άλλωστε, και χωρίς να εκ-
 δηλώσιν την πρόθεσι της είναι τόσες οι προσφορές.
 Ακριβώς όμως εδώ είναι ο κόμπος. Άμχανία στην εκλογή.
 Άλλες συμβιβαστικές, προτάζουν να βρούν έναν, κι' ως είναι
 ακυρήσιος, κι' άλλες δεν ξέρουν ποιόν απ' όλους να προτιμή-
 σουν.
 Υπάρχει εκκρεμές ένα συνοικέσιο. Τον είδε, την είδε. Τι-
 ποτα δεν του λείπει του ανθρώπου τίποτα εκτός από την έλ-
 κτική δύναμι. Όραιοι άντρες, με ανατροφή, με καλλιέργεια,
 σε αρμονική απόστασι οι ηλικίες. Έλα όμως που δεν τη ζε-
 σταίνει. Της φαίνεται ότι θα της είναι αφόρπη ψυχρό να ζήσει
 κοντά του και ο ξένος αυτός να της γίνη τόσο οικείος, ώστε
 να δέχεται με ενδιαφέρον τις θυπιές του, να κάνει ευχαρί-
 στως όνομά της τ' όνομά του.
 Από τους άλλους που την πολιορκούν κανένας δεν την εμπνέει
 ώστε να τον κρίνι σύζυγο της. Μέ-
 νει ένας. Το πρώτο της αίσθημα. Δε-
 κάρη χρονώ ήταν όταν τον γνώρισε.
 Παλιά ιστορία. Από την ιστορία αυτή
 δεν έλειψε κάθε ενδιαφέρον. Στα
 χρόνια που πέρασαν διατηρήθηκε
 κάποια σπιθα. Δεν έπαυσαν να βλ-
 πωνται. Βλέπονται και τώρα σαν κα-
 λοί φίλοι. Τυχαίες συναντήσεις που
 τους ευχαριστούν και τους δύο. Κάτι
 περισσότερο: Είναι λίγος καιρός που
 από τον τρόπο με τον οποίο της φέ-
 ρεται, από τα λόγια που της λέει κα-
 ταλαβαίνει ότι η επιθυμία του είναι
 να κεντρίσουν πάλι το παλιό τους ει-
 δώλιο. (Δεν σάς κρύβω πως θανώθα
 μεγάλη ευτυχία και πως θα ήταν ο
 μόνος που θα μπορούσα ν' αναπύσω).
 (Τι κάθεται τότε;) Θα τη ρωτήσει.
 Έχει τους λόγους της. Κάθεται για-
 τι οι πληροφορίες της είναι ότι κά-
 ποια ζωντοκίτρα είναι στη μέση. Με-
 γαλύτερη του και μ' ένα παιδί. Πόσο
 φοβούνται οι νέες τις άλλες, τις γυ-
 ναίκες με την πείρα! Χωρίς εμπιστο-
 σινη στα νιάτα τους κατέχονται από
 τη φοβία, ότι η ώριμότητα και η σοφία της άλλης στα έρωτικά
 θα τις εκμυστηθεί.
 Ίδιως όταν η άλλη έχη θητεύσει στο γάμο. Έλευθερη αλλά με
 παρελθόν συζυγικό, με οικειότητα απέναντι του άντρα. Έχει
 μια αίσθησι αυτή η ζωντοκίτρα, η χρεία γενικότερα. 'Ο λαϊκός
 τραγουδιστής της έχει πλέξει ύμνους.
 Χίρα ν' άλλωξής τ' όνομα χίρα να μη σε λένε
 για σένα τα ματάκια μου μέσα μου νύχτα κλαίνε.
 Τόμο ολόκληρο γεμίζει κανείς συλλέγοντας όσα έχουν γραφή
 για τις χίρες. Όλα γι' αυτές. Τίποτα για τον άντρα που ο θά-
 νατος, ή η ζωή τον απόσπασε από τη γυναίκα του. 'Η χίρα
 θεωρείται ο πειρασμός. 'Η γυναίκα που συνήθισε κατ' το συ-
 ζυγικό βίο της να ζή έρωτικά και της είναι δυσάρεστο ν' απο-
 βάλη τις συνήθειές της. Τη φοβούνται οι άλλες. 'Ο τρόμος της
 παντρεμένης, ο φόβος της λευθερίας. 'Επικίνδυνος αντίπαλος.
 Προσελκύει περισσότερο από κάθε άλλη. Με την παντρεμένη έχεις το συ-
 νάστημα της ενοχής και του κινδύνου. Έπειτα ο κίνδυνος του
 σκανδάλου. Κι' ακόμα η έγγραφη γυναίκα θυμίζει κάθε τόσο τη
 θυσία της: «Εγώ που γιά σενα άπαυτο τον άντρα μου». Για θυ-
 σίες μιλά και η ανύπαντρη, όσο δεν την καλείς σε γάμο. Σου
 δίνει να καταλάβεις τις υποχρεώσεις που αναλαμβάνεις, όσο
 σέρνεις το σύνδεσμο. 'Η χίρα είναι η ασφάλεια.
 Δεν είναι λοιπόν άδικαιολόγητες οι άνησιες της κοπέλλας
 που μας γράφει. Άς είναι η χίρα πιο μεγάλη από το φίλο της
 ως έχη παιδί. Οι νέοι άνθρωποι μάλλον ελκύονται παρά απωθούν-
 ται από τη μεγαλύτερη απ' αυτούς γυναίκα. Ίως γιατί βρί-
 σκουν σ' αυτή μαζί με τον έρωτα και κάποια μητρική στοργή.
 Πρέπει να προχωρήσουν αρκετά τα χρόνια για ν' άρχισιν να
 ζητάς τον άγουρο καρπό.
 Άλλά τί γίνεται τώρα; Θα διαλύσιν η νοστεία της χίρας το
 νεανικό ειδώλιο; Σ' ένα μάτε όπως αυτό δε χωρούν προγυ-
 στικά.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Βλέπονται τώρα σαν καλοί φίλοι
 σε τυχαίες συναντήσεις, που
 τους ευχαριστούν και τους δύο.

Ένα επικίνδυνο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

ΕΡΧΕΤΑΙ κάποτε και η ώρα της σο-
 βαρότητας. Καλά τα πέρασε ως
 τώρα, Γιάννη και άγιος ο θεός.
 Σε πλήρη ζεγνοιασί. Χωρίς πε-
 ριορισμούς από το οικογενειακό περι-
 βάλλον της, δίκες να πολυσκοτίζεται
 τί θα πη ο κόσμος. Άνάγκη που τον
 έχει... Άς είναι καλά το παραδάκι
 της.
 Όταν υπάρχει αυτό, όσο και να πα-
 ραφορτώσιν το έρωτικό σου μπράτσο,
 βρίσκεται πάντα κάποιος για να σου
 περάσιν την κουλτούρα.
 Με τις εύνοικες αυτές προϋποθέσεις,
 αδιάφορη απολαμβάνει τη ζωή. Δεν φαί-
 νεται από την έπιτολή της να το πα-
 ρατράβηξε το σκοινί. Ένας τύπος ά-
 λέγκρος που έκανε τον έρωτα σπόρο και περνούσε μ' αυτό τον
 καιρό της. Ένα νόστιμο παστέμιο. Εύθυμη στις συντροφίες,
 πρώτη στις εκδρομές, κορυφαία στους χορούς, γεμάτη κέφι παν-
 του και πάντα. Δεν είδε στη ζωή το δράμα, δεν παίρνει κλα-
 ψόφωνο για να κλάψη τη μοίρα της. Χαρούμενος σκοπούς με-
 ταδίδει. Χαρωπό και το έρωτικό τραγουδί της. Όλερτ που δεν
 προχωρούν σε μονωμένες ούτε έντασι, ούτε διάκρισι οι συν-
 δεσμοί της. Οι γνωριμιές της δεν κρατούν ούτε όσο η κτενι-
 σιά της.
 Πολλούς έχει πληγώσει αυτή η προχειρότητά της. Άνθρωποι
 που την άγασσαν, που έκαναν όνειρα να δώσουν έκτασι στην
 αγάπη τους και που έσφηνικά, βρόθικαν με φύλλο πορείας στο
 κέρι. Λυπάται, αλλά και τί μπορεί να κάνει; Έπειδή πέφτει
 στα πόδια της και την ίκεττεις δε μπορέ να σε άνακηρύξη
 άρχοντα της καρδιάς της. Τί το κάναμε, δηλαδή; Φιλανθρωπική
 κατάσταση.
 Οι σχέσεις της σταματούν στο παρκινίδι. Παρκινίδι δλος ο βίος
 της. Το αποδίδει στην ιδιοσυγκρασία της και στο περιβάλλον
 μέσα στο οποίο μεγάλωσε. Πόσο συντελεί η άπμοσφαιρι του σπι-
 τίου στη διάπλασι του χαρακτήρα των ανθρώπων! Όλοι αυτοί οι
 δύσθυμοι, οι συνοφρυωμένοι, οι γκρινιαρήδες, οι άπαισιόδοξοι,
 προέρχονται από σπίτια που δεν ξέρουν να γελούν, από οικο-
 γένειες-φυγεία, όπου κυριαρχεί η ψυχρότητα ή από οικογένειες
 που βρίσκονται σε συνεχή σύγκρουσι.
 Τυχερή αυτή μεγάλωσε μέσα στην αγαθή διάθεσι. Προσπνέει
 και καλόκαρδοι στον οικιακό της κύκλο.
 Φυσικά, έπαιξαν ρόλο και τα λεφτά. Δεν λέω ότι το χρήμα
 είναι το παν. Είναι όμως περισσότερο από το κάτι. Όταν τα
 οικονομικά είναι στενοχωρα, όταν σκοντάβεις και για τ' άπα-
 ραίτητο ακόμα, δύσκολα βγαίνει το κελάδημα. Πλούσια τα έλεψ
 του θεού στο δικό της σπίτι. Άπόλυτη η επάρκεια. Δεν είναι ο
 μυθώδης πλούτος, αρκετά όμως για να καλύπτουν με πληρη
 άνεσι τα χρήσιμα και τα περιττά.
 Στη ζεστοσία της έστιας της και στην άπλα την οικονομική
 μεγάλωσε το κορίτσι. Στα τριάντα της τώρα. Τα ώραία νιάτα.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 - ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

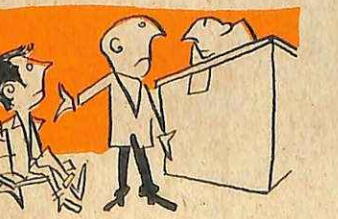
ΜΕ πραγματική ικανοποίηση
 δέχτηκε ο κόσμος τα μέτρα
 της Άστυνομίας κατά του τε-
 ντυ-μπούσου, που μέσα στον
 τελευταίο χρόνο έδωσε αρκετά
 παραδείγματα ζωηρότατης δρα-
 στηριότητας. Πρό μινυν, εξα-
 σθη, μια παρὰ νέων «καλών
 οικογενειών» διασκέδαζε ως έ-
 ξης: Σταματούσε το αυτοκίνη-
 τος, κατέβαινε ένας απ'
 τους νεαρούς, σταματούσε έ-

ναν ανύποπτο περαστικό και
 ρωτούσε:
 —Σας παρακαλώ, πού είναι η
 δόξος Τάδε;
 'Ο άνθρωπος έπροθυμοποιεί-
 το να δώσιν τις πληροφορίες,
 αλλά ως που ν' αποτελειώσιν
 την κουθέντα άρπαζε δυο δυ-
 νατά χαρτοúκια απ' τον νεαρό,
 που έμεινε άμέσως στ' αυτο-
 κίνητο, υπό τα χάχανα των άλ-
 λων και γινότανε καπνός!
 Νόστιμη διασκέδασι. Καί φτου
 να μην άδασκαθούν τα...πνευ-
 ματώδη αυτά καλόπαιδα.

ΟΛΟΙ σχεδόν αυτοί οι ζωηροί
 νέοι, που έδρασαν τον τε-
 λευταίο καιρό — το κακό δια-
 δόθηκε, δυστυχώς, και στις έ-
 παρχίες—άνηκουν συνήθως στις
 λεγόμενες «καλές οικογένει-
 ες». Όταν, λοιπόν, δικάζων-
 ται, είναι φυσικό να παρουσιά-
 ζωνται για μάρτυρες φίλοι των
 οικογενειών τους, άνθρωποι
 γνωστοί και εύπολλητοι, που
 ζητούν την έπιείκεια του δικα-
 στηρίου. Σε μία τέτοια περίπτω-
 σι παρουσιάστηκε διακεκριμέ-
 νος έπιστήμων ως μάρτυς ύ-
 περασίσεως.

—Τι έρετε; ρώτησε ο πρό-
 εδρος του δικαστηρίου.
 —Πρόκειται για άριστο παι-
 δι, άριστης οικογενείας!
 —Κι' ένα άριστο παιδί άρί-
 στης οικογενείας πετά γιαούρ-
 τια και κλούβια αύγα εναντίον
 ανύποπτων διαδωτών;
 'Ο μάρτυς επικαλέσθηκε την
 ηλικία του κατηγορουμένου:
 —Παιδί είναι κι. Πρόεδρε! Δέ
 θα το ξανακάνη!
 Κι' ο νεαρός την γλύτωσε
 σπινάτω. Γι' αυτό και άρμό-
 διος επί του προκειμένου δη-
 λωσε:
 —Γι' αυτά τα άδικήματα των
 ζωηρών παιδιών χρειάζεται...
 Ιδιαίτερα περιποίησης πριν απ'
 το δικαστήριο!
 Και όμολογουμένως. Όπως
 πληροφορούμεθα, η περιποίησι
 που έπιφυλάχθηκε στα ζωηρά
 παιδιά ήταν έντελώς Ιδιαίτερα

και άνωτέρα πάσης προσδοκί-
 ας. Και έλπίζουμε ότι η σχετι-
 κή πληροφωρι δεν είναι άνα-
 κριθίς.

ΔΥΟ νεαρές υπάρξεις εδάδι-
 ζαν στην όδον Πανεπιστημί-
 ου, προσπαθώντας να φανούν
 όσο μπορούσαν πιο χαριτωμέ-
 νες. Άλλά... δε μπορούσαν και
 πολύ. Ήσαν μάλλον άσχημού-
 λες. Πίσω τους, λοιπόν, έτυχε
 να... έπωνται δυο νέοι κύριοι,
 οι οποίοι τις ακολουθούσαν ά-
 πό μικρή απόστασι και τις έ-
 σχολίαζαν, συζητώντες επί του
 θέματος άν έξιζε τον κόπο να
 έπιχειρήσουν την κατακτισί-
 τους. Φαίνεται, όμως, ότι τ' ά-
 ποτελέσματα της έρεύνης δεν
 ήσαν ένθουσιαστικά. Γιατί, σε
 μία στιγμή ο ένας ρωπάει τον
 άλλον:

—Βρέ Τάκη, ποιά σ' άρέσει
 από τις δυο;
 —Και ο Τάκης άπαντά:
 —'Η... μεσαία!
 Και κατόπιν αυτού... έπι-
 χείρησις έματαιώθη!

Η ΣΚΗΝΗ στο Πεδίο του Άρε-
 ως. Με τρόπο άμερικανικό
 είναι ντυμένοι οι νεαροί κι' έ-
 χουν ύφος δυναμικών άστέρων
 της όδονης. Μαλλί άκούρεστο.
 Τσουλούφι στο μέτωπο. Το παν-
 τελόνι καουμπούτο και πε-
 σμένο κάτω απ' τη μέση. Τα
 μπατζάκια γυρισμένα. Μένγκλα.
 Το ύφος βαρύ και συμπληρώνε-
 ται από την τσιγκλα.

Άεσθη φωνάζει κάποιος:
 —'Η φαλλίδα!
 Και οι... καουμπούδες γίνυν-

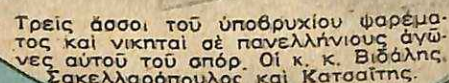
ται καπνός. Γιατί, προφανώς,
 με τη «φαλλίδα» έννοούν τους
 άστυφύλακες, που έχουν έντο-
 λή να τους μεταφέρουν στα
 τμήματα και να τους κόβουν
 εκτός απ' τα μαλλιά, και τα
 περισσευόμενα μπατζάκια.

Ο ΠΡΩΔΗΠΟΤΕ τα έπεισέδια
 αυτά — που αποτελούν γε-
 λοίους πιθήκισμούς και αντι-
 γραφές απ' τις συνήθειες της
 νεολαίας της Άγγλίας—προκα-
 λούν πολλές συζητήσεις και οι
 γνώμες για τα μέτρα που έ-
 χουν ληφθή απ' την Άστυνο-
 μιά είναι διασπασμένες. 'Η συζη-
 τισι σ' ένα καφενείο.
 —Εγώ διαφωνώ με την δια-
 πόμηνσι στους δρόμους. Έλε-
 νε ένας συμπολίτης.
 —Και δεν πρέπει, λοιπόν, να
 τιμωρούνται;
 —Πρέπει, βέβαια. Όμως ένα
 γερό... σουλταν μερμετ, θα
 έφτανε.
 Κατάπληκτος κύπταζε ο άλ-
 λος.
 —Σουλταν μερμετ; Και τί
 θα πη αυτό;
 —Μπερντάκι!
 —Και τί θα πη μπερντάκι;
 —Στυλιάρι, άδερφέ... Νά ύ-
 πάρχη μονίμως μια σανίδα στο
 νερό σ' όλα τα τμήματα, γι'
 αυτές τις περιπτώσεις.
 Κι' οι άκούστες ένθυσαν και
 μεδίασαν καταφατικά.

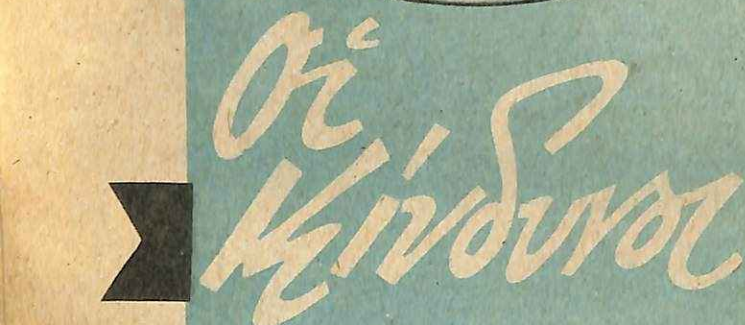
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η Μάρθα Χάγιερ βρήκε ένα πραγματικά έξυπνο τρόπο για
 ν' αντιμετώπιση τις πρώτες φθινοπωρινές ψυχρές και ψι-
 χάλες: όρεσε μια κομψή αδιαβροχή ζακέττα με κουκού-
 λα. Έπειδή όμως τα πόδια της δεν κρύωναν, τ' άφισε να
 βρέχωνται και να... φαίνωνται! 'Η Μάρθα Χάγιερ είναι η
 σάτν, που χάρις στην ομοιότητα της με την Γκρένς Κέλλυ
 διαδέχτηκε στο Χόλλυγουντ τη σημερινή πριγκίπισσα του
 Μονακό.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Έμένα δε με συλλογιστικές ποτέ; τη ρώτησε ο Φρανσουά.

είχαμε και δεν είχαμε. Προσπάθησα να ζωγραφίσω σαν άλλοτε, αλλά δεν έχω πιά ιδέες, είμαι πολύ κουρασμένη. Ίσως να είμαι κι' εγώ άρρωστη. Έλπίζω πως η Γκαμπύ θα μπορούσε να μου δανείσει μερικά χρήματα. Ο Άλμπερ με περιμένει στο σπίτι και του υποσχέθηκα πως θα ψάχνω ένα σωρό πράγματα.

— Τον αγαπάς, λοιπόν, τόσο πολύ; — Αν τον έβλεπες θα καταλάβαινες. Είναι σαν παιδί κι' έχει τόσο πολύ την ανάγκη μου.

— Έμένα, δε με συλλογιστικές ποτέ; τη ρώτησε ο Φρανσουά. — Δε μπορούσα πιά, δεν είχα το δικαίωμα.

— Σωστά. Θα μου επιτρέψεις να σε βοηθήσω, Ίρις. Έχω το Προεκτο- ρείο Διαφημίσεων. Θα σου δώσω βου- λειά. Για την ώρα όμως θα σου δα- νείσω μερικά χρήματα και θα μου τα επιστρέψεις όταν θα μπορέσεις. Συμφωνείς;

Έκείνη τον κύτταξε με δάκρυα στα μάτια. Ένοιωσε πως την αγα- πούσε ακόμα, αλλά κι' αυτή κατα- λάβαινε πως ο έρωτάς της για τον ωραίο αυτόν άντρα δεν είχε σβύσει από την καρδιά της.

— Πολλοί με ρώτησαν, συνέχισε ο Φρανσουά, ποιός είχε ζωγραφίσει έ- κείνα τα θαυμάσια παγώνια στο πα- ραβάν. Όσοι με ρώτησαν, είναι πλού- σιοι και μπορούν να πληρώσουν. Πρέ- πει να ξαναρχίσω να ζωγραφίζω. Ίρις, Όταν θα βρωμέ απ' το κέν- τρο, θα σου δώσω τα λεφτά. Μην κλαίς και μη νοιώθεις τον εαυτό σου ταπεινωμένο. Πάμε τώρα, ο άντρας σου σε περιμένει κι' εγώ δεν είμαι από σίδηρο... Καταλαβαίνεις τί θέλω να πω.

Καταλάβαινε πολύ καλά, καταλά-βαινε πως θάθελε να την πάρη στην αγκαλιά του σαν άλλοτε. Τη συνόδε-ψε ως το σπίτι της και της θύμισε να πάη στο γραφείο του να τον βρή. Όταν η Ίρις χάθηκε απ' τα μάτια του, ο Φρανσουά ένοιωσε τον εαυτό του πολύ κουρασμένο...

Το κορίτσι

ΜΕ ΤΑ ΠΑΓΩΝΙΑ

Η Ίρις Βανέν, η γνωστή ζωγράφος που ήξερε να διακοσμή τόσο καλλιτεχνικά έπιπλα, τραπεζία και παραβάν, είχε με θλίψη στον άντρα της, τον Άλμπερ, πως, για την ώρα, δεν είχε πάρει καμιά προκαταβολή για τα σχέδια που είχε δώσει σε κά-ποιο γραφείο. Ήταν απελπισμένη και σκεφτόταν με πόνο πως δεν ήταν πιά ικανή να δουλέψη, να ζωγραφίσει σαν άλλοτε. Μια νέα πε-ρίοδος ανέχειας άρχιζε για τους δυο συζύγους.

— Θα πάω στη Γκαμπύ Κέλλερ, είπε στον άντρα της, μου χρωστάει ακόμα ένα υπόλοιπο από το παραβάν που της ζωγράφισα, είναι είκοσι χιλιάδες φράγκα...

— Μα τότε, αγάπη μου, της είπε ο άντρας της, θάμαστε πλούσιοι! Η Ίρις χαμογέλασε με το στανιό. Όταν βρέθηκε στο δρόμο, έ-νοιωσε πόνους για το ψέμμα που είχε πη. Η Γκαμπύ δεν της χρω-στόυσε τίποτα. Απλώς πήγαινε να τη βρή για να της γυρέψη δανεικά. Καθώς βράδυζε, συλλογίστηκε τα δυο χρόνια που ήταν παντρεμένη με τον Άλμπερ Βανέν, τον άρχιτέκτονα: δυο χρόνια με λίγους ξένοια-στους μήνες και τον άλλο καιρό μ' έλπίδες που δεν κατέληγαν πουθενά.

Η Γκαμπύ, που είχε πάρα πολύ καιρό να την δει, την υποδέχτηκε με χαρά. Τη φίλησε θερμά στα δυο μάγουλα και την παρουσίασε στους φιλοξενούμενους της, γιατί ήταν η μέρα που δεχόταν.

— Πώς πάει ο Άλμπερ; την ρώτησε μ' ενδιαφέρον. Είστε πάντα έ-ρωτευμένοι;

Η Ίρις θά ήθελε να της πη: «Άκουσε, Γκαμπύ, ήρθα να σου ζητήσω μια χάρη: Θα μπορούσες να μου δανείσεις...». Μα τα λόγια δεν έβγα-ναν από τα χείλη της. Η Γκαμπύ, συνεχίζοντας τη φλυαρία της, δεν την άφηγε να της πη το σκοπό της επισκέψεώς της.

— Άκουσε, Γκαμπύ, είπε τέλος η Ίρις, με θάρος.

— Έκείνη όμως άκριτάς τη στιγμή, η Ίρις άκουσε να της λέη κάποιος:

— Καλησπέρα, Ίρις, είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος που έ- ξανα-έλεπώ! Τι κάνεις;

Η Ίρις γύρισε απότομα και είδε μπροστά της το Φρανσουά Γκαρντάν.

— Αναρωτιόμουν πού ήσουν! είπε η Γκαμπύ. Μου φαινόταν αδύνατο να μη σπεύδεις να χαιρετίσεις το «Κορίτσι με τα παγώνια»! Έτσι δεν την έλεγες άλλοτε την Ίριδα;

— Άκουσε, Γκαμπύ, είπε τέλος η Ίρις, με θάρος.

— Έκείνη όμως άκριτάς τη στιγμή, η Ίρις άκουσε να της λέη κάποιος:

— Καλησπέρα, Ίρις, είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος που έ- ξανα-έλεπώ! Τι κάνεις;

Η Ίρις γύρισε απότομα και είδε μπροστά της το Φρανσουά Γκαρντάν.

— Αναρωτιόμουν πού ήσουν! είπε η Γκαμπύ. Μου φαινόταν αδύνατο να μη σπεύδεις να χαιρετίσεις το «Κορίτσι με τα παγώνια»! Έτσι δεν την έλεγες άλλοτε την Ίριδα;

— Άκουσε, Γκαμπύ, είπε τέλος η Ίρις, με θάρος.

— Έκείνη όμως άκριτάς τη στιγμή, η Ίρις άκουσε να της λέη κάποιος:

— Καλησπέρα, Ίρις, είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος που έ- ξανα-έλεπώ! Τι κάνεις;

Η Ίρις γύρισε απότομα και είδε μπροστά της το Φρανσουά Γκαρντάν.

— Αναρωτιόμουν πού ήσουν! είπε η Γκαμπύ. Μου φαινόταν αδύνατο να μη σπεύδεις να χαιρετίσεις το «Κορίτσι με τα παγώνια»! Έτσι δεν την έλεγες άλλοτε την Ίριδα;

— Άκουσε, Γκαμπύ, είπε τέλος η Ίρις, με θάρος.

— Έκείνη όμως άκριτάς τη στιγμή, η Ίρις άκουσε να της λέη κάποιος:

— Καλησπέρα, Ίρις, είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος που έ- ξανα-έλεπώ! Τι κάνεις;

Η Ίρις γύρισε απότομα και είδε μπροστά της το Φρανσουά Γκαρντάν.

— Αναρωτιόμουν πού ήσουν! είπε η Γκαμπύ. Μου φαινόταν αδύνατο να μη σπεύδεις να χαιρετίσεις το «Κορίτσι με τα παγώνια»! Έτσι δεν την έλεγες άλλοτε την Ίριδα;

— Άκουσε, Γκαμπύ, είπε τέλος η Ίρις, με θάρος.

— Έκείνη όμως άκριτάς τη στιγμή, η Ίρις άκουσε να της λέη κάποιος:

— Καλησπέρα, Ίρις, είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος που έ- ξανα-έλεπώ! Τι κάνεις;

Η Ίρις γύρισε απότομα και είδε μπροστά της το Φρανσουά Γκαρντάν.

— Αναρωτιόμουν πού ήσουν! είπε η Γκαμπύ. Μου φαινόταν αδύνατο να μη σπεύδεις να χαιρετίσεις το «Κορίτσι με τα παγώνια»! Έτσι δεν την έλεγες άλλοτε την Ίριδα;

— Άκουσε, Γκαμπύ, είπε τέλος η Ίρις, με θάρος.

— Έκείνη όμως άκριτάς τη στιγμή, η Ίρις άκουσε να της λέη κάποιος:

— Καλησπέρα, Ίρις, είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος που έ- ξανα-έλεπώ! Τι κάνεις;

Πραγματικά, χωρίς στον Φρανσουά, η Ίρις άρχισε και πάλι να δου-λειά και να κερδίζει απ' τα σχέδιά της. Οι έλπίδες της είχαν ζωρέψει. Μέσα σε λίγους μήνες, η Ίρις είχε κερδίσει πνήντα πέντε χιλιάδες φράγκα, μια δολοκλήρη περιουσία. Έτσι θα μπορούσε να πάη τον Άλμπερ σ' ένα βουνό για να συνέλθη εκεί έντελως. Κι' αυτή θα έβρισκε λίγη ησυχία.

— Χάρης σε σένα, Φρανσουά, τού είπε, μια μέρα, ξαναβρήκα τον εαυτό μου.

— Θυμάσαι, Ίρις, όταν ζωγράφιες τα παγώνια στο παραβάν; Μου φαίνεται πως από τότε σ' έρωτεύθηκα, πως από τότε σ' αγαπώ. Μα τί σ' έκανες να φύγεις από μένα; Πές μου το, αγαπημένη μου. Ζούσαμε τόσο καλά οι δυο μας κι' αγαπιόμαστε τόσο πολύ! Δε μπορεί ν' αγά-πησες άλλον, όπως έμένα...

— Ίσως ο φόβος, Φρανσουά, ψιθύρισε η Ίρις, να σ' αγαπήσω ακόμη πιο πολύ και να υποφέρω μια μέρα εξ αιτίας του έρωτάς μας...

✱

Συναντήθηκαν την άλλη μέρα και σαν να συνέχισαν τη συνομιλία τους, ο Φρανσουά της είπε:

— Τι κέρδισες, Ίρις, που έφυγες από κοντά μου δυο χρόνια πριν;

— Εξακολουθήσες να μ' αγαπάς, όπως εξακολουθώ να σ' αγαπώ κι' εγώ. Τι κέρδισες λοιπόν; Μια άχαρη ζωή. Φαντάζεσαι πως θα σ' αφήσω και πάλι να μου φύγεις, πόρα που σε ξαναβρήκα;

— Ούτε κι' αυτή τη φορά θα μείνω, Φρανσουά.

— Μήπως θέλεις να με κάνεις να πιστέψω πως έπαψες να μ' αγαπάς;

— Η Ίρις τον κύτταξε με απελπισία. Ένοιωσε πως τον αγαπούσε όπως πρώτα, και πως τώρα τον έχανε για πάντα! Έπρεπε να πη ψέμματα, αν ήθελε να την αφήση να φύγη, αν ήθελε να τον κάνει να πάη να τη συλλογίζεται. Ο Άλμπερ έμοιαζε με χαϊδεμένο παιδί κι' είχαν ζήσει μαζί δυο χρόνια. Πώς μπορούσε να τον αφήση!...

— Λοιπόν, Ίρις, ο μεγάλος σου έρωτας για μένα έσβυσε; τη ρώτησε.

— Ναι, Φρανσουά, απάντησε με δυσκολία, έτοιμη να ξεσπάση σε λυ-γμούς.

— Εξ αιτίας του;

— Είναι ο άντρας μου, Φρανσουά και τον αγαπώ!

— Καταλαβαίνω, Ίρις... Σε δυο μέρες φύγω για τη Μασσαλία. Νά η διεύθυνσή μου εκεί πέρα. Αν είπες ψέμματα σήμερα, ξέρεις πού θα με βρης. Θα σε περιμένω...

Χάρισαν πικραμένοι. Σ το δρόμο καθώς πήγαινε στο σπίτι της, άρχισε να βρέχει. Σε λίγο η βροχή δυναμώσε. Η Ίρις άνακατάνε τα δάκρυά της με το νερό της βροχής. Έκλεισε τον χαμένο για πάντα έρωτά της. Και η μοίρα, αμείλικτη, την οδηγούσε άγνά, αλλά σταθερά, κοντά στον άντρα της.

ΑΝ ΡΥ ΛΕΜΠΛΟΝ

— Έσύ κάθισες εκεί που είσαι! Την κοπέλλα θα την κατεβάσω εγώ!

Ο ΠΡΩΤΟΣ Έλληνας ρασοφόρος, που εκτελέστηκε από τους Γερμανούς στη Θεσσαλονίκη, ήταν ο μοναχός Γαβριήλ Διονυσιάδης, απ' την Κρήτη, που το κομικό του όνομα ήταν Άντωνιος Γεωργιλάκης. Ο Γαβριήλ υπηρετούσε στις Καρυές, στο κελλί «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου». Τά επίσημα εκκλησιαστικά χαρτιά λένε γι' αυτόν ότι, στα μέσα του 1941, είχε περιπέσει σε ποινικό αδίκημα και βρισκόταν στις φυλακές του Έπταπυργίου. Άλλ' όποιο κι' αν ήταν το αδίκημά του, ο καλογέρος αυτός του 'Αθω, ήταν άνθρωπος που Θεού κι' εξαιρετικούς πατριώτες. Ένας από τους συγκρατούμενούς του, ο Δημοσθένης Καλέρης, που πέρασε μαζί του μέρες τραγικές, μιλεί για το Γαβριήλ κι' ευγνωμοσύνη. Ήταν ο μόνος ανάμεσα στους φυλακισμένους, που έδινε άθροος σε όλους και καταπράτινε τον πόνο τους, με λόγια γεμάτα αγάπη κι' ελπίδα.

Τις μέρες εκείνες, άγνωστοι πατριώτες, είχαν κάνει μεγάλο σασπιτάζ στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης κι' οι Γερμανοί άρχισαν να μιλούν για «άντιποινα». Είχε κυκλοφορήσει ακόμη ή φήμη, ότι έπρόκειτο να τουφεκίσουν τριάντα από τις φυλακές του Έπταπυργίου.

Στις 28 Δεκεμβρίου 1941, οι Γερμανοί αποφάσισαν να εκτελέσουν την απειλή τους. Χαράματα, μπήκαν στα κελιά των φυλακισμένων και διάλεξαν τριάντα κρατούμενους. Άνάμεσά τους ήταν ο Κύρος Ίσαακίδης, ο Νίκος Χαλαραπίδης, ο Πέτρος Τρουνιώδης, ο Άντωνιος Παπαδόπουλος, ο Γιάννης Παπαρρίγας, ο Χαϊμ Σουσάν, ο Γαβριήλ Διονυσιάδης και πολλοί άλλοι ακόμη. Τη στιγμή, που τους έπαιρναν, ένας από τους μελλοθάνατους ξέσπασε σε λυγμούς.

Τόν άκουσε ο καλόγερος και γυρίζοντας σ' αυτόν, του είπε με τη γλυκεία του φωνή:

— Κλάψε, φιλε μου, κλάψε! Όχι όμως για τόν εαυτό σου, μά για τούς Γερμανούς. Σε λίγο, όλοι αυτοί που μάς πατούν και μάς σκοτώνουν, θα μοιάζουν ψωριασμένα σκυλιά...

Ένας από τούς στρατιώτες, που κατάλαβε τά λόγια του, του κατέβασε μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Λίγο αίμα έβγαψε τά χείλη του μοναχού. Μά γύρισε εκείνος και τόν κύτταξε χαμογελώντας.

— Δεν πειράζει, του είπε, χτύπα με όσο θέλεις. Σε λίγο εμείς θα βρισκόμαστε στα πόδια του Θεού. Ένώ εσύ και τούς συντρόφους σου, δε θα σάς δεχτή ούτε ή κόλαση...

Τούς πήγαν στον τόπο της εκτέλεσως. Εκεί θέλησαν να τούς δέσουν τά μάτια. Κανένας όμως δε δέχτηκε. Ο Γαβριήλ Διονυσιάδης, στάθηκε με τό μέτωπο ψηλά. Κι' όταν ο επί κεφαλής του άποσπάσματος σήκωσε τό χέρι του, για να προσάξει σπύρ, όλοι μαζί οι μελλοθάνατοι άρχισαν να ψάλλουν τόν Έθνικό Ύμνο. Την ίδια στιγμή, ο ένας πίσω από τόν άλλον, έπεσαν οι Έλληνες διάτρητοι από τά βόλια των δολοφόνων.

Τό άποσπάσμα έφυγε γρήγορα, αφήνοντας πίσω του τριάντα πτώματα άδωαν. Οι Γερμανοί όμως ξαναγύρισαν κατά τό μεσημέρι κι' έβγαλαν φρουρούς να φυλάνε τούς πεθαμένους. Τί να φοβήθηκαν άραγε;

Οι Θεσσαλονικείς τότε ζούσαν στιγμές δραματικές. Μά ή άξιοπρέπεια των κατοίκων της μακεδονικής πρωτεύουσας, ή βουδή διαμαρτυρία τους, οι ματιές που ανταλλάζαν μεταξύ τους, έκαναν τούς Γερμανούς να διασθάνουν πως δε θα ή καλοπερνούσαν. Κι' έλασαν τά μέτρα τους. Μηχανοκίνητα διέτρεχαν μέρα και νύχτα την πόλι, περίπολοι σαματούσαν για έρευνα τούς διασώτες, άπειλές έκτοξεύονταν με άλλεπάλλυλες προκηρύξεις τους. Μά τί όφελούσαν όλ' αυτά; Οι Μακεδόνες ξεσηκώνονταν αιγά-σιγά. Και τό άντάρτικο στα βουνά, οι μυστικές όργανώσεις στις πόλεις και τά χωριά, φούντωναν κι' έπαιρναν διαστάσεις.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Στις 22 Αυγούστου 1942, κάποιος, καταδότης, πρόδωσε στην Γκεστάπο ένα Βρετανό έπιλοχία, τό Μπλι Τζόρνταν, που κρυβόταν σε κάποιο σπιτάκι, σιμά στο Ντεπό. Πήγαν οι Γερμανοί να τόν συλλάβουν, μά τό 'Άγγλος βρήκε την ευκαιρία και δραπέτευσε. Σκύλιασαν οι ναζήδες για τήν άποτυχία τους και βάλθηκαν να τόν πιάσουν με κάθε θυσία. Οι χαφιέδες τους έξυθώθηκαν στις γειτονίες και τά καφενεία. Έπεφταν δίπλα στους ανθρώπους και προσπαθούσαν να τούς άποσπάσουν πληροφορίες. Από στόμα σε στόμα, μαθεύτηκε τότε πως ο Τζόρνταν είχε καταφύγει στη Νέα Μαγνησία, ένα όμορφο χωριούδάκι, που τό κατοικούσαν καθαρόαιμοι Έλληνες. Η Γκεστάπο δεν έχασε καιρό. Έστειλε άμέσως εκεί τούς πράκτορές της, για ν' ανακαλύψουν τό κρησφύγετο του Βρεταννού. Φυσικά δεν τό βρήκαν. Έμειναν όμως ότι ο εφήμεριος του χωριού Άντρέας Κυριακίδης βοηθούσε 'Άγγλους φυγάδες.

Οι πρόδοτες ξαναγύρισαν μπρός πίσω στη Θεσσαλονίκη, για να εκαρφώσουν τόν καλό ιερέα, που δούλευε για τήν πατρίδα του. Την ύπόθεσι τήν ανέλαβε τότε ο ύπολοχαγός της Γκεστάπο Έρνεστ Χόμς, που μήνη άμέσως σ' ένα αυτοκίνητο, μαζί με πέντε άλλους Γερμανούς, για να πάη στη Νέα Μαγνησία. Έφτασαν εκεί άργά τή νύχτα. Ο Χόμς πρόσταξε τούς στρατιώτες του, να μπλοκάρουν τό σπιτάκι του παπα Άντρέα. Ήσυχία άπόλυτη άπλωνόταν παντού. Πουθενά κανένα φως, καμμία φωνή. Μονάχα ένα σκυλί, που είχε μυριστή τούς επιδρομείς, γαύιζε μακριά. Ο ύπολοχαγός, έχοντας μαζί τό διερχιμένα του, πήγε και χτύπησε τήν πόρτα του σπιτιού.

— Άνοιχτε! Γερμανική άστυνομία...

Δεν περιμένα οχεδόν διόλου. Η πόρτα άνοιξε άμέσως. Ήταν ο ίδιος ο παπα Άντρέας Κυριακίδης, που τούς χαμογέλασε με καλώςήνη.

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ ΣΤΟΝ ΚΡΟΤΑΦΟ

— Περάστε μέσα, παιδιά μου, τούς είπε χωρίς να ταραχτή. Περάστε να έξαποτάσετε λίγο...

Τά σάστισαν οι Γερμανοί με τόν τρόπο, που τούς υποδέχτηκε κι' ο Έρνεστ Χόμς, κύτταξε άπορημένος τό διερχιμένα. Μά ο τελευταίος, άνθρωπος σκοτεινός και ύπουλος—καταδικαστική μετά τήν άπελευθέρωσι σε Ισοβία δεσμά— έδωσε τό περιστρόφο του και τό κόλλησε στον κρόταφο του ρασοφόρου.

— Δεν ήρθαμε εδώ για νά... έξαποτάσουμε, παπά! του φώναξε άγρια. Νά μάς πής μονάχα που κρύβεις τούς 'Άγγλους, για να τελειώνουμε...

Ο ιερέας ανασήκωσε τούς ώμους του.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε. Για ποιούς 'Άγγλους μου λές; Αυτή τήν ώρα στο σπιτί μου είναι μονάχα ή κόρη μου κι' ο γιούς μου. Κανένας άλλος δε βρίσκεται εδώ...

— Αυτό θά τό δούμε! Έμπρός, άς άρχίσουμε τήν έρευνα!

Μέσα σε λίγα λεπτά, άναποδογύρισαν τά πάντα. Τόσο ο παπα Άντρέας Κυριακίδης, όσο και τά δυο παιδιά του, είχαν τραθηχτή σε μία γωνία κι' από κεί, έβλεπαν άμύλητοι τό κακό που γινόταν. Κι' όστόσο, μ' όλο που

δε βρήκαν τό παραμικρό, ο ύπολοχαγός Χόμς πρόσταξε να τούς πάρουν μαζί τους. Τούς έρριξαν όπως-όπως μέσα σ' αυτοκίνητο και τούς μετέφεραν στη Θεσσαλονίκη, όπου άρχισαν τά φοβερά τους μαρτύρια. Μερώνυχτα δολοκλήρα τούς άνέκριναν με τόν πιο άπάνθρωπο τρόπο. Άλλ' ούτε μία λέξη δεν κατώρθωσαν να τούς βγάλουν απ' τό στόμα.

— Γιατί δε μιλάς; ρώτησε ένα βράδυ τόν παπα Άντρέα ο Χόμς. Τούλάχιστον, αν δε λυπάσαι τή ζωή σου, δε σκέφτεσαι τά δυο σου παιδιά; Θα τουφεκιστούν κι' αϊτία θάσαι εσύ...

Ο τολμηρός κληρικός χαμογέλασε.

— Κι' αν άκόμη μάς κάνετε κομμάτια, τίποτε δεν πρόκειται να μάθετε από μάς, απάντησε. Τόσο έγω, όσο και τά παιδιά μου, είμαστε άποφασισμένοι να πεθάνουμε. Δε θα γίνουμε πρόδοτες επειδή τό θέλετε εσείς. Άδικα χάνετε τόν καιρό σας μαζί μας...

Θύμωσε ο άξιωματικός και τόν άρπάξε από τά γένηλα.

— Είσαι τρελλός! του φώναξε. Μά ξέρω έγω τόν τρόπο να σε κάνω να μιλήσης...

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ

Και τόν έρριξε σε καινούργια βασανιστήρια. Άδικος κόπος. Όση ώρα τόν παίδευαν, ο παπα Άντρέας έψαλλε με τήν άρμονική φωνή του, για να παίρνει κουράγιο και πρό παντός, για ν' άπασχολήση τή σκέψη του. Ο πόνος δεν έπρεπε να τόν λυγίση. Και δεν τόν λύνισε κι' όταν άκόμη άκουσε τις κραυγές του γιου του και της θυγατέρας του, που δοκιμάζαν τά ίδια μαρτύρια στο δίπλα δωμάτιο.

Είδαν κι' απέιδαν οι Γερμανοί πως δεν έβγαζαν τίποτε μαζί τους και στις 23 Σεπτεμβρίου 1942, τούς έστειλαν στο στρατοδικείο με τή βαρεία κατηγορία της περιθάψως 'Αγγλων. Κατηγορία, δηλαδή, που σήμαινε βέβαια θάνατο. Κι' ενώ όλοι πίστευαν πως θα τούς στήσουν στον τοίχο, οι στρατοδίκες τούς καταδίκασαν μονάχα δέκα χρόνια φυλακή! Πώς έγινε τό θαύμα αυτό; Φαίνεται πως ο Θεός προστάτευε τούς καλούς αυτούς Έλληνες, που έκρυβαν πραγματικά 'Αγγλους φυγάδες από τήν άρχή σχεδόν της κατοχής. Έτσι ο παπα Άντρέας Κυριακίδης και τά δυο παιδιά του, κλεισθήκαν στις φυλακές, για να βγούν από κεί μέσα μετά τήν άπελευθέρωσι. Πέρασαν άσχημες άρες. Μά έζησαν με τό μέτωπο καθαρό, χωρίς να προσδώσαν κανένα, χωρίς να λιποψύχησαν κι' όταν άκόμη τούς άπειλούσαν με θάνατο.

Η τρομοκρατία είχε άπλώθ ή σαν ένα μαύρο σύννεφο πάνω από τό Νομό

της Θεσσαλονίκης, πάνω απ' όλη τή Μακεδονία. Πείνα, τουφεκιμοί, διώξεις, έμπρημοί. Τά χωριά άδειάζανε. Έφευγαν οι κάτοικοι σαν τά έλάφια, για να σωθούν από τις μαινόμενες όρδες του Χίτλερ. Όσοι μπορούσαν να σηκώσουν όπλα, έπαιρναν τά βουνά. Τά παλληκάρια ήταν όπλισμένα με ό,τι βάλ ή ο νους του ανθρώπου: Μανλίκερ, Ιταλικά τουφεκία, γκράδες, δίκανα του κυνηγιού και πιστόλια. Παρ' όλα αυτά έκαναν καλά τή δουλειά τους κι' οι Γερμανοί δεν ήξεραν πιά που να σταθούν. Τούς χτυπούσαν απ' όλα τά σημεία, πλθθαιναν τά σασπιτάζ κι' οι ενέδρες διαδέχονταν ή μία τήν άλλη. Κι' ο καιρός περνούσε μέσα σ' ένα αδιάκοπο και σκληρό πόλεμο. Η άπελευθέρωσι ήταν σιμά, δα πρόδιδαν τό εύλογημένο άρωμα της. Όστόσο οι ναζήδες γίνονταν έσένα και πιο θηρία. Τίποτε δεν πους συγκρατούσε. Έκαιγαν, έφραζαν, λεηλατούσαν.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΤΙΑΤΗ

Την 1η Σεπτεμβρίου 1944, δυο γερμανικά αυτοκίνητα—που είχαν για επιβάτες μερικούς υπάλληλους της Έταιρείας Ύδατων Θεσσαλονίκης και μερικούς στρατιώτες— χτυπήθηκαν από άντάρτες σιμά στο Χορτιάτη. Τ' αυτοκίνητα σταμάτησαν άμέσως κι' ύστερα από ένα λεπτό, άναψε φοερή μάχη. Τό αποτέλεσμα ήταν να σκοτωθ ή ένας υπάλληλος, να τραυματιστή βαρεία ένας Γερμανός και να συλληφθούν αιχμάλωτοι δυο στρατιώτες.

Τρομοκρατήθηκαν οι κάτοικοι του Χορτιάτη κι' έτρεξαν να συμβουλευτούν τόν εφημέριο τους, τόν παπα Δημήτρη Τομαρά.

— Τι πρέπει να κάνουμε; τόν ρώτησαν. Οι Γερμανοί βέβαια δε θα μείνουν με σταυρωμένα χέρια ύστερα απ' αυτό που έπαθαν. Νά φύγουμε ή να μείνουμε στο χωριό;

Τι ν' άπάντηση ο καλός λευτής στο τραγικό ερώτημα; Στάθηκε για λίγο σκεπτικός, παρακαλώντας τό Θεό να τόν φωτίση.

— Θα πάω να ρωτήσω τόν καπετάν Φλωριά, άποκρίθηκε επί τέλους. Κάπου εδώ κοντά βρίσκεται με τά παλληκάρια του.

Ο καπετάν Φλωριάς, ήταν ο άρχηγός των άνταρτών, που είχαν χτυπήσει τούς Γερμανούς. Πήγε και τόν άντάμωσε ο παπα Δημήτρης και τόν ρώτησε τί έπρεπε να κάνουν. Ο καπετάνιος βρέθηκε σε δύσκολη θέση.

— Γέροντα, του είπε, οι Γερμανοί είναι κακή φάρα. Τούς ξέρεις καλά και δεν είναι ανάγκη να στο πω έγω. Η άλήθεια είναι πως δεν έπρεπε να τούς χτυπήσουμε. Μά τότε τί πόλεμο κάνουμε; Γιατί βρισκόμαστε στα βουνά;

Ο κληρικός τόν κύτταξε στα μάτια. Ήταν πάνω από έβδομήντα έτών.

— Παιδί μου, άποκρίθηκε, δεν ήρθα εδώ για να σου πω να μην πολεμάς. Άν είναι σωστό ή όχι αυτό που κάνετε, δε θα τό κρίνω έγω. Ύστερα από μάς έρχεται ή ιστορία. Μά σκέψου τις ψυχές που βρίσκονται στο χωριό.

Τό συλλογίστηκε αυτό:

Ο καπετάν Φλωριάς κούνησε τό κεφάλι του.

— Τό συλλογίστηκε και πολύ μάλιστα, απάντησε. Τό μόνο που μπορώ να στο πω είναι, να μη φοβάσαι...

Ο παπα Δημήτρης έβλεπε τό όρατο του μέτωπο.

Δε φοβόμαι για τόν εαυτό μου, έλεπε τονίζοντας μιά-μιά τις λέξεις. Φοβάμαι για τό ποινικό μου. Φοβάμαι για τά παιδιά, τούς γέροντες και τις γυναίκες. Φοβάμαι για όλο τό χωριό, που θα τό ξεθεμελιώσουν οι τριακάτάρτοι...

Ο καπετάνιος σηκώθηκε.

— Έχεις δίκιο, γέροντα. Γύρισε πίσω και να μάς έχης έμπιστοσύνη. Οι άντρες μου κι' έγω θα μείνουμε άγρυπνοι εδώ τριγύρω. Κανένας Γερμανός δε θα τολμήση να πλάσσει. Στο ύποδοχαι...

«ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ...»

Τούδωσε τήν ευχή του ο παπα Δημήτρης και γύρισε στο Χορτιάτη, για ν' αναγγείλ ή σ' όλους τήν ευχάριστη είδησι. Άνάπνευσαν με άνακούφισα οι χωρικοί και ξαναπάσαν ήσυχά τις δουλειές τους. Πραγματικά, πέρασαν δέκα όλκαρες μέρες, χωρίς να συμβή τό παραμικρό. Οι άντάρτες του καπετάν Φλωριά είχαν πιάσει τά πόστα και περιμένα. Τίποτε όμως, ούτε σκιά Γερμανού, δεν παρουσιαζόταν πουθενά. Πέρασε έτσι άλλη μία βδομάδα κι' οι κάτοικοι του χωριού κόντευαν να ξεχάσουν τό περιστάτικό. Στα βασανισμένα τους πρόσωπα στραφικότοβσε ή χαρά κι' ή αισιοδοξία. Ήταν πιά 19 Σεπτεμβρίου 1944 κι' από παντού έφταναν χαρμόσινα μηνύματα. Οι Γερμανοί ύποχωρούσαν σε όλα τά μέτωπα, άδειάζαν τις πόλεις, έφευγαν στον άγρύστο. Στην Άθήνα είχαν άδειάσει πολλά οικήματα, που κατείχαν ως τότε, στη Θεσσαλονίκη μιλούσαν για ύπονομισα από τόν λιμανιού. Προτού άποχωρήσουν από τή μακεδονική πρωτεύουσα, θ' άνατίναζαν τά πάντα. Τίποτε δε θ' αφήναν όρθιο.

Ο καπετάν Φλωριάς έστέλει τότε έναν από τούς ανθρώπους του στο Χορτιάτη, για να ειδοποιήση τούς κατοίκους του, ότι έλασαν διαταγή να πάνε αλλού.

— Τώρα πιά δεν υπάρχει φόβος, τούς διαβεβαίωσε ο άπεσταλμένος. Τό βλέπετε και μόνοι σας. Οι Γερμανοί δεν έξερουν πώς να προσφυλάζουν τόν εαυτό τους. Αντίποινα θα κάνουν ύστερα από τόσον καιρό;

Οι χωρικοί συμφώνησαν θέλοντας και μη κι' οι άντάρτες έφυγαν. Αυτό ήταν. Τα χαράματα της ίδιας έκείνης νύχτας, έκοισι γερμανικά καμινάρια, μ' επί κεφαλής τό φοβερό έγκληματά πολέμου Σούμπερτ, μπήκαν στον Χορτιάτη και στάμπευσαν στην πλατεία του. Πήραν είδησι τόν έρχομό τους οι κάτοικοι και μία βελόνα τρύπησε τήν καρδιά τους. Γιατί μονοιάς κατάλαβαν πως οι Γερμανοί, περιμένα να φύγουν οι άντάρτες από τήν περιφέρεια, για ν' άρξουν τό άπείστο έργο τους. Μερικά παλληκάρια που έπιχείρησαν να δραπέτεύσουν, βρέθηκαν μπρός στις κάννες των δολοφόνων.

— Πίσω! Όλοι στην πλατεία...

Όρνος κι' όδυμμός άπλώθηκε όλόγυρα. Από παντού άκούγονταν κραυγές γυναικών, κλάμματα παιδιών, κατάρες γερόντων. Οι Γερμανοί έμπαναν στα σπύτια, άρπαζαν ό,τι πολύτιμο όπηρεχε εκεί, σκότωναν τούς ανθρώπους κι' έβραζαν φωτιά. Καπνοί και φλόγες ύψώθηκαν ως τόν ουράνιο. Ήνα από τά μεγαλύτερα σπύτια του χωριού, οι φονιάδες συγκέντρωσαν όλα σχεδόν τά γυναικόπαιδα που βρήκαν μπροστά τους, όλους τούς γέροντες και τούς άρρωστους κι' ύστερα κάρφωσαν τις πόρτες.

ΟΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ-ΔΗΜΗΤΡΗ

Είχε πιά έξημερώσει. Ο παπα Δημήτρης Τομαράς, ντυμένος τό ιερά άμεία, άποφάσισε να παρουσιάσ ή στον αιμόφυρο Σούμπερτ. Μά οι δυο θυγατέρες του, ή Άγγελική κι' ή Ειρήνη, άρχισαν να τόν παρακαλούν με δάκρυα στα μάτια:

— Μην πάς, του έλεγαν. Είναι θηρία άνήμερα και θα σε σκοτώσουν.

Ο τολμηρός λευτής τις κύτταξε ασηπρά.

— Έσείς τό λέτε αυτό; τις ρώτησε. Έσείς, τά παιδιά μου;

Οι δυο κοπέλλες γονάτισαν κλαίγοντας στα πόδια του.

— Συγχώρεσέ μας, απάντησαν, έχεις δίκιο. Μά ο πόνος μας είναι μεγάλος, γιατί ξέρουμε ποιά θα είναι τό αποτέλεσμα.

— Όποιο κι' αν είναι, πρέπει να πάω. Προσευχθήτε στο Θεό για μένα...

Κι' έφυγε. Όταν τά γυναικόπαιδα είδον τόν ιερέα—άναφύροντά ή πίσμα χαρτιά— τόν παρακάλεσαν να τά συγχωρήση και να τά ελόγηση, διότι γνώριζαν τό επικείμενο τέλος των. Ο ιερέας άναπεκρίθη εις τήν παράκληση των μελλοθανάτων, μεταξύ των οποίων ήταν και βρέφη και γυναικές και γέροντες, τούτο όμως προεκάλεσε τή μήνιν του Σούμπερτ. Άμέσως τότε πρόσταξε ένα στρατιώτη, να του ξεροχώση τά γένηλα. Χαμογελώντας εκείνος σαρκαστικά, έτοιμάστηκε να εκτελέση τή διαταγή του. Μά δεν πρόλαβε καν να τόν άγγίξη. Οι δυο θυγατέρες του παπα Δημήτρη, που τόν είχαν άκολουθήσει από μακριά, βλέποντας τόν γέροντα πατέρα τους να κινδυνεύη, ώρμησαν πάνω στο νεαρό δέμο και τόν χτύπησαν στο πρόσωπο με τις γροθιές τους. Ο Γερμανός, χάνοντας τήν ισορροπία του, καταράκνησε βαρύς στο χώμα.

Τό θέαμα εκείνο, έκανε τό Σούμπερτ ν' άφρίση κυριολεκτικά από τό κακό του. Τό χρώμα του έγινε άσπρο σαν κιμωλία. Τό κάτω του χείλος άρχισε να τρέμει. Κι' άσφανα, άρπαζόντας ο ίδιος τό αλτόματό από τά χέρια ενός στρατιώτη, τ' άδειασε πάνω στις δυο νέες.

— Νά, σκύλες! φώναξε. Έτσι σάς αξίζει να πεθάνετε...

ΣΤΟΝ ΚΛΙΒΑΝΟ!...

Είδε τό χαμό των κοριτσιών του ο πραγματικός ιερέας κι' έπεσε πάνω στα αίματοβαμμένα κορμιά τους, που σπάραζαν σαν να πληγωμένα πουλιά. Τά δάκρυα τόν έπνιγαν, μά δεν έβγαλε λέξη από τό πικραμένο του στόμα. Ότόσο ή άγρια μανία του κακούργου άξιωματικού, δεν είχε κορεστή. Άκριβώς στο σημείο εκείνο, που παίζονταν ή άούληπτη αυτή τραγωδία, έκρυβε ένας μεγάλος κλίβανος. Ο Σούμπερτ χαμογέλασε. Κάτι τέτοιο ζηκάιγε ένας μεγάλος φλόγες. Και τότε, χωρίς να διασθή περισσότερο, έδωσε τία του πετούσαν φλόγες. Να ριχτούν οι δυο κοπέλλες, μισοάνατρες άκόμη, μέσα δεύτερη προσοχή. Η άμμοι δεν έχασαν καιρό. Τις άρπαξαν όπως ήταν— με τή βοήθεια ενός Έλληνα πρόδοτη, πρώην κατάδικου του Ίτζεδιν— και τις πέταξαν στον κλίβανο.

Αντικρύζοντας τό τρομερό εκείνο θέαμα ο παπα Δημήτρης, λιποθύμησε.

— Πεταχτε τον κι' αυτόν στον κλίβανο! πρόσταξε ο άρχιδολοφόνος. Πεταχτε τους όλους...

Αυτό ήταν αρκετό. Παιδιά, γυναίκες, γέροντες, ζωντανοί και πεθαμένοι, βρέθηκαν σε λίγα λεπτά μέσα στον άδηγό κλίβανο, που γέμιζε από τά βασανισμένα κορμιά των νεομαρτύρων. Ήταν κάτι άσάλλητο, κάτι που δε μπορεί να τό χωρήση άνθρωπος νους. Κι' όμως έτσι έγιναν τά πράγματα. Κάπου διακόσιοι πενήντα κάτοικοι του Χορτιάτη, χάθηκαν τήν άμνημόνευτη έκείνη μέρα του Σεπτεμβρίου. Κι' ανάμεσά τους ο παπα Δημήτρης Τομαράς κι' οι δυο θυγατέρες του, ή Ειρήνη κι' ή Άγγελική.

Η άπίστευτη τραγωδία έκλεισε τή μαύρη αλλαία της. Ο Σούμπερτ και τά τσακάλια του, αφού πυρπόλησαν όλοκερο τό χωριό κι' άποτελείσαν τό έργο τους, ρίχτηκαν στο φάγοπύρι στο χωριό και τό τραγούδι. Ής άργά τό άπόγεμα διασκέδαζαν, όπως οι παλαιοί πρόγονοί τους, οι Όθιοι. Ύστερα, προτού βασιλείη ο ήλιος, αφού φόρτωσαν στα καμινάρια, τίς είχαν άρπάξει, πήραν πάλι τό δρόμο της επιστροφής. Έφευγαν χαρομένοι, ικανοποιημένοι, αφήνοντας πίσω τους τό χαλασμένο και τό θάνατο.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Θυβία στην αγάπη

Ο ΣΟΙ παρηκολούθησαν τελευταία το ωραιότατο δραματικό φιλμ «Η ομορφιά της Κολάσεας», με την Λάνα Τάρνερ, θα πρόσθεταν με ενδιαφέρον ένα συμπαινεμένο νεαρό, που προσπαθεί να «ξελογιάσει» την «κόρη» της Τάρνερ, την έ-
πίσης νεαρά ηθοποιό Ντιάνα Βάσι. Ο νεαρός αυτός είναι ο Ρας Τάμπλιν και η ταινία αυτή ήταν η είκοστή τρίτη κατά σειρά στην όποιαν έπαιρνε μέσα στο χρονικό διάστημα των 14 ετών που βρίσκεται στο Χόλλυγουντ!

«Η επιτυχία μου στον κινηματογράφο, λέει ο ίδιος, είναι αποτέλεσμα επιμονής, υπομονής, βαθιάς μελέτης και... αντίγραφης της τέχνης των μεγάλων ηθοποιών τους οποίους παρακολουθούσα από μικρός. Είμαι απόλυτα ικανοποιημένος που με τον καιρό απέκτησα δική μου προσωπικότητα στην οθόνη και έσπα να μιμούμαι τους άλλους. Δεν είμαι ούτε ο «νέος» Μάρλον Μπράντο, ούτε ο «νέος» Τζέιμς Ντίν. Είμαι απλώς ένας νέος, νέος στην ηλικία, βέβαια, ηθοποιός, που στήριζεται αποκλειστικά και μόνο στις δικές του δυνάμεις, για να πω εμπρός...»

Μέχρι τα 14 χρόνια του ήταν ένας μικρός αλλά διαβόητος χορευτής και τραγουδιστής, ένα πραγματικό «παιδί-θαύμα», που κέρδιζε πολύ περισσότερα από τα καθημερινά έξοδα του τραγουδώντας και χορεύοντας στα διάφορα επαρχιακά βαριετέ και ελαφρά θέατρα. Την εποχή εκείνη, το 1948, κόνιζοντας μια τουρνέ με ένα θίασο βαριετέ, έφτασε για πρώτη φορά και στην ολόκληρη πόλη του κινηματογράφου. Εκεί, άμεσως μόλις έδωσε μερικές παραστάσεις, τον προσέβλεψε ένας πολύ γνωστός σκηνοθέτης, ο οποίος έτυχε να γυρνούσε ένα νεαρό με ταλέντο ικανό να αναλάβει ρόλο παιδιού-πρωταγωνιστού στο φιλμ «Το παιδί με τα πράσινα μαλλιά». Πήρε άμεσως το μικρό Ρας στα σπουδία, τον μετεμόρφωσε όπως ήθελε εκείνος, του δίδαξε πρόχειρα μερικά πράγματα για το πώς πρέπει να στέκεται εμπρός στον κινηματογραφικό φακό, και τον παρέδωσε στο αρμόδιο τμήμα για το γύρισμα μερικών δοκιμαστικών σκηνών.

Το αποτέλεσμα των δοκιμών στάθηκε κάτι περισσότερο από εκπληκτικό. Ο νεαρός αυτός ηθοποιός ήταν προικισμένος με τόσο δυνατό και πολύμορφο δραματικό ταλέντο ώστε εξέπληξε όλους στο στούντιο. Πώς ήταν δυνατόν να μην ενδιαφερθεί ο κινηματογράφος γι' αυτό το «παιδί-θαύμα»; Ένθουσιασμένοι όλοι για το «ευρημά» τους του ανέθεσαν το ρόλο και περίμεναν το αποτέλεσμα. Πράγματι, όταν ύστερα από μερικούς μήνες έτοιμάστηκε η ταινία και προβλήθηκε πρώτα στους ειδικούς, όλοι χειροκρότησαν την ανακάλυψη του Ρας και προβλέψαν τη σύντομη άνοδο του άστρου του στο κινηματογραφικό στερέωμα. Αξίζει να σημειωθεί ότι η ταινία αυτή έτυχε και βραβείου Όσκαρ για το πρωτότυπο θέμα της και τις ανθρωπίνες απηχίες της.

Από τότε ένα καινούργιο άστρο είχε προστεθεί στα άμειπτα ήλλα. Και η κινηματογραφική καριέρα του νεαρού Ρας άρχισε με τις πιο σίγουρες ελπίδες. Το ένα μετά το άλλο τα στούντιο της Καλιφόρνιας άρχισαν να ενδιαφέρονται για το νεαρό ηθοποιό και να του αναθέτουν τον ένα ρόλο μετά τον άλλο. Από τότε μέχρι σήμερα πήρε μέσος σε 23 φιλμ που σταθεροποίησαν τη θέση του στο Χόλλυγουντ και τον έκαναν γνωστό και συμπαινεμένο στο στίβο, στη νεολαία ιδίως. «Ανάμεσα στις ταινίες αυτές περιλαμβάνονται οι «Σαμψών και Δαλιδά», με τον Βίκτωρ Μάτσιορ και την Σούζαν Χάιν-γουορθ, «Το παιδί από το Κλήβελαντ», με την Χέντυ Λαμάρ, «Ο πεθερός της νύφης», με τον Σπένσερ Τρέισυ και την «Ελίζαμπεθ Τέιλορ, «Επτά νύφες για επτά αδελφία», με την Τζέην Πάουελ, «Το μικρό μερίδιο του πατέρα», πάλι με το ζεύγος Τρέισυ-Τέιλορ και άλλα που του έδωσαν την ευκαιρία να σταθεροποιηθεί τη θέση του και να εξασφαλίσει, παράλληλα, στον κινηματογράφο ένα μέλλον γεμάτο υποσχέσεις. Από τις τελευταίες του ταινίες ιδιαίτερα καλλιτεχνική επιτυχία σημειώνει τώρα στην «Αμερική, μια με τον τίτλο «Συνα-ναστροφές μαθητών», με συμπρωταγωνιστριες δυο γνωστές «γόνιμες», τη Μάμυ Βαν Ντόρεν και τη Γιάν Στέρ-λινγκ. Το φιλμ αυτό, που αναφέρεται στους κύκλους των κακών μαθητών του

Ο νεαρός «στάρ» του Χόλλυγουντ με το πιο πολυσύνθετο ταλέντο

γυμνασίου που από κακή διαπαιδαγώγησι φθάνουν μέχρι το εγκλημα, χαρακτηρίστηκε από τους κριτικούς «ιδιαίτερα σκληρό» αλλά «κατάλληλο» για νέους. Είναι μία παραλλαγή της γνωστής ταινίας «Η ζούγκλα του μαυραπίνακος».

Στην ταινία αυτή, λέει ο ίδιος, έρμηνεύω ένα ρόλο αντιπαθητικό μεν αλλά πολύ χαρακτηριστικό. Είναι ο πρώτος ρόλος του είδους αυτού στην κινηματογραφική καριέρα μου. Από τους θαυμαστές και φίλους μου περιμένω τώρα να μάθω αν έκανα καλά που τον δέχθηκα...»

Ο Ρας Τάμπλιν — δόκλινρο το όνομά του είναι Ράσελ-Τζέιμς Τάμπλιν—γεννήθηκε στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας στις 30 Δεκεμβρίου του 1934 από γονείς που δεν είχαν ποτέ σχέσεις με καλλιτεχνικούς κύκλους. Κι' ωστόσο από μικρός έδειξε ότι τον συγκινούσε ιδιαίτερα το θέατρο γιατί, εκτός από «παιδικό ταλέντο» που ήταν στο τραγούδι και στο χορό, συχνά ξέφυγε από την επίβλεψη των γονέων του και πήγαινε να κρυφτεί στα παρασκήνια κανενός θεάτρου ποικιλιών απ' όπου παρακολουθούσε με θαυμασμό τους ηθοποιούς στους ρόλους και στα τεχνισματά τους. Κάποιο βράδυ, μάλιστα, δεν του έφτανε που παρακολουθούσε το θέαμα δωρεάν, αλλά είχε και το θάρρος να πηδήσει από το προσκήνιο στη σκηνή και να εκτελέσει ένα «σούλο» χορού, που χειροκροτήθηκε θερμά από το παιδικό ακροατήριο!

Λίγο αργότερα επανέλαβε τα ίδια και σε άλλα θέατρα «βαριετέ», χωρίς καμιά πληρωμή, φυσικά, κι' έτσι σιγά-σιγά άρχισε να γνωρίζεται. Όταν έγινε 12 χρόνων, οι γονείς του πείστηκαν πια ότι το μέλλον του γιου τους ήταν στο θέατρο και φρόντισαν να τον συστήσουν σε μια εταιρία εκπομπών τηλεοράσεων. Λίγους μήνες μετά, το όνομά του ήταν πασίγνωστο ανάμεσα στον παιδόκοσμο της Αμερικής και η συμπαινεμένη σιλουέττα του δημοφιλής. Αργότερα προσελήφθη και στο θέατρο ως χορευτής και λίγο μετά, όταν έφτασε στο Χόλλυγουντ, άνοιξε διά-πλατα η πόρτα της τύχης του με την πρότασι που του έκαναν να παίξει στο φιλμ «Το παιδί με τα πράσινα μαλλιά». Αμέσως μόλις η ταινία αυτή έσημειωσε επιτυχία, ο Ρας εγκατέλειψε κάθε άλλη σχολία και αφαιρέθηκε στον κινηματογράφο, στον όποιον κατέχει σήμερα αξιοζήλευτη θέση.

Με ύψος που φθάνει το 1.70, με μαλλιά και μάτια καστανά και μ' ένα πρόσωπο πολύ έλκυστικό, ο Ρας εγκατέλειψε όλα τα άλλα χάριν του κινηματογράφου εκτός από το χορό. «Όχι μόνο δεν παραμέλησε διόλου την τέχνη της Τερψιχόρης, αλλά και με τις συνεχείς σπουδές έχει εξελιχθεί σήμερα σ' ένα από τα πιο ενδιαφέροντα χορευτικά ταλέντα του Χόλλυγουντ, αφού επί αρκετό καιρό διετέλεσε και μονήτης του Φρέντ Άσταρ και του Τζιν Κέλλυ. Μαθητής ήταν επίσης και του «Ελδίν Πρί-σλεϋ, με τον όποιον συνδέεται και με φιλία. «Όσο για το «ράκ-ντ-ρόλλ», σ' αυτό ο Ρας είναι πραγματικός άστος! Αξίζει να τον παρακολουθήσει κανείς να χορεύει «ρόκ» για να θαυμάσει την καταπληκτική άντοχή του και τις πρωτότυπες «φιγούρες» του, που πολλές φορές μοιάζουν με... ακροβασίες!

Αυτός είναι ο Ρας Τάμπλιν, ο νεαρός στάρ με το πιο πολυσύνθετο ταλέντο!...

O PENNY

Της στινιής

— «Όστε κατορθώσατε να κόψετε τελείως το κάπνισμα; Μπράβο, συγχαρητήρια! Χρειάζεται γι' αυτό μεγάλη δύναμη θέλησής, που δεν φανταζόμουν πως την είχατε.

— Έγώ δεν έχω καθόλου. Έχει όμως η γυναίκα μου! *

— Είναι η τρίτη φορά που το σκυλί σας δάγκωσε την πεθερά μου!...
— «Ε, και τι θέλετε να κάνω; Να το σκοτώσω;
— «Όχι! Θέλω να τ' αγοράσω για το σπίτι μου!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λάμπρος έστειλε τρία γράμματα στη Μαριέττα, γεμάτα παραπομπές, αναγγέλλοντας της ότι βρισκόταν τώρα σ' άλλο μέρος κι' ότι θ' άρχισε να δουλεύει σκληρά για να ζήσει. Άλλα και τα γράμματα αυτά τα κράτησε η Θρόσω και δεν τα φανέρωσε στην κόρη της. Η Καίτη έγραψε στους γονείς της, αποκαλύπτοντας τ' όνομα του συζύγου της και πληροφορώντας τους ότι είχε δυσκόλο τοκετό κι' ότι είχε χάσει το παιδί της. Θα έμενε δε με τον άντρα της ακόμα ένα χρόνο στο εξωτερικό για να τελειώσουν τις σπουδές τους. Στο μεταξύ η Μαριέττα πήρε το διπλώμα της και οι γονείς της άρχισαν πάλι να την πιέζουν να πάρη το Στέλιο Βουνωρά. Έκείνη όμως τους δήλωσε πάλι ότι θα περίμενε το γυριμό του αγαπημένου της. Η Θρόσω τότε κατάρτισε ένα απάνθρωπο σχέδιο. Έγραψε μια ψεύτικη επιστολή κι' έπεσαν ο Λάμπρος και την άφησε πίσω από την πόρτα, για να φανή ότι την είχε ρίξει εκεί ο ταχυδρόμος.

Όταν σε λίγο γύρισε η Μαριέττα κι' είδε το γράμμα, έδωσε μια χαρούμενη φωνή: — Μαμά! Γράμμα του! Έχω γράμμα του!... Η καρδιά της Φρόσως βούλιαξε. Δεν της άρεσε αυτό το τραγικό λάθος. Άρπυ να υπήδω μεσα στο σπίτι η Μαριέττα, είχε αντίληψη πως το γράμμα δεν ήταν του αγαπημένου της. — Έχεις γράμμα από το Λάμπρο, αλήθεια; ρώτησε όσο πιο φυσικά μπορούσε η μητέρα της. — Όχι, αποκρίθηκε θλιμμένη η κοπέλα. Δεν είναι του Λάμπρου. Είναι, μου φαίνεται, από εκείνον που μου είχε στείλει το ανώνυμο.

7ον — Για να δούμε τί σου γράφει τώρα, είπε η Φρόσω, περίεργη τάχα. «Ίσως αυτό το γράμμα μάς εξηγήσει τη σιωπή του.

Η Μαριέττα το κράτησε κάμποση ώρα στο χέρι της, σά να διατάζε να τ' άνοιξη. — Εμπρός, της έδωσε θάρρος η μητέρα της. Τί κυττάς; Άνοιξέ το, λοιπόν! — Έτσι μου χέεται να το κάω, χωρίς να τ' άνοιξω! αποκρίθηκε η Μαριέττα. — Αυτό θα ήταν ανόητο! — Δεν έχω καμιά διάθεση να διαβάσω τις βρωμιές, που μου γράφει ποιος ξέρει ποιός έχθρος σου.

Κι' όμως, πέταξε η Φρόσω, ύστερ' από εκείνο το γράμμα, ο Λάμπρος δεν έδωσε σημαία ζωής... — Σώπα, μητέρα! Σου είπα, ότι δεν το πιστεύω εκείνο το γράμμα! — Διάβασε, τέλος πάντων, τί σου γράφουν τώρα... Με κρύα καρδιά άνοιξε το φάκελλο, η κοπέλα. Από τις πρώτες λέξεις όμως, άλλαξε χρώμα. Κι' όσο προχωρούσε στο διάβασμα, τόσο έβλεπε η μητέρα της με φόβο τη μεταμόρφωσι των χαρακτηριστικών της.

Περιμένα πως βάθαζε τις φωνές, πως θ' άρχιζε τ' αναφυλλιά, η Μαριέττα όμως, όταν τελείωσε το γράμμα, έστρεψε τα μάτια της και κύτταε τη μητέρα της, σά να την έβλεπε πρώτη φορά. Τα μάτια της φαίνονταν να μην έδλεπαν.

Τί σου γράφει; φώναξε με φρίκη της η Φρόσω. Πές μου τί σου γράφει! — Ένα άγιο χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη της κοπέλας. — Δέ... δε μπορώ να καταλάβω... αποκρίθηκε.

Άρπασε η μητέρα το γράμμα, τουρρι-ξε μια ματιά. Στο μεταξύ, η Μαριέττα κύτταε πάντα ίσια μπροστά της. — Καίτη γράφει, πρόφερε με φωνή βασανισμένη, «Άλλα διαβάω κι' άλλα καταλαβαίνω. Πές μου σου, μανοῦλα, τί λέει... «Θά τρελλαθώ!» συλλογίστηκε η μητέρα, κι' οι τύψεις της δάγκωσαν την καρ-

διά. Για μια στιγμή την έπιασε πανικός. — Δέ γράφει τίποτα, αποκρίθηκε κι' έκανε να εξασανίση το γράμμα.

Με μια κίνηση τρελή, η Μαριέττα της το άρπασε. Τα μάτια της κόντευαν να πεταχτούν από τις κόγχες τους, καθώς το ξαναδιάβασε.

Μητέρα, ξεφώνισε, γράφει πως πέθανε, πως πέθανε... Ο Λάμπρος πέθανε! Αυό μαύρα μάτια, σαν καρδουνα άνοι-μένα, κύτταζαν γύρω με δέος, βασανισμέ-να, λές και ζητούσαν βοήθεια από παντού. Λόγια ασπρηγορήτικα ανέδιναν αθόρυ-μητα στα χείλη της Φρόσως. Παρηγορού-σε την κόρη της για τη δυστυχία, που εί-χε η ίδια σκηνοθετήσει.

— Στάσου, θά ρωτήσουμε... ίσως, νάχη γίνει λάθος... — Πέθανε! ψιθύρισε η Μαριέττα, ψιθυ-ριστά, λές και δεν ήθελε να τ' άκούση κα-νείς.

— Ίσως να τ' άγραψέ έτσι... — Πέθανε... ψιθύρισε πάλι η Μαριέττα, λές και μιλούσε σε άλλα άθвата πρόσωπα γύρω της. Πέθανε!...

Κι' όταν ήρθε ο πατέρας της, σε λίγο, την ήρσε στην ίδια θέση να ψιθυρίζει: — Πέθανε... Πέθανε...

Ο Χρήστος ένοιωσε τὰ μάγουλά του να κοκκινίζουν από ντροπή. Πήγε ωστόσο, την αγκάλιασε, και της ψιθύρισε: — Καλύτερα άσραβωνιαστικός σου πα-ρά άντρας σου... Λίγα-λίγο φαίνονταν πως καταλάβαινε η δύστυχη Μαριέττα όλο τὸ μέγεθος της συμφοράς της.

Την πήρε η μητέρα της και την έάπλω-σε στο κρεβάτι της.

— Κλάψε, της είπε με φόβο. Γιατί δεν κλάις; Δεν είναι φυσικό να μην κλάις! — Πέθανε! έλεγε και ξαναέλεγε η κο-πέλα.

Έκανε να της πάρη το γράμμα από το χέρι, κάποια στιγμή, η Φρόσω. Αυτή όμως, το κράτησε σφιχτά. — Είναι δικό μου!... — Δικό σου είναι, αλλά φέρε να τὸ δεί-

ξη ο πατέρας σου αύριο...

— Τίως να τὸ δείξη; ρώτησε η κοπέ-λα, σά να ξυπνούσε από λήθαργο έφιαλ-τικό.

— Να τὸ δείξη, να δούμε αν είναι δυ-νατόν να έχουμε πίστι σ' αυτά τὰ λόγια. — Τὸ ξέρω πως πέθανε... ψιθύρισε η Μαριέττα.

Και τώρα μόλις φάνηκε πως τὸ μυαλό της ξυπνούσε στην πραγματικότητα.

Η μητέρα την κύτταζε με άγωνία. Περι-μενε κάποιο έξοπασμα. Περιμενε την τρα-γική κραυγή που θά τὴ λυτρωνέ.

Κέρνη η κοπέλα, στεκόταν στη μέση του δωματίου, και δεν έδειχνε καμιά διά-θεση να κλάψη. Αυτή η ήρεμία της, τρό-μαζε τη Φρόσω.

— Γι' αυτό δεν έγραφε ο δύστυχος... ψιθύρισε, για να πὴ κάτω.

— Γι' αυτό δεν έγραψε, είπε κι' η Μα-ριέττα.

Η φωνή της όμως έδινε πιο πολύ την εντύπωσι, ότι έρχόταν από μακριά. — Τί να κάνουμε; άναστήναε η μη-τέρα της. Αυτή είναι η μόρα των ανθρω-πών...

— Τὸν σκοτώσαμε! — Η λέξη άκούστηκε ήρεμη, αλλά παγε-ρή. Άνατρίχιασε η Φρόσω, σά να είχε πε-ράσει άπ' α' της ένα φύσμα θανάτου.

— Νά μη τὸ ξαναπὴς αυτό! φώναξε. Νά μη τὸ ξαναπὴς. Κανείς δεν τὸν σκό-τώσε.

— Τὸν σκοτώσαμε... — Άλλη λέξη δεν άκούστηκε από τὰ χείλη της κοπέλας.

Τὸ μεσημέ- κάθησε στο τραπέζι, όπως κάθε μέρα, αλλά δεν κατόρθωσε να βάλη ούτε μια μπουκιά στο στόμα της.

— Μὲ τρωμάει... ψιθύρισε η Φρόσω στον άντρα της.

Αυτός έδριξε στη γυναίκα του μια μα-τιά γεμάτη μοιραία. Κι' η Φρόσω ένοιωσε κάτι σά μαχαίρια στην καρδιά της.

Όταν σηκώθηκαν από τὸ τραπέζι, η Μαριέττα πήγε και κλείστηκε στο δωμάτιό της.

— Νά μη τὴν άφίση μόνη, ψιθύρισε ο Μαρώνης στη γυναίκα του. Δέ μ' άρέσει τὸ ύφος της.

Τὸ πρόσωπο της Φρόσως σκοτεινίαισε. — Τί βάσεις στο μυαλό σου; ρώτησε κοφτά.

— Δεν τολμώ να βάλω τίποτα στο μυα-λό μου. Πάντως, πρέπει να τὴν προσέξου-με. Μοῦ φαίνε πολύ δυστυχισμένη...

— Θά τὴν περάσει, είπε αποφασιστι-κά η μητέρα. Ὅποσοδήποτε θά της περάσει. Είναι δυνατόν χαρακτήρας. Τώρα είμαι σίγουρη πως θά μπορέσει να γυιανέσει. Τώρα που έχασε πια οριστικά κάθε ελ-πίδα...

— Αχ! άναστήναε ο Χρήστος, γιατί να έρθουν έτσι τὰ πράγματα; Όλες οι κακοτυχίες μάς ήρθαν μαζί. Γιατί να μην παντρευτούμε κι' οι κότες μας σαν όλα τὰ κορίτσια του κόσμου; Γιατί!

Η Φρόσω δάγκωσε τὰ χείλη της. — Ίσως φταίμε κι' εμείς... πρόσφερε σιγανά.

— Εμείς; Σε τί;

— Ίσως βελήσαμε να πάρουμε τὴν τύχη τους στα χέρια μας...

— Έσύ, όχι εγώ! είπε ο Χρήστος με κάποια κακία.

Τὰ μαύρα μάτια της Φρόσως άστραψαν και τὸ άδύνατο πρόσωπό της σκοτεινίαισε πιο πολύ.

— Πάλι όμως κι' αν ήταν να γυρίσουν τὰ χρόνια πίσω και να χάρω ν' αποφασίσω για τὴν τύχη των κοριτσιών μου, τὸ ίδιο θάκανα!

— Και θά τὸδρίσκες λάθος, έσύ η ίδια πάλι... τὴν εἰρωνεύθηκε ο Χρήστος.

— Δεν έγνωρσά αυτό. Έγνωρσά πως η μεγάλη φρόνησι, φέρνει καμιά φορά αν-

Ο Ρας Τάμπλιν σε μία τελευταία φω-τογραφία του.

Ερωταναίδες

Πως δεν την έπαθε...

«Υστερ' από πολλά χρόνια που είχαν να ιδωθούν, δυο φίλοι, συναντώνται τυ-χαία στο δρόμο: ο Πελοπίδας κι' ο Ά-ναξιμανδρος.

— Τι γίνεται, αγαπητέ; Χρόνια και ζαμάνια έχουν να σε δούν τα μάτια μου! λέει ο πρώτος.

— Άμ' ενώ τί να πω για σένα; Πάει, χάθηκες πια! απαντάει ο δεύτερος.

— Τι να σου κάνω; Βάσανα! άναστε-νάει ο Πελοπίδας.

—Μήπως παντρευτηκες, φουκαριά μου; ρωτάει άνησυχός ο Άναξιμανδρος.

— Δυστυχώς ναί!... απαντάει ο Πελο-πίδας κουνώντας περιλυπα τὸ κεφάλι του. Κι' εσύ Άναξιμανδρε;

— Έγώ, όχι! Δεν τρελλάθηκα ακόμη φίλε μου! αποκρίνεται μ' έπαρσι ο Ά-ναξιμανδρος.

Και ξαναρωτάει:

— Από έρωτα ή από συνεικόσιο, Πε-λοπίδα μου;

— Τί τὸ σκαλίζεις, Άναξιμανδρε... Άστα, γιατί μου ραντίζεις τὴν καρδιά! Άλλά, για πές μου, εσύ πως δεν τὴν έπαθες ακόμη;

— Νά σου πω, λέει ο Άναξιμανδρος. Έγώ θ' αποφασίσω να βάω στεφάνι, ό-ταν βρω μια γυναίκα που να με αγαπάει και να με θέλει όπως είμαι...

— Πως δηλαδή;

— Νά, άνεργο και τεμπέλη!

Ο ΘΑΚΟΣ

τίθεται αποτέλεσμα. Αυτό δε σημαίνει, όμως, ότι δεν πρέπει νάχη φρόνησι ο άνθρωπος.

Σ' αυτό έχεις δίκιο, είπε ο Χρήστος, ικανοποιημένος στον εγωισμό του. Έχεις απόλυτα δίκιο, τους πολύ εξυπνούς ανθρώπους τους καταστρέφει η σκέψη τους.

Κι' έννοούσε τον εαυτό του. Έπειδη ήταν άναμφισβήτητα εξυπνός, αλλά άποτυχημένος.

— Πήγαινε νά δης τί κάνει... ψιθύρισε έπειτα ο Μαράνης στη γυναίκα του.

Πήγε εκείνη κι' έκανε ν' άνοιξη την πόρτα του δωματίου της κόρης της. Ήταν κλειδωμένη.

— Μαριέττα φώναξε άνήσυχη. Γιατί κλειδώθηκε; Άνοιξε μου!

— Μαμά, σε παρακαλώ, άποκρίθηκε ή κοπέλλα από μέσα με φωνή σιγανή, θέλω νά μείνω μόνη...

Ο Χρήστος παρακολουθούσε με άγωνία.

— Άνοιξε μία στιγμή, είπε ή μητέρα με φωνή που δεν έπιδεχόταν αντίρρηση.

Λίγες στιγμές πέρασαν σαν ένας αιώνας κι' επί τέλους, ή Μαριέττα ξεκλείδωσε.

Μπήκε στο δωμάτιο ή μητέρα της και κύτταξε γύρω της άησυχά.

Άπάνω στο κρεβάτι βρίσκονταν κάτι φωτογραφίες, κάτι γράμματα...

Κύτταξε τά μάτια της κόρης της, έλπίζοντας πώς θα τάβλεπε δακρυσμένα.

Η καρδιά της ράγισε, που τά είδε στεγνά, μαύρα, γυαλιστερά σαν από πυρετό...

— Τί κάνεις αύτού; ρώτησε άνήσυχη.

— Θέλω νά μείνω μόνη, άποκρίθηκε ή Μαριέττα με φωνή άχρωμη.

— Γιατί, παιδί μου; Στη δυστυχία του ο άνθρωπος θέλει κάποια συντροφιά. Έσύ γιατί θέλεις την άπομόνωση;

— Μαμά, άποκρίθηκε σιγανά, αλλά σπαρακτικά ή κοπέλλα. Σε παρακαλώ, άποψε θέλω νά μείνω μόνη... μόνη μ' εκείνον.

Την κύτταξε στά μάτια ή μητέρα της.

— Μου δίνεις τό λόγο σου, παιδί μου;

— Άρχισε μονάχα την έρώτηση, αλλά δεν είχε την καρδιά νά την τελειώσει. Τή μάντεψε ή κοπέλλα κι' άποκρίθηκε.

— Σου δίνω τό λόγο μου, μαμά... Άν φοβάσαι γιά τή ζωή μου, γελιέσαι! Βλέπεις, είμαι ήρεμη. Ούτε καν δάκρυσα. Άφ' όσέ με, σε πας καλά...

Ο τόνος της φωνής της ήταν ήρεμος, άν και σά μακρυνή βροντή άκουγόταν υπόκωφα ο σπαραγμός της, κάτω από τά άπλά λόγια.

— Καλά, άναστένανε ή μητέρα. Σ' άφίνω. Μούδωσε τό λόγο σου, όμως, παιδί μου...

— Δέ θα κλειδώσω την πόρτα μου, άν δέ μ' ένοχλήσης. Άν μου ύποσχεθής πώς δέ θα μ' ένοχλήσης.

— Δέ θα σ' ένοχλήση κανένας, αλλά κι' έσύ πρέπει νά επιβληθής στον εαυτό σου.

— Πήγαινε μητέρα, σε παρακαλώ, είτε ή Μαριέττα.

Και τό ύφος της έδειξε πώς δεν ύπήρχε πιά περιθώριο, στίς δυνάμεις της, πώς είχε εξαντληθί. Η μητέρα της έφυγε με την καρδιά άναστατωμένη.

Κεντά στην τσέλλα

Λίγες φωτογραφίες της μαζί με τόν άγαπημένο της, μερικά γράμματα... Αυτά είχαν άπομείνει από την άγάπη της. Κύτταζε μία, μία τίς παλιές φωτογραφίες...

Στεκόταν δίπλα της πάντα καματωτός, με τό όραίο του παρόστημα, με τό άθλητικό του κορμί, με τά αστραφτερά και γλυκά μάτια του. Τό χαμόγελό του ήταν σοβαρό και γλυκό μαζί. Έδειχνε δύναμη, αλλά και καλωσύνη.

Τά μάτια της θάμπωσαν, χωρίς νά κλάψη.

Κι' άσφαινα τά μάτια της μεγάλωσαν, έγιναν πελώρια, καθώς έμεναν στηλωμένα στίς παλιές φωτογραφίες. Γιατί έβλεπαν τώρα στη θέσι του άγαπημένου της ένα νεκρό. Ήταν κάτι τό τρομακτικό, τό πρόσωπο του Λάμπρου λές κι' έχανε τή ζωηρότητά του. Τά χείλη του έσφιγγαν ή μύτη του γινόταν σουβλερή, σαν μύτη νεκρού, τό μάγουλά του βαθούλωναν...

Έχωσε τά νύχια της στίς παλάμες της και τής ήρθε νά ξεφωνήσει από τή φόβη.

Σήκωσε τά μάτια της κι' εκεί στον τοίχο άπέναντί, στό μισοσκόταδο, τής φάνηκε πώς είδε μία σκιά νά περνά, μία σκιά πουμοιάζε του άγαπημένου της, λές κι' άκουγε κίχλας τά βήματά του.

— Λάμπρο!...

Η φωνή της άκούστηκε πνιγμένη, γεμάτη άγωνία.

Θά ήθελε νά φωνάξη, αλλά δέ μπορούσε. Όπως στους έφιάλτες, αίσθανόταν τό άγχος μέσα της κι' έλεγε πώς με μία κραυγή θά λυτρωνόταν. Η κραυγή όμως δέ μπορούσε ν' άνεβή στα χείλη της.

Βάσταξε πολλή ώρα αύτή ή άγωνία της. Δεν τολμούσε νά σαλέψη, νά σηκώσει τά μάτια της, νά κυττάξη άλλο. Ήξερε πώς, άποσδήποτε, όπου και νά κύτταζε, θά τόν έβλεπε.

Κι' έπειτα, σιγά-σιγά πέρασε αύτή ή κρίσι. Τό δωμάτιο πήρε τή συνθησμένη του όψη, και τό πρόσωπο του νεκρού ζωντάνεψε πάλι.

Η Μαριέττα πέρασε τό χέρι της στο

μέτωπό της, πούσταζε κρύο ιδρώτα.

— Θα τρελλαθώ, ψιθύρισε, Θεέ μου, κά-νε νά μ' σαλέψη τό μυαλό μου...

Εσφίξε τά μνηγγία της που χτυπούσαν και κύτταξε γύρω της σαν νά ζητούσε βοήθεια.

Άν άνοιγε την πόρτα, θάβλεπε τή μητέρα της, τόν πατέρα της, ζωντανούς ανθρώπους, που έβδιωχαν τά φαντάσματα.

— Κι' όμως δέ θέλω νά φύγουν τά φαντάσματα! στέναξε. Δέ βέλω!

Και τότε μονάχα την έπιασαν τ' άναφυλλήτα.

Τά νράμματα του Λάμπρου

Μετά δυό ήμέρες, ή Μαριέττα έμοιαζε με φάντασμα του εαυτού της. Την έβλεπε ο πατέρας της κι' έλεγε στη γυναίκα του με μωμό:

— Ήταν άπάνθρωπο αύτό πούκανες,στό είπα! Φοβάμαι γιά τήν κόρη μας. Τά μάτια της φαίνονται τόσο παράξενα! Δέ μιλάει, δεν κλαίει, δεν παραπονιέται. Πού θά πάη αύτή ή κατάστασι;

— Θα τής περάσω... άποκρινόταν ή Φρόσω.

Κάθε μέρα όμως που περνούσε την έκανε και την ίδια νά άναρωτιέται μήπως είχε βιασθή υπερβολικά νά δώσει αύτό τό χτύπημα στην κόρη της. Μήπως θάπρεπε νά περιμένη ακόμα, νά δη τί θά γινόταν με τόν Λάμπρο.

Μετά λίγες ήμέρες πήγε στη φίλη της και πήρε ένα γράμμα από τό Λάμπρο, που την έκανε νά αισθανθί μία κακή ίκανοποίηση.

«Σου είχα γράψει στό τελευταίο μου γράμμα πώς δέ θα σου στείλα πιά άλλο, άν δέ μου άπαντούσες, έγραφε ό ξενιτεμένος. Άλλά, βλέπεις δεν κράτησα την ύπόσχεσί μου. Σου γράφω, έπειδη νομίζω πώς θά πεθάνω, άν δέ σου γράψω. Είμαι άρρωστος Μαριέττα, πάλι μ' έχουν κλείσει σ' ένα θεραπευτήριο. Πρέπει νά σου γράψω την κατάσταση αύτή. Έχουν πάει τά νεύρα μου. Ό-ες-ώρες νομίζω πώς είμαι τρελός. Άλλες ώρες πάλι είμαι άπόλυτα ήσυχος. Και τότε είμαι πιά δυστυχισμένος. Τότε βλέπω όλο τό βάθος της δυστυχίας μου. Μου ήταν άδύνατο νά έργαστώ. Εύ, τυχώς έπεσα εδώ σε καλά χέρια, άν και ή δουλειά μου είναι σκληρή, ό έργοδότης μου φάνηκε καλός. Είναι έλληνικής καταγωγής και με πήρε από συμπάθεια. Μ' έβαλε, λοιπόν, σ' αύτό τό θεραπευτήριο,στη θέσι των άπόρων, φυσικά, και έλπίζω νά γίνω γρήγορα καλά. Τό μόνο όμως που θά μ' έκανε άμέσως καλά, θά ήταν νά πάρω ένα από κείνα τά γράμματά σου, που μου διναν καινούργια ζωή.

»Δέ σου γράφω άλλο. Δεν είμαι σε θέση νά σου γράψω περισσότερα! Άν έχη μείνει μέσα στην καρδιά σου καμιά σπιθαγάγάπης γιά μένα, θά καταλάβής και θά μου άπαντήσης. Η σιωπή σου θά σημαίνει πώς μ' έχεις καταδικάσει σε θάνατο...»

Η Φρόσω έδειξε αύτό τό γράμμα θριαμβευτικά σχεδόν στον άντρα της.

— Διάβασέ τό προσεκτικά, γιά νά με δικαιώσης, του είπε. Ούάνα εγώ ένα τέτοιο πράγμα, άν δέ μούλεγε ή καρδιά μου πώς ήταν ό μόνος τρόπος γιά νά σώσω τό παιδί μου;

— Φαίνεται πώς τούχε σαλέψει τό λογικό, είπε με λύπη ο Χρήστος.

— Ασφαλώς, αύτό συμβαίνει! Τόν χτύπησε νευρασθένεια. Γιά φαντάσου, λοιπόν, τί τραγωδία θά ήταν, νά έχη ή κόρη μας δεμένη τή ζωή της μ' ένα τρελό και μάλιστα ένα τρελό ξενιτεμένο. Γιατί, άν βρισκόταν εδώ, έα τόν βλέπαμε, θά τόν παρακολουθούσαμε. Έτσι, όμως, δέ μπορούμε νά ξέρουμε τό μέγεθος της άρρώστιας του.

— Πάντως, γιά νά γράψω, δέ θά είναι άληθινά τρελλός.

— Δεν ξέρω... Τό μόνο που ξέρω είναι ότι ό Θεός με φώτισε νά σκεφθώ ένα μέσον γιά νά σώσω τή Μαριέττα.

— Μά την έσωσες πραγματικά; ρώτησε ό πατέρας, με ύφος ύσιπιο.

— Έκατό τό εκατό! Άφισε νά περάσουν μερικά ήμέρες. Άφισε νά μπη ή άνοιξη. Θα ξαναγεννηθί ή καρδιά της. Τώρα, άφισέ την νά βρη πρώτα καμιά έργασία, νά αξιοποιήση τό δίπλωμά της. Έτσι, όπως είναι σοβαρή κι' έργατική, είμαι σίγουρη πως θά αισθανθί ένδιαφέρον γιά την καινούργια της ζωή. Η δουλειά είναι τό πιά ασφαλές φάρμακο γιά τούς δυστυχισμένους.

σμένους. Άφισε τό χρόνο και την έργασία νά την ιατρεύσουν.

Η Μαριέττα έράζεται...

Πιστεύοντας στα λόγια αύτά της γυναίκας του, ό Χρήστος έκανε τό παν γιά νά βοηθήση την κόρη του νά βρη κάποια θέση. Δεν ήταν δέσλο εύκολο. Η τύχη, όμως, που είχε εσθρή τόσο σκληρά στη Μαριέττα, της χαμογελούσε τώρα.

Κι' έτσι ανέπτυξε γρήγορα, δηλαδή κατά τά Χριστούγεννα, ήρθε μία μέρα ό Χρήστος θριαμβευτικά στό σπίτι και άναγγείλε πώς είχε βρη κάτι γιά τήν κόρη του. Μία θεούλα μικρή, βέβαια, αλλά όπωσδήποτε θάτρεχε ένας μισθός.

Η θέσι αύτή ήταν στό έργοστάσιο μεταξωτών του Γεράσιμου Καντίτη. Τόν είχε γνωρίσει τυχαία ό Χρήστος, πηγαίνοντας ν' αγοράση κάτι ύφασματα γιά τό μαγαζί του. Έπιασαν φίλια, κι' ό Χρήστος κατάλαβε πώς είχε νά κάνει μ' έναν άνθρωπο άνοιχτόκαρδο και τίμιο. Την ώρα που τελείωσε τίς αγορές κι' άποχαιρέτησε γιά νά φύγν, τόν ήρθε ή έμπνευση νά μιληση του έργοστασιάρχη γιά τήν κόρη του.

— Άλήθεια, του είπε, χωρίς νά δείχνω άγωνία, νά σου πώ κάτι... Άν και τώρα μόλις γνωριστήκαμε, μήπως έχεις καμιά θέση γιά τήν κόρη μου; Πάρε τό δίπλωμα της Χημείας κι' έχει πολλή όρεξι γιά δουλειά.

— Πόσων έτών είναι, ρώτησε ό Καντίτης.

— Είκοσιδυό...

— Χμ! έκανε ό έργοστασιάρχης. Έγώ χρειάζομαι ένα νεαρό χημικό. Είχα ένα καλό παιδί δέκα χρόνια, αλλά τώρα μούφυγε γιά τήν Άμερική.

— Νά πάρης την κόρη μου! φώναξε τότε ό Μαράνης με θάρρος.

Χαμογέλασε ό Καντίτης.

— Δεν άποκλείεται. Ο μισθός όμως που διαβάτω δεν είναι μεγάλος, έπειδη κι' ή δουλειά δεν είναι πολλή: μόνο μισή μέρα. Κι' αύτή, όχι πάντα. Θα προφθαίνη, άν θέλν νά εργάζεται κι' άλλο.

— Και τί μισθό δίνεις; ρώτησε ό Μαράνης.

— Ένα χιλιάριο τό μήνα, άποκρίθηκε με κάποια ντροπή ό έργοστασιάρχης.

Ο Χρήστος δεν διάτασε.

— Δέχομαι άποκρίθηκε, άς κάνη μία άρχή κι' έπειτα βλέπουμε...

— Στείλε μου τή νά την δώ, νά τά συζητήσουμε. Νά δούμε τί μπορεί νά προσφέρη στό έργοστάσιο...

Γύρισε, λοιπόν, θριαμβευτικά ό Μαράνης και φώναξε τήν κόρη του.

— Έτοιμάσου! Μόλις όμμε, νά πας στό έργοστάσιο του Καντίτη. Σε περιμένουν!

— Ένα άχνό, θλιμμένο χαμόγελο πέρασε στό χείλι της κοπέλλας.

— Καλά, πατέρα, θά πάω, άποκρίθηκε δίχως χαρά.

— Νά μην πας όμως μ' αύτό τό ύφος φώναξε ή μητέρα της. Θα σε διώξουν!...

— Είναι καιρός ν' άφήσης πιά αύτό τό ύφος, συμφώνησε κι' ό πατέρας της. Μας έχεις μαυρίσει κι' έμάς τήν καρδιά. Όλα τά πράγματα έχουν ένα τέλος. Κανείς δέ φταίει στό κάτω-κάτω άν θέλνσε ό Θεός νά πάρη εκείνον που άγαπούσες. Αυτή είναι ή μοίρα των ανθρώπων...

Κατέβασε ή Μαριέττα τό κεφάλι της και δεν άποκρίθηκε. Από τήν ήμέρα που είχε πληροφόρηθί τό θάνατο του άγαπημένου της, δεν είχε γελήσει τό χείλι της. Περνούσε τίς ήμέρες της σε μία άπάθεια τρομακτική που φόβιζε τούς γονείς της. Δεν είχε διάθεσι νά γράψη ούτε και στην άδερφούλα της, άν και ήξερε ότι ένα της γράμμα θά ήταν άληθινή χαρά γιά τήν ξενιτεμένη.

— Δέ γράφεις τής άδελφής σου; έλεγε και ξανάλεγε ή Φρόσω.

— Γράφε της χαιετίσματα, άποκρινόταν ή Μαριέττα.

Η σκέψη ότι θάπινε την πέννα νά γράψη έπιστολή, την έκανε νά τρέμη.

Πονούσε πάρα πολύ άκόμη γιά τό χαμό του Λάμπρου, και θυμόταν τίς εύτυχισμένες στιγμές που τό έγραφε...

Την άλλη μέρα πήγε στό έργοστάσιο κι' ό Γεράσιμος Καντίτης την ύποδεχθηκε με έγκαρδιότητα. Ήταν ένας λευκώλετος με καμιά έβδομηδεκάριά χρονών, ψηλός, ροδωμάουλος, παχύς, με μάτια μαύρα, έξυπνα και άεικιντα.

Με μεγάλη εύγένεια τής έκανε ένα είδος

έξετάσεων, την ρώτησε τί ξέρει. Η άλήθεια είναι ότι ή Μαριέττα δεν είχε και σπουδαίες πρακτικές γνώσεις.

— Δεν πειράζει, τής είπε καλόκαρδα. Φαίνεσαι έξυπνη κοπέλλα και σοβαρή. Θα συνηθίσης. Έξ άλλου, εδώ που τά λέμε, ό μισθός που διαβάτω είναι μικρός. Δέ μπορώ νάχη νά άξίσω νά είσαι περίφημη!

— Θα προσπαθήσω, άποκρίθηκε ή κοπέλλα, και προσπάθησε νά χαμογελάση.

Τό χαμόγελό της όμως έγινε ένας θλιμμένος μορσασμός.

Τό παρατήρησε ό έργοστασιάρχης και τής είπε ζωηρά:

— Δέ φαίνεσαι νά χαιρέσαι. Δεν είσαι εύχαριστημένη;

— Θέλω μ' όλη μου τήν καρδιά νά εργαστώ, του άποκρίθηκε σοβαρά.

— Λοιπόν, νά τή βοηθήσει τό Θεό, άρχίζουμε από σήμερα, είπε ό Γεράσιμος Καντίτης.

Και τήν ώδήγησε μέσα στό έργοστάσιο. Έκεί τής έδειξε τίς διάφορες έγκαταστάσεις.

— Η δουλειά σου θά είναι κυρίως στά χρώματα. Ο άρχιτεχνίτης θά σε κατατοπίση.

Τής χαμογέλασε φιλικά και τήν άφησε στό χέριο του άρχιτεχνίτη, που έβαλε τά δυνατό του νά της φανή εύχάριστη. Και κάζε τόσο, άφου τής έξηγόυσε σοβαρά τά μυστικά της δουλειάς της, σταματούσε και την κύτταζε, σαν νά ήθελε νά τήν ψυχολογήση, άν θάυμαζε τίς γνώσεις του.

Η Μαριέττα τόν κύτταζε πραγματικά με θαυμασμό κι' αναλογιζόταν ότι αύτή, άν και είχε σπουδάσει, δεν ήξερε τίποτα σχετικά μ' αύτόν τόν άνθρωπο, που εργαζόταν μονάχα πρακτικά.

Όταν τελείωσε αύτή ή διαδικασία, ό άρχιτεχνίτης γύρισε και τής είπε:

— Είσαστε τυχερή που μπήκατε σ' αύτό τό έργοστάσιο. Είναι καλό άνθρωποι. Ο γέρος είναι πονετικός κι' έξυπνος. Άν πής και γιά τόν κύριο Θωμά, τό γυιό του, ένα κομμάτι μάλαμα!

— Πού είναι ό γυιός του; Έδώ εργάζεται, ρώτησε ή κοπέλλα.

— Έδώ εργάζεται, αλλά λείπει, πάει ταξίδι έξω, στην Άμερική. Θα γυοίση σε κανένα μήνα. Είναι κι' αύτός άνοιχτόκαρδος και τίμιος σαν τόν πατέρα του. Τί νά σάς πώ, δεσποινίς, πριν έρθω εδώ, δουλέψα σε πολλά έργοστάσια. Πουθενά όμως δεν συνάντησα τήν ανθρωπιά που ήύρα μέσα εδώ. Δίνουν μικρούς μισθούς, αλλά σε νοιάζονται κι' άν άρρωστήσης σε βοηθώνε όσο μπορούνε. Κι' άν σου τύχη άναποδιά σου δίνουν άδεια. Είναι άληθινοί χριστιανοί.

— Πάει καλά ή έπιχειρήσί τους; ρώτησε ή κοπέλλα μ' ένδιαφέρον.

— Μία χαρά, άποκρίθηκε ό κύριος - Στάθης, ό άρχιτεχνίτης, (ένας ψηλός κι' αδύνατος πενηντάρης που δούλευε τριάντα χρόνια σ' αύτό τό έργοστάσιο). Δεν ζήτουν μεγάλα κέρδη, ούτε και θέλουν ν' άναπτύξουν υπερβολικά τή βιομηχανία τους. Τά κέρδη τους, όμως, είναι σταθερά κι' αύτό έχει σημασία. Δέ μπορείς νά φανταστής πόσο τούς αγαπάμε όλοι εδώ μέσα.

— Τί άλλη οικογένεια έχει ό κύριος Καντίτης; ρώτησε ή Μαριέττα.

— Έχει και μία κόρη, μάλαμα κι' αύτή. Ένώ είναι πλουσιοκόριτσο—τής δίνουν μεγάλη προίκα—είναι άπλη και καταδεκτική. Αυτή κάνει τά περισσότερα σχέδια γιά τά έμπριμέ μας. Σπουδάζει έξω ζωγραφική και σχέδιο. Είναι σπουδαία!

Άναστένανε ή κοπέλλα με άνακούφιση. Όταν τής είπε ό πατέρας της πώς θάπινε δουλειά σε έργοστάσιο, αίσθανόταν σαν κάποιο φέβο. Τώρα τά λόγια του κύριου - Στάθης τής ζέσταιναν τήν καρδιά. Κι' εκείνο που τήν εύχαριστούσε πιά πολύ ήταν ότι τουλάχιστον άπ' ότι κατάλαβε τήν πρώτη ήμέρα, δεν ήταν δύσκολη ή έργασία, που τής άνάθεταν. Με λίγη πείρα θά τάθαζε πέρα περίφημα.

«Είναι ή μόνη σωτηρία, συλλογίστηκε καθώς γύριζε σπύτι της εκείνη τήν ήμέρα. Η μόνη σωτηρία γιά τό μυαλό μου».

Η Άγγελικούλα Καντίτη

Την άλλη μέρα, τήν ώρα που άνακάτευε κάτι χρώματα και προσπαθούσε μ' όλη της τήν καρδιά νά βρη μία σύνθεσι που νά δώση ένα ώριμένο γαλάζιο χρώμα, μπήκε στο δωμάτιο, όπου εργαζόταν, ή Άγγελικούλα Καντίτη. Μάντεψε πώς είναι αύτή ή Μαριέττα, από τήν περιγραφή που τής είχε κάνει ό άρχιτεχνίτης.

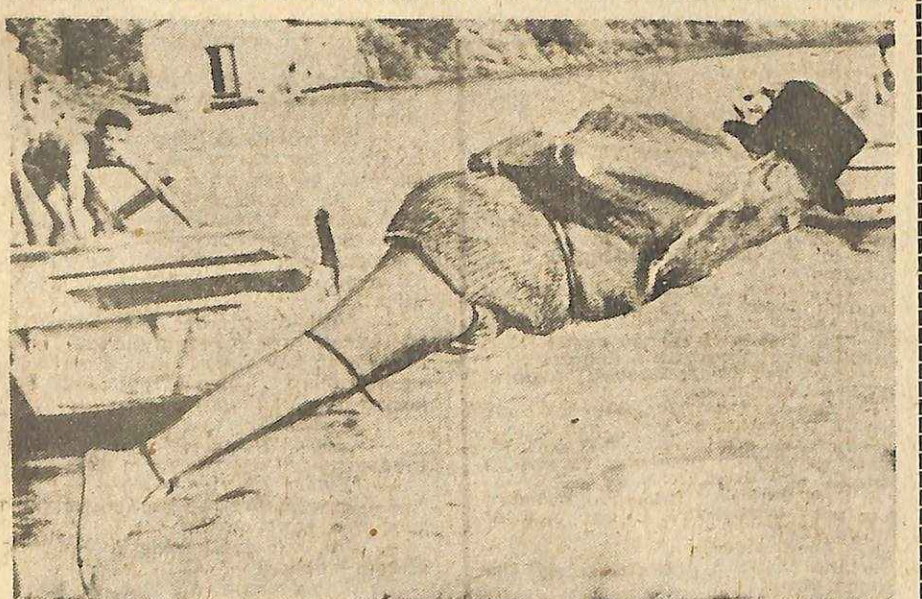
Ήταν μία κοπέλλα ίσαυτε είκοσιτριών έτών, ξανθούλα με καστανά βελουδένια μάτια, λεπτή και κομψή. Φορούσε μία άπλη λευκή μπλούζα και μία φούστα μαθητική σχεδόν.

— Καλημέρα σας, τής είπε πρόσχαρα. Είμαι ή Άγγελικούλα Καντίτη.

Έδωσαν τά χέρια οι δυό κοπέλλες και ή κόρη του έργοστασιάρχη πρόσθεσε ζωηρά:

— Είμαι πολύ εύχαριστημένη που πήρατε αύτή τή θέση. Ξέρετε, έχωμε μείνει ένα μήνα χωρίς χημικό και λυπάμαι τά σχέδια μου. Κουράζομαι νά βρώ ένα ώραιο σχέδιο, κι' ή έκτέλεσι με άπογοητεύει. Κυττάχτε τί έφερα.

Τής έδειξε δυό σχέδια κι' ή Μαριέττα

ΚΟΛΥΜΠΑΙ ΔΕΜΕΝΟΣ ΧΕΙΡΟΠΟΔΑΡΑ

Ο κ. Ρικ Ντεζοναί, πιά γνωστός στους κύκλους ως «Μίστερ Ο Κέυ», ε.ι. ναί ένας Βέλγος εγκατεστημένος από χρόνια στην Ιταλία πρωτεύουσα. Άσος κολυμβητής, ό κ. Ντεζοναί κάνει συχνές καταβάσεις στον Τίβερι και κολυμπά όχι μόνο με τά μάτια δεμένα, αλλά και δεμένους χειροπόδαρα. Έφέτος ό κ. Ντεζοναί, που είναι 68 χρόνων, αλλά φαίνεται πολύ νεώτερος, έκανε μία συγκινητική επίδειξη των ίκανότητων του, διασπώντας τίς εισπράξεις γιά φιλάνθρωπη σκοπό. Μεταξύ άλλων επέπαισε και με κατάλληλες κινήσεις μετακινήθηκε επί μήκους δύο χιλιομέτρων μέσα στα κρύα νερά του Τίβερι με τό κεφάλι και τό σώμα μέσα σ' ένα σάκκο και με τά πόδια και τά χέρια σφιχτοδεμένα!...

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΒΕΛΟΣ

Τό περίεργο αύτό με τό βέλος, που έχει διαπεράσει πέρα ως πέρα τό σώμα του, έθεσθη σε διάφορα σημεία του σώματος. Άντίλες της Καλιφόρνιας. Ένώ φαίνεται στην αρχή εξαντλημένο από τό τραύμα του, άντίλες σιγά-σιγά τίς δυνάμεις του και τό είσαν σε διάφορα μέρη νά σηματολογούν σπέρμα και νά πινν νερό. Πορά τίς προσπάθειες όμως πολλών νά τό πιάσουν και νά τό βγάλουν τό βέλος, κανείς δεν τό κατάρωσε μέχρι τής στιγμής. Πάντως, όπως φαίνεται, ακόμα και με τό βέλος, ή ζωή του δεν διατρέχει πιά σοβαρό κίνδυνο.

Ξεμεινε πραγματικά εκπληκτική μπροστά στην ομορφιά τους.

— Είναι περίφημα, είπε αυθόρμητα. — Λοιπόν... πώς είναι το μικρό σας δοναμά;

— Με λένε Μαριέττα. — Θα σε φωνάζω Μαριέττα και θα με φωνάζεις 'Αγγελικούλα. Πρέπει να γίνουμε φίλες, γιατί θα συνεργαζόμαστε. Δεν είναι έτσι;

Το πρόσωπο της Μαριέττας άστραψε μπροστά στη τόσο καλωσύνη.

— Θα είμαι εύτυχης νάχω τη φίλιά σου, αποκρίθηκε.

— Την έχεις κιόλας, είπε με το ζωρό της ύφος η κόρη του εργοστασιάρχη. Και τώρα δουλεύει. Αυτό το γαλάζιο που φτιάχνεις θέλει ακόμα κάτι για να γίνει το ιδανικό χρώμα που ονειρευόμαστε για αυτό εδώ το σχέδιο.

Εσκίψαν στα χρώματα, στα σχέδια οι δυο κοπέλλες κι' η ώρα πέρασε εύχαιστα. Κάποια στιγμή, καθώς είδε το ξανθόμαλλο κεφάλι της 'Αγγελικούλας δίπλα της, η Μαριέττα, ένοιωσε ένα σκίρτημα στην καρδιά της. Είχε την εντύπωση, πώς είχε την αδερφούλα της κοντά της κι' άγανησε την κοπέλλα αυτή, που την έβλεπε πρώτη φορά στη ζωή της.

Μετά λίγες ημέρες είχαν γίνει αληθινές φίλες. Όταν τελείωναν τη δουλειά τους, πιάνονταν μπράτσο κι' έφεραν βόλτες στη μεγάλη αυλή του εργοστασίου, όπου περπατούσαν κι' οι εργάτες κι' οι εργάτριες το μεσημέρι, την ώρα της αναπαύσεως.

Απλή, καταδεκτική η 'Αγγελικούλα, μιλούσε στον ένα και στον άλλον και ξεόταν με οικειότητα μ' όλες τις νεαρές εργάτριες. Άλλα η μεγαλύτερή της ευχαρίστησι ήταν να μιλάει τώρα με τη Μαριέττα.

Μορφωμένες κι' οι δυο, κι' έξυπνες, δεν άργησαν να βρουν ενδιαφέρον η μία στην κουβέντα της άλλης.

Η 'Αγγελικούλα άνοιξε την καρδιά της στη Μαριέττα.

— Αγάπησες ποτέ σου; την ρώτησε ένα μεσημέρι, απότομα.

Η Μαριέττα δεν αποκρίθηκε. Το πρόσωπό της όμως πήρε μία έκφραση τόσο θλιμμένη, που η άλλη μετανόησε για την ερώτησή της.

— Με συγχωρείς, φάνηκε αδιάκριτη, της είπε.

— Όχι, κάθε άλλο, αποκρίθηκε η Μαριέττα και τα χείλη της έτρεμαν. Μονάχα... δε θα ήθελα να μιλήσω γι' αυτό.

— Έγώ όμως θέλω να μιλήσω για την αγάπη μου, είπε η 'Αγγελική. Διψούσα ν' άνοιξω την καρδιά μου σε μία γυναίκα, σε μία κοπέλλα, που θα μ' ένοιωσε... Βλέπεις, δεν έχω μητέρα, δεν γνώρισα μητέρα, η μανούλα μου πέθανε, όταν με γέννησε. Κι' έτσι ανατράφηκα στην ορφάνια. Ο πατέρας μου που αγαπούσε τη μητέρα, δεν αποφόισε να ξαναπαντρευτεί. Με ανέθρεψε αυτός και μία Γερμανίδα κούβερνάντα. Δε μπορώ να πω ότι πέρασα άσχημη παιδική ηλικία. 'Ισα-ίσα ο πατέρας μου γινόταν θυσία για μένα, η δασκάλα μου ήταν καλή, κι' ο Θωμάς ο αδελφός μου, μ' αγαπούσε πάντα τρυφερά. Κι' όμως, από τον καιρό που φύγε πια η Γερμανίδα από το σπίτι, αισθάνομαι τρυφερό να μου λείπει μία φίλη, μία γυναίκα. Έτσι δεν ξέρεις πόσο εύτυχισμένη είμαι που βρήκα σένα.

Κρατιόνταν από το μπράτσο κι' η Μαριέττα αίσθανόταν τον παλμό της νεανικής αυτής καρδιάς δίπλα της. Και κάθε τόσο είχε την ψευδαίσθηση πως η Καίτη περπατούσε κοντά της. Η Καίτη, η ξενιτευμένη της αδερφούλα, που τους έγγραφε τώρα πολύ απάνια, και γράμματα πάντα δυσάρεστα, αν και προσπαθούσε να μην τους στενοχωρήσει.

— Λοιπόν, είπε με το ζωρό της ύφος η 'Αγγελικούλα, είμαι έρωτευμένη, τρελλά έρωτευμένη!...

— Με ποιον;

— Με τον προκάτοχό σου! Με το χημικό του εργοστασίου μας. Τον λένε Στέφανο Ραζίκο. Είναι, όπως σου είπα κι' άλλοτε, ένα θαυμάσιο παιδί. Ήθελε εδώ άγνωστος, κι' ο πατέρας μου τον προσέλαβε με μικρό μισθό, όπως πάντα, και δοκιμαστικά. Φάνηκε υπέροχος, μαζί του η βιομηχανία μας πήρε άπανάω της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

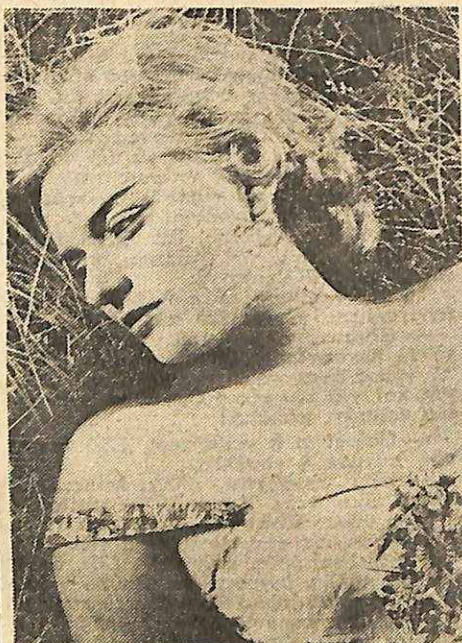
Θεατρικά ταξινάκια

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Το 'Εθνικό Θέατρο θα εγκαταστήσει έφετος τη χειμερινή περίοδο με τον 'Οθέλλο.

Το έργο αυτό του Σαίξπηρ, πρωτοπαίχτηκε στην Ελλάδα, το 1920 από 'Ελευθερο Θίασο με 'Οθέλλο τον Περικλή Γαβριηλίδη και 'Ιάγο το Βεάκη, και ξαναπαίχτηκε το 1933 από το 'Εθνικό Θέατρο με 'Οθέλλο τον Αιμίλιο Βεάκη.

Το θέατρο 'Ακροπόλ' κατέρριψε την περασμένη Κυριακή όλα τα είσπρα-

Η νέα ήθοποιος 'Εφφη Οικονόμου, που εμφανίζεται για πρώτη φορά στην οθόνη με το φιλμ «Ματωμένο ήλιο».

κτικά ρεκόρ των τελευταίων ετών, με είσπραξι 37 χιλιάδων σε δυο παραστάσεις.

Εξαιρετικές επίσης εισπράξεις πραγματοποίησε το θέατρο «Πάλλας» της Θεσσαλονίκης την περασμένη βδομάδα, με την εμφάνιση της Λαμπέτη και του Χόρν, στο «Νυφικό κρεβάτι».

Η 'Αννα Κυριακού, που διέκοψε τη συνεργασία της με το Μίμη Φωτόπουλο, θα συνεργαστεί το χειμώνα με το θίασο Ροντήρη, θα παίξει δε για πρώτη φορά σε κλασικό έργο.

Η γνωστή καλλιτέχνης του τραγουδιού Ζωίτσα Κουρούκλη, ακολουθεί μαθήματα δραματικής τέχνης, προκειμένου να μεταπηδήσει αργότερα στην πρόζα.

Η νέα ήθοποιος του κινηματογράφου 'Εφφη Οικονόμου, που σημειώνει ξεχωριστή επιτυχία στο φιλμ «Ματωμένο ήλιο» θα εμφανιστεί μ' ένα πικάντικο σόλο, που σατιρίζει την επιδημία της εποχής: τους «Τέντυ-μπόις».

Στη Ρόδο, οι πρωταγωνιστές του θιάσου της Σπεράντζας Βρανά, με την ευκαιρία του γέυματος, που παρέθεσε ο δήμαρχος κ. Πετρίδης, είχαν την τύχη να γνωρίσουν από κοντά τη μεγάλη βεντέττα του κινηματογράφου Γκρέτα

Γκάρμπο και να μιλήσουν μαζί της. Με μόνη τη διαφορά, ότι η Γκρέτα Γκάρμπο δε δέχτηκε να υπογράψει κανένα αυτόγραφο.

Στο 'Ελληνικό Χορόδραμα της κ. Ραλλούς Μάνου, που θα δώσει έφετος το χειμώνα σειρά παραστάσεων στο θέατρο 'Ολύμπια — κάθε Δευτέρα, που δε θα παίξει η Λυρική Σκηνή — θα κάμουν την εμφάνισή τους δυο νέες χορεύτριες, που ακολουθήσαν ανώτερες σπουδές στη Γερμανία, η Ράνια 'Αδελοπούλου και η Βίκυ Τούντα.

Στην 'Αφρική, η 'Ηρώ Χαντά και η Καίτη Παρίση διέκοψαν οριστικά τη συνεργασία τους και κάνουν τώρα χωριστές εμφανίσεις.

Στην 'Αφρική επίσης βρίσκεται τώρα, έπειτα από σειρά εμφανίσεων στην 'Ισπανία και την Πορτογαλία, η γνωστή χορεύτρια Μπέμπα Ροζαλίν.

Ο χορευτής Νίκος Ντέρης, που εμφανίστηκε επί δυο χρόνια μαζί με το μπαλέτο του, σε δυο μεγάλα θέατρα της Τεχεράνης, γυρίζοντας στην Ελλάδα, έμεινε δυο μήνες αποκλεισμένος στη Βηρυττό, λόγω των γεγονότων.

Ο Νίκος Ντέρης, μαζί μ' ένα άλλο γνωστό χορευτή, τον Μίμη Μοσχόπουλο, θα συνκροτήσουν ένα διεθνές μπαλέτο, που θα περιοδεύει απ' τον Δεκέμβριο, σ' όλη την Ευρώπη.

Η χορεύτρια Λιλή Μπερδε και ο χορευτής Μοσχόπουλος, είναι όπως λέγεται, οι μόνοι 'Ελληνες καλλιτέχνες, που απέκτησαν ακίνητα στο εξωτερικό.

Ο Μοσχόπουλος αγόρασε μία ωραία παραθαλάσσια βίλλα στο Μονακό και η Μπερδε ένα διαμέρισμα μιας κεντρικής πολυκατοικίας του Λονδίνου.

Στη Βαγδάτη, ο 'Ελληνας μάστрос Λάκης Βαφίας, που διευθύνει επί δυο χρόνια τη μεγάλη ορχήστρα ενός κοσμικού κέντρου, άνοιξε ένα μεγάλο μοντέρνο κοιμωτήριο, που κάνει χρυσές δουλειές.

Ο Δρόσος και η Τάντα, η διεθνούς φήμης ελληνική χορευτική ατραξιόν, μετά την 'Ισπανία, σημειώνουν τώρα μεγάλη επιτυχία στην Πορτογαλία. Οι δυο εξαιρετικοί χορευτές εμφανίζονται εκτός από την τηλεόραση, σε ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα, με νάλες δε αόριστες, όπου ο Δρόσος παρουσιάζεται ως τσολλάς κι' η Τάντα ως 'Αμαλία έχουν πλημμυρίσει τους δρόμους της Λισαβώνας.

Ένα ακόμη παράξενο λαϊκό τραγουδάκι του μαέστρου Βέλλα με τον τίτλο «Κύλησε ο τέντζερης και βρήκε το καπάκι», ηχογραφήθηκε τις τελευταίες μέρες από μία νέα φωνογραφική εταιρεία με το γνωστό τραγουδιστή Περικλή Βάγια.

Ο συμπαθής ήθοποιος του θιάσου Κατερίνας, που αναγκάστηκε το βράδυ της επιδείξεως της αντρικής μόδας, όπου παρουσιάστηκε ως μαννεκέν, να άφισε αντικαταστάτη του στη «Μάμα», ικανοποιήθηκε και με το παραπάνω με δυο από τα ωραιότερα κοστούμια, που έλαβε δώρο.

Ακόμη όμως τυχερότερος ήταν ο τραγουδιστής Δημητρίου, που παρουσιάστηκε επίσης ως μαννεκέν και που έλαβε, εκτός από τα ελληνικά κοστούμια και τρία ιαπωνικά.

Οι 'Ιάπωνες ράφτες, που δεν είχαν δικό τους μαννεκέν, χρησιμοποίησαν τον Δημητρίου και το έγκρισαν, μετά την επιδείξι, τρία από τα ωραιότερα μοντέλα τους!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΜΙΑ άπορία διατύπωσε η περίφημη Γκρέτα Γκάρμπο, όταν ξαναβρέθηκε στις Σπέτσες, αφού γύρισε και μερικά άλλα ελληνικά νησιά με το γιότ του κ. 'Αρ. 'Ωνάση. Η άπορία της ήταν αυτή:

— Στην 'Αμερική και στην 'Αγγλία, άκουε συχνά-πικνά για τα νησιά σας, τη Μύκονο, την 'Υδρα, τη Ρόδο... και για τις Σπέτσες τίποτα!...

Την εξήγησε αυτή η μεγάλη παλιά καλλιτέχνης του κινηματογράφου τη ζητούσε από έναν 'Ελληνα συνομιλητή της, που τον γνώρισε τυχαία στο σπίτι της Μπουμπουλίνας, στις Σπέτσες, όταν ζήτησε να το επισκεφθεί — πάντοτε «ἐν κόγχη» — δια του κ. 'Ωνάση. Και ο ερωτώμενος, που αγνοούσε την ταυτότητα της συνομιλητριάς του, δεν ήξερε τί να πει και τί να κάνει.

— Ξέρετε, μίς...

— Μίς Γκάρμπο, συμπλήρωσε άμέσως εκείνη.

Μία άπορία και μία αποκάλυψη. Αυτά ήταν, δέ, άξιζαν από τη στιγμή εκείνη. Τα άλλα: Γιατί και πώς οι Σπέτσες δε διαφημίζονται στο εξωτερικό τουριστικά, είναι άλλη ιστορία...

Ίσως ακόμη είναι, αν θέλετε, σημαντικό να μνημονεύω το γεγονός, ότι η Γκρέτα Γκάρμπο δέχτηκε μία χούφτα γιάσεμιά από τον κήπο του σαραγίου της Μπουμπουλίνας, για να τα πάρει μαζί της, όταν φύγη από την Ελλάδα, για την 'Αμερική.

Η Γκάρμπο θα επιστρέψει, άραγε, στον κινηματογράφο, για να γυρίσει πάλι ένα φιλμ με τον τίτλο «Μοναχή» — καλόγρια δηλαδή — όπως έλεγε διαδοχικά;

Μάλλον ή, καλύτερα, θετικά όχι.

Η γυναίκα αυτή με τα τόσα χαρίσματα και την ελαφρώς στη λαιώδη φωνή, που της προσθέτει μία παραπάνω γοητεία στις τόσες άλλες, που διατήρησε από τα περασμένα και παλιά, ούτε καν μοιάζει να νοιάζεται για κάτι τέτοιο, δηλαδή την επιστροφή της στα σπουδαιότερα κινηματογραφικά. Περισσότερο, φαίνεται, να την απασχολούν τα ιδιαίτερα προσωπικά της ζητήματα, τα οικονομικά και επιχειρηματικά (όπως έμαθα, η Γκάρμπο έχει κολλοσιαιία περιουσία και σε κτίσματα και σε άλλα) από ό,τιδήποτε άλλο.

Άλλωστε, η συνεχής παρουσία κοντά της του διαχειριστή και οικονομικού συμβούλου της 'Αμερικανού, κ. Κρής — αν θυμάμαι καλά τ' όνομά του — που τη συνοδεύει, μαζί με τη γυναίκα του, διαρκώς μοιραίοι, ότι σε άλλους δρόμους όδευει και σε άλλες σκέψεις πλανιέται τώρα η «θεία» (όπως διεθνώς της καθιερώθηκε το κοσμητικό αυτό επίθετο) Γκάρμπο με το θρόνο του άρχαρχου καλλιτεχνικού παρελθόντος, που διέκοψε την ώρα την προπυμμένη, για να στηρίξει — όπως λέει ο ποιητής — και να γίνη βωμός με τ' αγαλιά της...

Δεν είναι περίεργο, ότι η ιστορία μιας άλλης θρυλικής, δικής μας γυναίκας, της Μπουμπουλίνας του Εικοσιένα, που τόσα και τόσα, όπως είναι γνωστό, πρόσφερε στον 'Ιερό 'Αγώνα της 'Επανα-

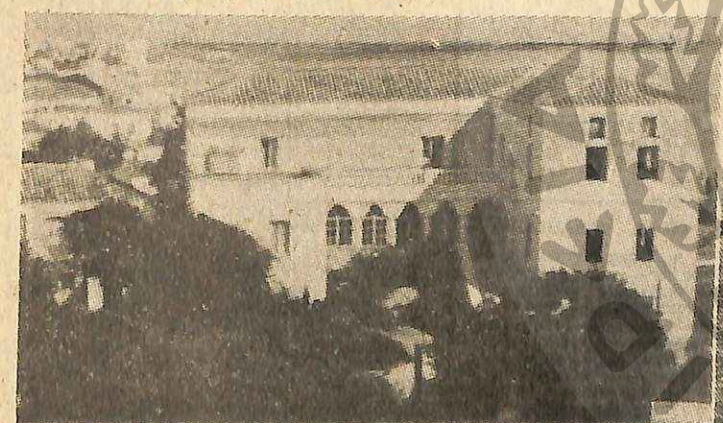
Βενιζέλο στο Σαρωνικό

Η Γκρέτα Γκάρμπο, έρωτευμένη με τη...Μπουμπουλίνα και το νησί των Σπετσών

στάσεως, πολύ φάνηκε να την ενδιαφέρει, καθώς την άκουγε να την αφηγείται ο απόγονος της ηρώιδας των Σπετσών, κ. Νικόλαος Μπουμπουλής, βοηθούμενος στη διήγησι από την κόρη του κ. Σωσώ Χρ. Δευεργή.

Τηρουμένων των αναλογιών και της απόστασεως, η μορφή της Μπουμπουλίνας, της φαινόταν ίσως, ότι παρουσίαζε κάποιες ομοιοτητες με τη δική της προσωπικότητα από την άποψη του δυναμισμού της. Είναι πιθανόν. Κάτι τέτοιο, τέλος, φαινόταν πως την απασχολούσε, καθώς άκουγε τα περιστατικά από τη ζωή της Σπετσιώτισσας κατετάσσοντας.

Η παρουσία του γιότ «Χριστίνα», του τρικάταρτου κόττερου «Κρεολή» του κ. Νίχαρου, του άλλου κόττερου του κ. Γουλανδρή, κατόπιστρος «ενυφούλας», έγινε άφορη μιάς έντονωτατης κοσμικής κινήσεως στις Σπέτσες, σ' όλο το διάστημα που τα πλοία αυτά βρίσκόντουσαν αγκυροβολημένα στα νερά του 'Αργοσαρωνικού, μεταξύ Σπετσών, Κόστας, Χινίτσας και Χελιού.

Το σπίτι («σαράν») το λένε οι Σπετσιώτες της Μπουμπουλίνας, που επισκέφτηκε η Γκρέτα Γκάρμπο με το ζεύγος 'Ωνάση και άλλους από τη συντροφιά του γιότ «Χριστίνα» (δεξιά).

Η Γκρέτα Γκάρμπο σε τελευταία φωτογραφία της χωρίς μαύρα γυαλιά στα μάτια, όταν βρισκόταν στο Μόντε Κάρλο, πριν έρθει στην Ελλάδα.

Στο μαγευτικό αυτό δρομ έμειναν έξη μέρες τα ξελαία αυτά πλωτά μέσα και στο ίδιο διάστημα μαζεύτηκαν τόσα πολλά άλλα ιδιαιτικά, που η θάλασσα έπληξε κυριολεκτικά από καϊκια, τρεχαντήρια, βενζινακάτους, κανώ, «κρίς-κράφτ», βάρκες και βαρκούλες.

Άλλ' επίσης η θάλασσα γέμισε με λουσόμενους από το φάρο του παλιού λιμανιού των Σπετσών και την Παναγιά της 'Αρμάτας ως την Αναγύρεση Σχολή και την απέναντι πελοποννησιακή ακτή της Κόστας και της Χινίτσας. Και, στο μεταξύ αυτό, η «Νεράϊδα» και το «Πίνδος» όλο κουβαλούσαν καθημερινά νέους παραθεριστές, ενώ πάρα πολλοί ήταν κι' εκείνοι που έρχόντουσαν δια έλης με το αυτοκίνητο ως το απέναντι χωριό του Χελιού της Πελοποννήσου, για να παρουν ύστερα τη βάρκα και να φτάσουν θαλάσσιως — άπασσας — ενός τετάρτου — στις Σπέτσες.

Έτσι, το νησί έφτασε στο αδιαχώρητο από απομωμς φιλοξενίας. Γέμισαν όλα, σπίτια και σπιτόπουλα... Τα μικρά ξενοδοχεία υπερχρήστη. Και το θαυμάσιο «Προεδριόνειον» ακόμη και τις ταράτσες του διέδρε για να εξυπηρετήσει τον κόσμο.

Αυτά έγιναν στις Σπέτσες με την παρουσία της «Χριστίνας» και της «Κρεολής», για έξη μέρες, και συγκεκριμένα από τις 3 ως τις 9 Σεπτεμβρίου.

Μετά, όλη αυτή η κοσμικοκοινωνική υπερδυσχερασία — όπως κι' οι θαλασσινές φουρτούνες και θυελλες — έκπασε. Όλα έρχονται και παρέρχονται, βλέπετε.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Η ηλεκτρονική ΚΟΥΖΙΝΑ

Θα μαγειρεύουμε σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα!

Η ηλεκτρική κουζίνα ήταν ως χτές ή μεγάλη πρόοδος της εποχής μας. Εξασφάλισε καθαριότητα, ταχύτητα, οικονομία. Αλλά η ηλεκτρική κουζίνα θ' άνηκε σε λίγο στο παρελθόν. Θα την αντικαταστήσει η ηλεκτρονική, που θα αλλάξει τη νοικοκυρά από δούλη της σκοτούρες της. Γιατί θ' άρκη ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια της, για να μαγειρέψει οποιοδήποτε φαγητό.

Σας φαίνεται παράξενο; «Αλλ' ακούστε μερικους αριθμούς:

Για να ψήσουμε μια μπριζόλα στην ηλεκτρονική κουζίνα, δε θα χρειάζονται παραπάνω από 30-60 δευτερόλεπτα. Αυτό σημαίνει, μ' απλούστερα λόγια, το έξι ή το οκτώ λεπτά. Η νοικοκυρά θ' ανοίγει την πόρτα του φούρνου και θ' αβράξει μέσα το φαγητό. Έπειτα θ' εναρμονίσει την πόρτα. Μερικές στιγμές αργότερα, θ' την ξαναανοίξει, για να βγάλει τη μπριζόλα, που θα είναι ψημένη στην εντέλεια.

Για να ψήσουμε ένα λουκάνικο, δε θα χρειάζονται παραπάνω από 20 δευτερόλεπτα. Για ένα ψάρι θα χρειάζονται 60 δευτερόλεπτα και στο ίδιο διάστημα θ' μπορούμε να ψήσουμε μια χοιρινή μπριζόλα. 2-4 λεπτά, έξ' άλλου, θ' είναι αρκετά, για να ψήσουμε ένα ολοκληρωμένο κοτόπουλο. Με την ίδια ευκολία θ' μπορούμε να φτιάξουμε ένα ρομπιφ ή να μαγειρέψουμε πατάτες, μελιτζάνες, όσπρια ή οποιοδήποτε άλλο φαγητό.

Μια πρωτοτυπία της ηλεκτρονικής κουζίνας θα είναι η έξη: «Η νοικοκυρά θ' μπορεί να βάλει το φαγητό που θέλει να φτιάξει μέσα στο ίδιο το πιάτο, όπου πρόκειται να το σερβίρει». Έτσι, θ' γλυτώνει τον κόπο να το βγάλει από τη χύτρα, και να το βάλει κατόπιν σε πιάτο. Μέσα σ' ελάχιστα λεπτά θ' μπορεί να ψήσει όσα πιάτα θέλει και να σερβίρει στο τραπέζι φαγητά όχι της ώρας ή του λεπτού, αλλά του δευτερολέπτου! Προκειμένου για μια μπριζόλα, ένα μπιφτέκι ή ένα ψάρι, το ζουμί τους θα μείνει μέσα στο ίδιο το πιάτο.

Η άρχη στην οποία στηρίζεται η ηλεκτρονική κουζίνα είναι πολύ απλή. «Η πηγή της θερμότητας αντιπροσωπεύεται σ' αυτήν από μια γεννήτρια ηλεκτρικών ταινιών, δακτύλων ή ηλεκτρικών, το μαγειρικό όργανο που είναι όμοιο με τα χρησιμοποιούμενα στα ραντάρ. Αυτές οι ηλεκτρικές ταλαντώσεις δημιουργούν ένα ηλεκτρομαγνητικό πεδίο, μέσα στο οποίο εισάγεται το φαγητό που θέλουμε να ψήσουμε. Το φαγητό αυτό, λόγω της φύσεώς του, αντιστοιχεί με μια μονωτική ουσία και για το λόγο αυτό η θερμότητά εισχωρεί ταυτόχρονα σ' ολοκληρωτή τη μάζα του. Σε διαφορετική περίπτωση, θ' επιδρούσε πρώτα στην επιφάνειά του και από εκεί θ' εξαπλώθηκε βαθμιαία και στο εσωτερικό του.

Έτσι, η κουζίνα δεν είναι παρά ένα κλειστό ηλεκτρομαγνητικό πεδίο. Η νοικοκυρά, αφού βάλει το φαγητό, θ' κατεβάσει έναν κοινό διακόπτη. Θ' πατάει ταυτόχρονα ένα πεντάκι, για να δημιουργηθεί το απαραίτητο κύκλωμα. Το ψήσιμο θ' αρχίζει αμέσως.

Για κάθε φαγητό, υπάρχει μια ωριμαία συντότης, που φαίνεται ότι ταιριάζει περισσότερο σ' αυτό. Η κλίμακ κομμάτι μεταξύ 5 και 30 μεγακύκλων. Η κλίμακ αυτή είναι αρκετή για όλα τα φαγητά.

Τα πλεονεκτήματα της ηλεκτρονικής κουζίνας είναι αναμφισβήτητα. Το μαγειρεύει των τροφών θ' είναι ν' αποσπώλη τις νοικοκυρές, αφού θ' μπορεί να γίνε μέσα σ' ελάχιστα λεπτά ή δευτερόλεπτα. Ας προσθέσουμε ότι το μαγειρεύει με την ηλεκτρονική κουζίνα, δε θα αλλοιώνει ούτε τη γεύση, ούτε την δομή των τροφών.

Το μοναδικό ίσως μειονέκτημα της είναι ότι οι τροφές που θ' ψήνουμε σ' αυτήν δε θ' έχουν την ίδια άριστη εκείνη, στην οποία τις έβρισκε συνήθως. Μια μπριζόλα π.χ. θ' είναι ή ίδια απ' έξω κι' από μέσα. Θ' της λείπει η κόρα, που σχηματίζεται απ' έξω και που δίνει το αρώμα.

Η εξωτερική όψη των τροφών θ' μοιάζει περισσότερο μ' εκείνη που παίρνουν όταν τις ψήνουμε στον ατμό. Η μπριζόλα μας π.χ. δε θ' παίρνει το γνωστό ροδαλό χρώμα, που έβρισκε ο λαός, αλλά θ' έχει ένα χρώμα οξυζωμένο, όπως το γάλα με τον καφέ. Αυτό, βέβαια, θ' μας παραξενέψει στην αρχή, αλλά όπως η γεύση της μπριζόλας θ' είναι ή ίδια, θ' τη συνήθειομε πολύ εύκολα με την καινούργια της εμφάνιση.

ΕΠΙΔΗΜΙΑ «καλογήρων»

Σε τι οφείλονται τα εδυνηρα αυτά σπυρία, και πως θεραπεύονται

ΤΙΣ τελευταίες μέρες σημειώθηκαν πολυάριθμα κρούσματα σταφυλοκοκκίας στον τόπο δερμάτιο ή κατά το κοινώς λεγόμενο... «καλογήρων». Αυτό τουλάχιστον μας βεβαιώνει ο κ. Ι. Καμινόπουλος, τώως διευθυντής του Ινστιτούτου Παστέρ.

Πρόκειται για τα γνωστά μας ενοχλητικά σπυρία, τους δερμάτινους που σχεδόν όλοι μας έχουμε βγάλει κάποτε στο στέρνο, στα χέρια, στο σώμα.

Οι «καλογήροι» — όπως τους άκαλει ο κόσμος — οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στους σταφυλοκόκκους. Ουσιαστικά, πρόκειται για μύκητες του οργανισμού.

Η μετάδοσή του μικροβίου γίνεται από άνθρωπο σε άνθρωπο και δεν προέρχεται από κατοικίδια ζώα ή από άλλες αιτίες.

Εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι το μικρόβιο δεν προσβάλλει όλα τα άτομα. Συνεπώς, παρότι την ύπαρξη της επιδημίας, δε θ' μολυνθούν αναγκαστικά όλοι οι άνθρωποι. Το γεγονός αυτό έχει και την επιστημονική του εξήγηση:

Δε θ' μολυνθούν εκείνα τα άτομα που, κατά το παρελθόν, είχαν βγάλει «καλογήρους». Κατά ένα τρόπο, τα άτομα αυτά έχουν υπολίσσασθ από τα ίδια τα μικρόβια τους. Ο οργανισμός τους δηλαδή, έχει δημιουργήσει αντίσωμα, με τα οποία καταπολεμούν τον νέο εισβολέα.

Όσοι μολύνονται, υποφέρουν. Τα σπυρία αυτά προκαλούν δυσάρεστες πόνους. Συνήθως βγαίνουν στο λαιμό, αλλά τώρα με την επιδημία φαίνεται ότι το μικρόβιο είναι ισχυρότερο και οι ασθενείς γεμίζουν με σπυρία σ' όλο τους το κορμί. Οι «καλογήροι» εμφανίζονται, αλληλοδιαδόχως, χωρίς διακοπή. Τελικά, ο ασθενής γίνεται καλά, όταν ο οργανισμός του παύσει να παρουσιάζει την άσχημη εμφάνιση στο μικρόβιο.

Ο κόσμος έχει την εντύπωση ότι οι «καλογήροι» είναι έκδηλοι, της κακής λειτουργίας του αίματος.

Αυτό — όπως ιστορικά μας βεβαιώνει — είναι μεγάλο λάθος. Οι «καλογήροι» δεν έχουν απόλυτως καμία σχέση με την λειτουργία του αίματος ή με τη λειτουργία του σπυριού κλπ. Πρόκειται, όπως τονίσαμε, περί μικροβίου, που έχει εστία την υψή του ανθρώπου.

Η καταπολέμηση των «καλογήρων» γίνεται κυρίως με δύο τρόπους: τοπικός και γενικός σ' ελάχιστο το σώμα με τη χρησιμοποίηση ενέσεων πενικιλίνης.

Προσοχή όμως: η κακή εφαρμογή της θεραπευτικής αγωγής της πενικιλίνης μπορεί να έχει εντελώς αντίθετα αποτελέσματα από τα αναμενόμενα. Το μικρόβιο γίνεται ανθεκτικό και συνεπώς η καταπολέμησή του είναι ακόμη δυσκολότερη.

Ταπτική, ή θεραπεία γίνεται με αντιβιοτικά, όπως είναι η ερυθρομυκίνη, η χλωρομυκίνη και η ανθρωμυκίνη.

Παράλληλα, με τους δύο αυτούς θεραπευτικούς τρόπους, υπάρχει και ένας τρίτος — ο νεώτερος της ιατρικής επιστήμης — που θεωρείται σήμερα και ο πιο αποτελεσματικός.

Πρόκειται για τη χρησιμοποίηση εμβολίου: «Ο γιατρός, με μία σύριγγα, παίρνει από έναν «καλογήρο», που βρίσκεται «έν δόσει», μικρόβια με τα οποία ενοχληστικά, παρασκευάζει το εμβόλιο του.

Με τα ίδια λοιπόν μικρόβια του αρώστου, ή καλύτερα του καλογήρου ο γιατρός υπολίσσεται τον ασθενή και έτσι του δημιουργεί αντίσωμα σ' όσον οργανισμό.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

16 τορίες της ζωής ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΕΣΑΣ δε σας έχω κρύψει σχεδόν τίποτα από τη ζωή μου, γιατί έχω εκτίμησι και στη συμπάθειά σας και στην εχεμυθείά σας — πρό πάντος. Σας έχω διηγηθί πολλά περιστατικά, που μου έχουν συμβεί. Και ξέρω πως έχετε τόση κατανόηση, ώστε δεν αμφιβάλω καθόλου, ότι θα έχετε γέλασει με τα δραματικά και θα κλάψετε με τα άσπεια. Έτσι σήμερα θα έχω τη δυσάρεστη ευχάριστη να σας άφηνα ακόμα ένα. Είναι μία περίπτωση έντελως εξαιρετική, μία περίπτωση από κείνες που — τολμά να πιστεύω — τυχαίνουν μία σ' ένα εκατό χρόνια, ή τουλάχιστο σ' ένα πενήντα. Τόσο σπάνια είναι. Μά ακούστε τη, καλύτερα.

Μά, πριν την ακούσετε, θάθελα να σας πω πως είμαι ένας άνθρωπος πολύ προσεκτικός και λεπτός στις εκφράσεις μου. Ποτέ μου δεν έχω πη προσβλητική λέξη σ' άνθρωπο, αντίθετα μάλιστα, προσπαθώ να βρίσκω λόγια, που τον τιμούν και τον κολακεύουν, ιδίως όταν ο άνθρωπος είναι γυναίκα. Και πιο πολύ ιδίως, όταν η γυναίκα είναι νέα, όμορφη και θεωρητική, όπως η Φούλα. «Όταν απευθυνώμαι σε γυναίκα, τέτοιες σημασίες μάλιστα, θορρείς κι' από το στόμα μου δε βγαίνουν λόγια, αλλά ροδοπέταλα. Και να πάω εγώ τέτοια δουλειά! Και με τη Φούλα, μάλιστα!

Αυτή η Φούλα ήταν μία νέα κοπέλλα, έσι όπως σας την είπα. Και άκριδώς όχι κοπέλλα, αλλά κοπελλάρα. Μάλλον ψηλή, δερμένη, καλοχτισμένη, θ' μπορούσα να πω, για να δώσω μία ιδέα. «Όταν την έβλεπες, σούκανε την εντύπωση πως είχες να κάνεις μ' ένα γερό, σπέρμα είδος, όπως — να πούμε — μ' έναν κορμό βελανιδιάς, ή με μία καλώνα δορικού ρυθμού. Κι' αυτό το χρωστούσε, όπως μου έλεγε, στο ότι μικρή έκανε ρυθμική γυμναστική και τα καλοκαίρια, που πήγαινε έξω, βοηθούσε τους χωριανούς στον τρύγο.

Αυτή η Φούλα, λοιπόν, μ' άγασσε έξη μήνες αργότερα από τότε που την άγάπησα έγω. Σ' όλο αυτό το διάστημα, άλλο δεν έκανα παρά να τη ραίνω με τα ροδοπέταλα των λόγων μου, μέχρι που — τί θάκανε; — στο τέλος, μπάφισε από το άρωμα, ζαλίστηκε κι' έπεσε μεθυσμένη στην άγκαλιά μου. Και μου είπε, λίγες μέρες πιο ύστερα:

— Αυτό που μ' έκανε να σ' αγαπήσω, Μάκη, είναι το λεκτικό σου! Που τα πετχαινίς τόσο όμορφα λόγια; Τα ξεσηκώνεις από τίποτα βίβλια; — «Όχι, Φούλα μου. Μοιρχνονται μόνο τους.

— Έμένα γιατί δε μοιρχνονται; — «Αυτό είναι εταλάν. Το έχω από μικρός. Αλλά το καλλιέργησα κιόλας. Ή ομιλία του ανθρώπου, Φούλα μου, είναι σαν ένα κομμάτι γής. Άλλοι φυτρώνουν ρόδα και κρίνα...

— Όπως έσύ, Μάκη. — «Άλλοι τσουκνίδες και γαιδουράγκαθα... — Όπως ο Τέλης.

— Ποιος είν' ο Τέλης; — Πριν από σένα. Μία γλυκειά κοubέντα δεν ήξερε να πη. Τα λόγια του ήταν χοντρά και άγρια σαν άγκάθια. Και γεμάτα φαρμάκι.

(Κατάπια έναν κόμπο, που μοιρθε στο λαιμό).

...Κι' άλλοι δε φυτρώνε τίποτα. Λες και το κομμάτι αυτό της γής είναι πέτρα και έρημος. Είναι οι άνθρωποι, που καθονται ήμίλητοι, σ' να τους έβαλαν λουκέτο στο στόμα.

— Όπως ο Χρήστος. — «Ποιος είν' ο Χρήστος; — Πριν απ' τον Τέλη. Όρες ολοκληρωμένοι μπορούσε να είναι κοντά σου, χωρίς ν' ακούσας κοubέντα από τα χείλη του. Τόσο, που μία φορά του είπα: «Το ήμίλητο νερό ήπιες, χριστιανέ μου». Αυτή ήταν και η τελευταία κοubέντα από μέρος μου.

(Κατάπια δεύτερο κόμπο).

— Ναι, Φούλα, κάπως έτσι είναι το λεκτικό των ανθρώπων. Καθένας με το τί βγάζει το περιόλι του.

— Το δικό σου βγάζει μενεξέδες, Μάκη. Πές μου μερικους! — Και της έλεγα. Κατά την ώρα και την περίστασι. Μενεξέδες, γαρφαλά, τζίνιες, πανσέδες, γισαμιά, μέχρι όρτανάδες. Κάποσες φράσεις τις θυμάμαι ακόμα: «Είσαι το καλό άστέρι της ζωής μου», «το άσπια των ημερών μου», «η μευστική μου σκέψη», «η γλυκειά μου τυραννία», «ο ρυθμός της καρδιάς μου», «το απαλό τρέμμα της φώχης μου υπάρεξη» και άλλα τέτοια. Κι' όταν ήταν να την προσαγορεύσω, πάντα θ' άλεγα «απέραντη άγάπη μου», «αταρ-

Το 'ΦΙ' και το 'ΜΙ'

μένη μου θεά», «χρυσέ μου άγγελε», «τρυφερή μου αγαπημένη», «περιστερή μου» και πολλά άλλα ποιητικά, σε άφραστη ποικιλία. Όλα της άρεσαν και την άφηναν καταγοητευμένη. Και όχι να πης πως τα ξεφουρνίζα έτσι, ένεκα το ταλέντο μου και ή ευκολία μου στο λέγειν. Αλλά τάνοιθα κιόλας και τα πίστευα. Γιατί ο άνθρωπος — μάθετέ το από μένα — με το να λη διαρκώς ώρισμένα πράγματα, καταλήγει να τα πιστεύει κι' ο ίδιος.

Της έκαναν τόση εντύπωση, ώστε ένα βράδυ μου είπε: — Έσύ δεν είσαι σαν τους άλλους, που λένε αλλοιώτικα λόγια. Σαν αυτά που ακούω στους δρόμους.

— Δηλαδή; — Νά, «μαρμαρινάρα μου», «κορμάρα μου», «κοριτάρα μου» και τα παρόμοια. — Αυτές είναι λαϊκές εκφράσεις, Φουλί-τσα μου!

— Ναι, δε λέω. Αλλά όμως έχουν κι' αυτές τη χάρη τους.

Που θ' ή πη πως της καλόσε κι' αυτό το είδος. Κι' έτσι, το άλλο βράδυ, που ξανα-ταμάσαμε και βρεθήκαμε μονάχοι κι' έγειρε στην άγκαλιά μου και τα χέρια μου έσφιξαν αυτό το σφιχτοδεμένο και μπόλικο κορμί και συναισθανθήκα το μεγαλείο του, θυμήκα τα χθεσινά και μου ήρθε να την πω: «Φουλάρα μου!». Και δεν ξέρω τι μπερδεμα έγινε στη γλώσσα μου κι' όπως τη σήγγα δυνατά, της λέω... Τι της λέω:

— Μουλάρα μου!

Άμεσως κατάλαβα τί φοιτή λέξη είχε ξεφύγει, άθελά μου, από τα δόντια μου. Για μία στιγμή, πάγωσα. Προσπαθήκα τον σπύζερο. Όμως εκείνη τινάχτηκε σ' να τη άγκωκε σκορπίος.

— Τι είπες; Έκανε άγριεμένη. — Φουλάρα μου!

— Όχι, δεν είπες «Φουλάρα». Είπες «μουλάρα».

— Μά τώρα άστειεύεσαι, άστρο της ζωής μου; — «Άσε το «άστρο της ζωής μου» και τις άλλες σάχλες και πές μου γιατί με είπες «μουλάρα». Θά μου δώσες εξηγήσεις, αλλιώς θ' αίνουμε από δυο χωριά.

— Νομίζω πως δεν ακούσεις καλά. — Μπά; Και τότε γιατί, μόλις το είπες, σου κόπηκε το αίμα κι' έγινες σαν ζύλο; Λέγε. Ήξηγηση!

Δεν άφελούσε να της άρνούμαι πιά. Το κακό είχε γίνει, άφελια να το δικαιολογήσω.

— Ναι, Φουλίτσα μου, το είπα. Μου έφυγε χωρίς να το θέλω. Έπειδή γέως μου είπες, ότι και οι λαϊκές εκφράσεις έχουν το γούστο τους...

— ...Με είπες «μουλάρα»!

— Λοιπόν, δεν ήθελα να πω «μουλάρα». Σχεδίασα να σε πω «Φουλάρα». Και, αντί για «φι», βγήκε «μι» από τα χείλη μου! Λάθος σ' ένα γράμμα.

— Μαρε, τί μου λέει; Λάθος, έ; «Αν ήταν γεγονότα τα ψήφια, θά το παραδεχόμουν. Αλλά το «φι» από το «μι» απέχει χιλιομέτρα. Ήρεσε τόσο απέχει; Άλφας, βήτα... (άρχισε να μετρά το αλφάβητο) μί, νί, ξί, όμικρον, πί, ρό, σίγμα, τού, ύψιλον, φί... Λοιπόν, το «φι» από το «μι» απέχει οχτώ ψήφια. Τί λάθος λοιπόν, μου κατακάς; Ή, χεις δη κανένα να κάνει λάθος οχτώ πόστες; Θά κάνει σε μία. Αντί τη μία, θά χτυπήσει τη διπλανή. Δε θά πάη οχτώ πόστες παρακάτω.

— Οι πόστες και τα γράμματα δεν είναι το ίδιο, Φούλα.

— Άλλού αυτό. Κάτι ξέρουμε κι' εμείς από γραμματική. Κι' έπειτα, τί σχέση έχει το ένα πράγμα με το άλλο; Νά, μ' έλεγες «Φουλάρα», «Σουλάρα» ή «Κουλάρα», το καταλάβαινα. Θάλεγα, λάθος στο ονομα. Αλλά έδώ με είπες «μουλάρα», που προέρχεται από το ζωικό βασίλειο.

— Και το «μαρμαρινάρα», που σου λένε μερικοί, δεν προέρχεται από το ίδιο; Γιατί μ' αυτό δεν παρεξηγούσι;

— Μπά; Το ίδιο είναι το μαρμαρινό και το μουλάρι; Λοιπόν, θά μου πης;

Τί να της έλεγα; Η καλύτερη δικαιολογία μου ήταν ή αλήθεια. Κι' αυτή της την όμολογησα με πάσα ειλικρίνεια.

— Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο, Φούλα μου. Σηκώθηκε μ' όλη της τη μεγαλοπρέπεια:

— Λοιπόν, θά σου πω έγω, κύριε Ροδοπέταλε. Γλώσσα λανθάνουσα, τ' αλήθη λέγει. Κάτι ξέρουμε κι' εμείς από αρχαία.

— Δεν καταλαβαίνω, Φούλα μου. Τι έννοεις;

— Αυτό που έννοεις κι' εσύ. Τόσον καιρό, που είμαστε μαζί, ή έντύπωση που έχεις σχηματίσει για μένα, είναι πώς μοιάζει με μούλαρα. Τόγες μέρα σου, στο ύπνουσινδρό σου — κάτι ξέρουμε κι' εμείς από ψυχολογία. Και το βάσταγες κρυφά. Ός που ήρθε ή στιγμή και σου ξέφυγε μόνιμα. Τόγες μέρα σου για μένα. Επειδή ίσως είμαι ψηλή και σφιχτοδεμένη. Αλλά, αν θες να ξέρεις, κύριε, δεν έχω ούτε γραμμάριο περιττό πάχος απάνω μου. Το σώμα μου είναι όλο νεύρα και μύς.

Μάθευε την τσάντα της κι' έτοιμαζόταν για απόχωρησι.

— Φουλίτσα μου, γλυκειά μου άγγελε! Άκριβε μου θησαυρέ...

— Άσε τις σχήλες. "Όλ' αυτά είναι υπεκρίσεις. Είναι μάσκα για να κρύβεις τις αληθινές σου σκέψεις.

Δοκίμασα να την πιάσω από το χέρι. Μου τίναξε το δικό μου με μία δύναμη — μεταξύ μας παρακαλώ — πραγματικά μούλαρ-ρίσια. Μου έμεινε το τελευταίο έπιχείρημα και πίστσηκα απ' αυτό:

— Τότε, αφού έχω τέτοια γνώμη για σένα, γιατί έρχομαι μαζί σου;

— Δεν ξέρω. Μπορεί νά'σ' έρ-ρέσουν τὰ ζωα. Αλλά εγώ δεν είμαι έκείνο που νομίζεις. Κάνε πέρα να περάσω!

* Όλη τη νύχτα πήγε να μου φύ-γη το μυαλό. Πώς διάβολο πετά-χτηκε από το στόμα μου έκείνο το «μει»; Ποιος μυχθηρός σατα-νάς ζήλησε την εύχρηστιά μου και μου έπαψε αυτή την κακοήθεστα-τη φάρσα; Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη και μίλησα στον εαυτό μου:

— Εσύ, βρέ, να πεις τέτοια κουβέντα; Εσύ που είσαι διάση-μος για το ευγενέστατο λεκτικό σου, εσύ που και το γαίδαρο ά-κόμα τον λες «δνο», για να μην τον προσβάλεις; Νά, ήλιθιε! Μου-λάρι!

Και μουντζώσα' τον κύριο έαυ-τό μου.

* Η Φούλα μου έλειπε. Ήταν ή από πετυχημένη μου κατάντησι, από τις λίγες που είχα στη ζωή μου. Την αγαπούσα, δε, μπορού-σα να κάνω χωρίς αυτή. Και να τη χάσω τόσο κοινά, για ένα «μει» αντί «φί». Τι το ήθελα εγώ το «Φουλάρ»; Καλά περνούσα με το «άστρο της ζωής μου» και το «άπριλιάτικο αεράκι μου». Νά τ' αποτελέσματα! Το δράμα μου μου έφερε πυρετό...

Όμως μία άλλη ιδέα φώτισε τη θολούσα του μυαλού μου. Πώς δεν το είχα σκεφτεί άδωξως; Μά βέβαια, αυτό είναι στίβοδο επί-χειρήμα. Πάω και τη βρίσκω, πρωί-πρωί. Με υποδέχεται με μία έκφρασι άγρια:

— Τι θέλεις;
— Άς μιλήσουμε ψύχραιμα και λογικά, της λέω με χαμόγε-λο. Σε προσέβαλα με κίνηη τη λέξι, που σου είπα;

— Έσύ τι λές;

— Εγώ λέω, ότι κακώς προσ-εβλήθης. Σε είπα «μούλαρα», έ-τσι; (Και με συγχωρείς που το έπαναλαμβάνω). Λοιπόν, αγαπητή μου, αυτό το είδος δεν υπάρχει! Αν ξέρεις κάτι και από ζωολο-γία, θα πρέπει να γνωρίζεις, ότι δεν υπάρχει μούλαρα, ούτε μου-λάρος. Το μούλαρι είναι γένους ουδέτερου, δεν υπάρχει ούτε άρ-σενικό, ούτε θηλυκό. 'Εφ' όσον, λοιπόν, σε είπα, χωρίς να το θέ-λω, «μούλαρα» (και με συγχωρείς που το έπαναλαμβάνω) σου έδα-σα το όνομα ενός ζώου ανυπάρ-κτου.

— Πού θες να καταλήξεις;

— Ότι, μη υπάρχουσής μου-λάρας, δεν υπάρχει και παρεξή-γησις!

— Η απάντησί της, κοφή σαν κατεβασία γιαταγανίου, ήταν:

— Άε παράτα με!

— Γονάτισα, έκανα να της άγκα-λιάσω τὰ πόδια.

— Γλυκειά μου Φουλίτσα, έ-στρο της ζωής μου, αϊθέριο πλά-σμα μου, αφέρετέ με άγγελε...
— Φύγε να μη φας καμιά κλωστή! φώναξε και κούνησε το πόδι της.

Είδα ένα παπούτσι νούμερο 40 και μία δωρική κολώνα έτοιμη να μούρθη κατακέφαλα. Μάζεψα τὰ άστρα μου και τους άγγέλους μου κι' έφυγα. Την είχα χάσει για πάντα...

* Λίγον καιρό πιδ όστερα, έτυχε να γνωρίσω έναν ψυχίατρο. Του διηγήθηκα αυτό το περιστατικό — μπορούσε τάχα αυτός να δώ-ση μία εξήγησι;
— Μα φυσικά υπάρχει εξή-γησι.

— Ποιά;
— Αυτή που έδωσε και ή ίδια ή ένδιαφερομένη. Όπως μου την περιγράφεις είναι μία κοπέλλα ψηλή, γεροδεμένη, έπιδηλτική, με γαλοπρεπής...

— Και γεμάτη σφρίγος και ύ-γεια.
— Λοιπόν, αυτή ή σωματική της διάπλασι, σ' έκανε ύπσουει-δητα να τη συγκρίνης μ' ένα ζωο δυνάτο και ρωμάλο.

— Μα δεν το σκέφτηκα ποτέ...
— Είπαμε, κύριε: Υπσουει-δητα. Αυτή ή κατεργασία έγινε μέσα σου, εν άγνοία σου. Με κα-ταλαβαίνεις; Κι' έτσι, όταν ήρ-θε ή στιγμή να έκδηλωθής, το ύ-πσουειδητό σου βρήκε την εύ-καιρία. Και βγήκε το «μει» αντί το «φί».

— Και πώς μπορώ, γιατρέ, τώρα να τιμωρήσω το ύπσουει-δητό μου; Γιατί του πρέπει.
— Ο γιατρός έδωσε τα γυαλιά του για με κούττασε στα μάτια, παράξενα:

— Το καλό που σου θέλω, μη βάζεις τέτοια ιδέα στο μυαλό σου. Θάχης άσχημα ξεμπερδεμά-ται!... Έννοεις τι έννοα;
— Καί βέβαια έννοησα. Και ά-ποφάσισα ν' άφισω το ύπσουει-δητό μου άτιμώρητο. Το μόνο, που έκανα, είναι που δάγκωσα με μονία τη γλώσσα μου και κάμ-ποσο καιρό ψεύδισα...

Τόχει πάθει άλλος αυτός;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

* Προτιμάτε πάντοτε να μη τρώτε μανιτάρια, έστω και αν αυτός που σας τα προσφέρει ληθ ότι τα μάζεψε ο ίδιος.

* Τα μικρά κορίτσια που πάσχουν από χλωρώσι προσπαθήστε να τὰ κάνουν να μην κοιμάζον. Άνάσαι στο κρεβάτι όσο το δυνατόν περισσότερο.

* Μία καλή μητέρα μαθαίνει στο κορίτσι της πρώτα τὰ στοιχεία της ύγιεινής του βρέφους κι' έπειτα πλάνο.

* Η Άναρρωσία σημαίνει θέλω να γίνω καλά. Η άποθάρρυνσι είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για τη ζωή και τη θεραπεία του άσθενούς.

* Συνηθίστε τὰ παιδιά σας να παίρνουν ρετινιδόλο, όταν φυ-σικά υπάρχει ανάγκη. Είναι το πιδ σωτήριο φάρμακο για τὰ παιδιά.

* Μη παίρνετε ποτέ καθαρτικό στην άρχη της προσβολής της γρίπ-πης. Η βάσι της θεραπείας κατά της γρίππης, είναι ο άγών κατά της έξασθενήσεως του σώματος και το καθαρτικό έξασθενεί.

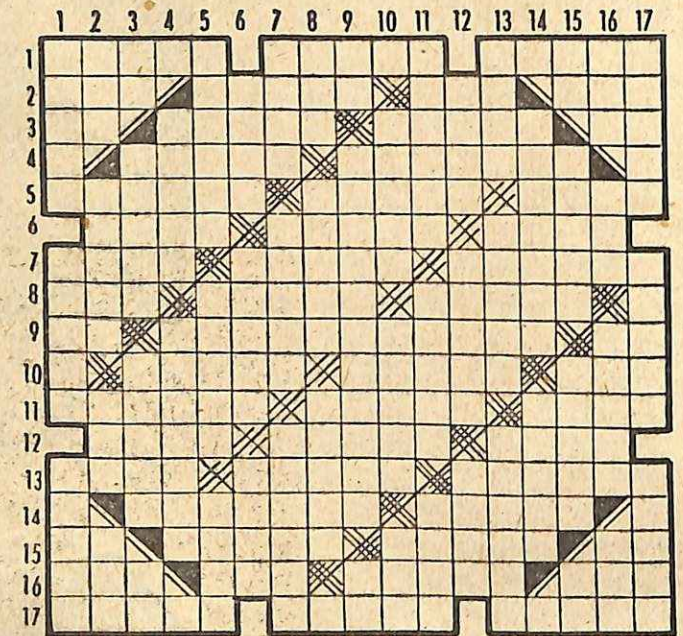
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 712

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Βάραθρον.—Σύγχρονος Βέλ-γος νομομαθής και πολιτι-κός.—Ρωμαίος νομικός και συγγραφέας του Β' μ.Χ. αϊ-ώνος.
- 2 Τοπικό επίρρημα.—Βασιλει-ος... Έλλην θεατρικός συγγραφέας.—'Αρχικά όρ-γανισμού.—'Όργανα αίσθη-σεως.
- 3 Αιγυπτιακή θεότης.—Τίτλος

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Τά γραφεία του κάνουν με-γάλη κατανάλωσι.—'Εται μένον πολλά ελληνικά ζη-τήματα.—Κρασί κατωτέρας ποιότητος.
- 2 Πρόθεσις.—Ποταμός της 'Ιονανίας και της Πορτογα-λίας.—Πρόθεσις πρό φωνή-εντος.—'Αρχή υποθέσεως.
- 3 Άγγλος συγγραφέας (έπι-νυμ.).—'Αρχαίο πολεμικό

- στις ανατολίτικες χώρες.—'Απειρος, άμαθής.—'Ανε-στραμμένη πρόθεσις.
- 4 Μεγάλο όροπέδιο της 'Ασί-ας.—'Όνομα μίας των άρ-χαιοτέρων οικογενειών της Ζακύνθου.
 - 5 'Η κότερος μίας εύρωπα-κής χώρας.—Παίδι του όρο-μου.—'Εργαλείο αλλά και πρωτεύουσα.
 - 6 'Ηρωε του Τρωικού πολέ-μου.—Μας προμηνυεί ολό-φρεσκο φάρι.—'Απαραίτη-το σά Ιστιοφόρα.
 - 7 'Αξιωματικός ος χώρες της 'Ανατολής.—Πόλις της Σερβίας.—Μεγάλο μοσχαίρι.
 - 8 ... Τσάνε: Παλαιά δόξα του κινηματογράφου.—'Ιε-ρό ζόνα των 'Ερυθροέρμ-ων.—'Ελαχιπτι ποσότης ύγρου.
 - 9 Χοίρος.—'Αφίνει κέρδη στους έμπορους.—'Επώνυμον 'Ελ-ληνίδος ντιζέ.
 - 10 Το άφιερώνατε στη λύσι αυ-τού του σταυρολέξου.—'Ογ-κώδες βιβλίο.—Διπλάσιαζό-μενο θά σας θυμίση ζούν-κλα.
 - 11 Τίτλος 'Αράβων ηγεμόνων.—Συνοδεύει τον πυρετό.—Περιέχει έκλεκτά κρασιά.
 - 12 'Αρχικά που θά σας θυμι-σουν σκετινές μέρες της προσφάτου ιστορίας μας.—'Αχροτο ύφασμα.—Μεγά-λο τουρκικό κυρτό σπαθί.
 - 13 'Απόθεμα έμπορευμάτων.—Είδος μαχαιριού.—Βενετο-άνικος δρόμος.
 - 14 'Εμπορεύεται νομίσματα και χαρτονομίσματα.—'Υπερυ-σικό εύψυχο άγαλμα της μυ-θολογίας μας.
 - 15 Προσωπική άντωνυμία (β' πρός).—Έλλην τραγουδι-στής (έπών.).—Συνοικία της Κωνσταντινουπόλεως.—Ζη και κινείται.
 - 16 Όρος στο σκάκι.—Χρονι-κός σύμβολος της δημοτι-κής.—Λίμαν της Β. Γαλλί-ας.—'Όμοια στο μέγεθος.
 - 17 'Αναπνοή.—'Αδίκημα.—Πό-νος.

- τραγουδι.—Κάλυμμα της κεφαλής.—'Αρθρο.
- 4 Πολυτελές ξενοδοχείον (ξε-νικ.).—'Η πρωτεύουσα της Βενεζουέλας.
 - 5 'Ένας από τους σωματοφύ-λακες του Δουμά.—Ναυτι-κή βάσις της 'Ιταλίας.—'Εμ-πνέον σεδασμό.
 - 6 Σπρώξιμο.—Σημενόν του ε-ρίκοντος.—Κοφτερό όλο-σμα.
 - 7 Λήμπε στο κινηματογραφι-κό στερνισμό.—Πίναξ της μυθολογίας μας.—Χωρίς της 'Αττικής στο όποιο παραθε-ρίζουν πολλοί 'Αθηναίοι.
 - 8 'Ο καθέννας.—... Λουπέν.—'Αραψ ιατρός, ουνεκράτης των μεθόδων του 'Ιπποκρά-τους και του Γαληνού.
 - 9 Διλήνως άδιόφορα ή συν-κατάθεσι.—Φανταστικός, μη πραγματικός.—21.
 - 10 Χημικές έννοιες.—'Ομιλία.—... Κένεντυ: τακτικός ου-νεργάτης μας.
 - 11 'Ανδρικό κόσμημα.—'Ιδρυ-σε μαζί με τον άδελφό του μία ιστορική πόλι.—'Όδροι.
 - 12 Μέρος του αυτοκινήτου.—Καταφύγιο για τους έρωτευ-μένους.—Κεφαλή άγιου λει-ψάνου.
 - 13 'Εχει μεγάλες έπιτυχίες στον έρωτα.—Το σύνολο των ζώων μίας περιοχής.—Δέν είναι μοντέρνα.
 - 14 'Εδωσε το όνομά της σε μία ναυμαχία.—Χάρσας.
 - 15 Την άνάηψε ο Ζεύς.—'Ε-θνικός εύεργέτης.—Δυστυ-χής, άθλιος.—'Αντιπροσω-πεύει κάτι που δεν άρέσει στους προληπτικούς.
 - 16 'Αρχικά όρνανισμού.—Ντε...: έπώνυμο μέγαλου εκνονήτου του κινηματο-γράφου.—Γάλλος πολιτι-κός που έξετελέσθη ως προ-δότης.—Στό ξεπούλημα δι-πλάσιαζεται.
 - 17 Μαντέρνος χορός.—'Όμαλή έκτασις.—'Εκανε το πιδ παράξενο ταείο.

ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η λύσις του 710

σελ. 92

Β' θρωταθληται και οι γυναίκες

Μόλις γνωρίσουν τον «μεγάλο έρωτα», αρχίζει γι' αυτούς ο κατήφορος..

Α Ν ΜΑΘΕΤΕ πως ένα πρωταθλητής είναι έρωτευμένος, ή, ακό-μη... χειρότερο, πως παντρεύτηκε, φροντίστε να τον διαγράψετε από τον κατάλογο των άθλητικών ειδώλων σας, πριν οι άποτυχίες του σας απογοητεύσουν! Γιατί άμέτρητα είναι τὰ παραδείγματα, που αποκάλυπτουν πως δεν υπάρχει τίποτα πιδ επικίνδυνο για έναν πρω-ταθλητή από τη γυναίκα κι' από τον έρωτα!

Λίγον καιρό πριν άρχιση ο έρετεινός ποδηλατικός γύρος της Γαλλίας — που άποτελει, καθώς ξέρομε, το μεγαλύτερο άθλητικό γεγονός, κάθε χρό-νο, σ' αυτή τη χώρα — δεν ύπήρχε φιλάθλος Γάλλος, που δε θα στοιχημά-τιζε πρόθεμα, ότι ο συμπατριώτης του Ζάκ 'Ανκετίλ θα σάρανε όλδους τους αντίπαλους του. 'Ο 'Ανκετίλ ήταν κάτι παραπάνω από ένας άσος του ποδηλάτου. Ήταν μία έθνική δόξα, ένας θρύλος. Έκατοντάδες χιλιάδων άνθρωποι τον λατρεύανε στην κυριολεξία.

Όστόσο, από τη στιγμή, που δόθηκε ή έκκίνησι για το γύρο, ο Μαροζέλ Μπιντό, ο άρχηγός της γαλλικής ομάδας, έγραψε κάθε έλίπδα για τη νίκη του ά-ναμφισβήτητου αυτού φαβορί! Γιατί; Για-τί τον είδε να κουδενιάζη τρυφερά, πριν ξεκινήσει, με μία ξανθή ύπαρξι και να την κούτταζε με μάτια γεμάτα έρωτα. Στους έπόμενους σταθμούς, τον ξαναείδε μαζί της. 'Η ξανθή φίλη του 'Ανκετίλ παρα-κούλουσσε με το αυτοκίνητό της τους πο-δηλατιστές, για να μη χάνη την εύκαιρία να βλέπεται με τον άγαπημένο της.

Αλλά ή ιστορία αυτών των συναντή-σεων, δεν κράτησε πολύ. Έξαντλημένος, άγνώριστος, αφού έμεινε πολύ πίσω από τους αντίπαλους του στη διαδρομή, ο Ζάκ 'Ανκετίλ έγκατέλειπε τον άγώνα, διαφεύ-δοντας τις προσδοκίες, που είχαν στηρι-χτή σ' αυτόν. Και επαλήθευε για μία ακόμη φορά, τον κανόνα πως ή καρδιά των πρωταθλητών μπορεί ν' άντεχη στην υπεράνθρωπη προσπάθεια, αλλά είναι ά-νικητη ν' άντέξει στον έρωτα!

Άκόμη μεγαλύτερη λατρεία, από αυτή που τρέφαν οι Γάλλοι για τον 'Ανκετίλ, ήταν έκείνη, που είχαν οι 'Ιταλοί για τον Φάουστο Κόππι, τον άσυανγώνιστο άσο του ποδηλάτου. Μα ο Κόππι, άήτητος έ-πι χρόνια δολοκλήρα, κατέρρευσε ξαφνικά, μόλις μπήκε στη ζωή του ή περίφημη ελε-υκή κυρία.

Το παθητικό αυτό ρομάντισ, στο όποιο ο έρωτας έδωκε τον κόσμου είχαν, τό-τε, άφιέρωσε σελίδες δολοκλήρες, στάθη-κε ο άδελφός του 'Ιταλό πρωταθλητή, Μάταια, οι φίλοι του κι' οι προπονητές του του προέτανα:

— 'Η έλευκή κυρία σου, Φάουστο, έ-χει βάσκανο μάτι! Δέ θα ξανακερδίσεις ποτέ πιά!

Ο Κόππι δέ θέλησε να το πιστέψη. Άγανίστηκε ήρωικά να ξαναβρή τη χαμέ-νη του σίγλη, να πάρη τη ρεβάνς απέναν-τι στους αντίπαλους του. Το ίδιο κι' έ-κείνη, που φιλοδοξούσε να τον έμπνη στους θριάμβους του. Χωρίς άπο-τέλεσμα, όμως. 'Η μία συντριπτική ήττα διαδεχόταν την άλλη...

Σήμερα, ο Φάουστο Κόππι ή παντρεμένος με το ίνδαμμά του, που του έχει χαρίσει κι' ένα χαριτωμένο παιδάκι. Τα έκατομμύρια, όμως, τα φανατικούς θαυμαστών του δεν έχουν πιά λησμονήσει...

Αν, στους δυο προηγουμένους, ο έρωτας στήριξε την άθλητική τους καριέρα, στον μαρκίο ντε Πορτάγκο, τον πρωταθλητή του αυτοκινή-του, στήριξε κάτι παραπάνω: τη ζωή του. Με την καρδιά του μοιρασμένη άνάμεσα στη γυναίκα του και στην σπάο Λίνα Κρίστιαν, ο 'Ισπανός μαρκήσιος, που φιλοδοξούσε να χαρίση στη χώρα του τὰ παγκόσμια πρωτεία στο επικίνδυνο αυτό άπορ, είχε πιά χάσει, όταν δήλωσε συμμετοχή στην κλασσική κούρσα των «χιλίων μιλίων», στην 'Ιταλία, την ψυχική ήρεμία του και τον αυτοέλεγχό του, τόσο πολύτιμα

για έναν άσο του βολάν.

Ίσως, όστόσο, να ήταν ο θριαμβευτής της διαδρομής, αν, όταν τὰ σύ-τοκίνητα στάθηκαν για έλεγχο στη Ρώμη, δε μεσολαβούσε μία σύντομη συνάντησι με την Λίνα Κρίστιαν. Η συνάντησι αυτή ήταν μοιραία για τον ντε Πορτάγκο. 'Η δύνατη συγκίνησι, που έννοιωσε, δε μπορούσε να συμβιβαστή με την άπόλυτη συγκέντρωσι προσοχής, που απαιτούσε ο δύ-σκολος άγώνας. Και, λίγες στιγμές μόλις άργότερα, ο μαρκήσιος ντε Πορ-τάγκο σκοτώθηκε, ενώ το αυτοκίνητό του έγινε παρανόμως της φωτιάς.

Ο έρωτας έχει άποδειχτή καταστρεπτικός για τους πρωταθλητές, άκό-μη κι' όταν συνδεθούν με μία συνάδελφό τους στον άθλητισμό, που φιλο-δοεί δι να τους παρεμποδισή, μά να τους ενισχύση στην καριέρα τους.

Αυτό συνέβη στην περίπτωση του Ζάκ Μπουστέ, του μόνου αληθινά με-γάλου κολυμβητή, που άνάδειξε ή Γαλλία, και που κατώρθωσε να άντι-μετωπίση νικηφόρα, δημιουργώντας νέο παγκόσμιο ρεκόρ, τους άήτητους 'Αμερικανούς και 'Ιάπωνες.

Η άλυσίδα των θριάμβων συνεχίζονταν για τον Μπουστέ, ώς την εποχή, που συν-δέθηκε με την Μονίκ Πουσαρ, πρωταθλή-τρια επίσης της κολυμβήσεως κι' άποφά-σισε να την παντρευτή. 'Ο πατέρας του Ζάκ, που χάρις στην συνεχή του καθόδη-γησι είχε έκείνος άναδειχτή σε «εσθμίον», αντίσταθηκε με τρομερό πείσμα σ' αυτόν το γάμο. Οι δυο νέοι άναγκαστήκανε να παντρευτούν κρυφά κι' έγκαταστήσανε το σπιτικό τους σ' ένα ειδυλλιακό μικρό χω-ριουδάκι.

Ο νεαρός πρωταθλητής δεν είχε καμ-μία πρόθεσι να παρατήση τη ζωή και προπονήσιον κάθε μέρα στα νερά του ποταμού 'Υόν, ενώ ή Μονίκ τον χρονομε-τρούσε. Μάταια, όμως. Από τότε, που παντρεύτηκε, ο Ζάκ Μπουστέ δεν ξανα-γνώρισε τις μεγάλες διεθνείς νίκες. 'Ε-γινε ένας κολυμβητής δεύτερης σειράς, άποσο υποχρεώθηκε να έγκαταλείψη έντε-λως τον άθλητισμό.

Τις καλύτερες προθέσεις, που τις συμ-μερίζονταν κι' ή γυναίκα του, για να συν-έχιση τους θριάμβους του στο ρίγκ, είχε και ο πυγμαίος Ρουπέρ Κοέν, πρωταθλη-τής της Γαλλίας και της Εύρώπης, στην κατηγορία πετινού, όταν παντρεύτηκε τη Ζίτα 'Υσσόν. Στο γάμο του, όλοι οι φίλοι του είχαν έρθει φορώντας γάντια του μπόνι! Αλλά, ως παντρεμένος, ο Κοέν δεν ξανάδωσε παρά έναν μόνο άγώνα, στην 'Ι-ταλία, με τον Μάριο ντ' Άνγκατα, και τον έχασε. Άπογοητευμένος, έφυγε με τη γυ-ναίκα του για τη Νότιο 'Αφρική και δεν ξαναπολύμαχη ποτέ.

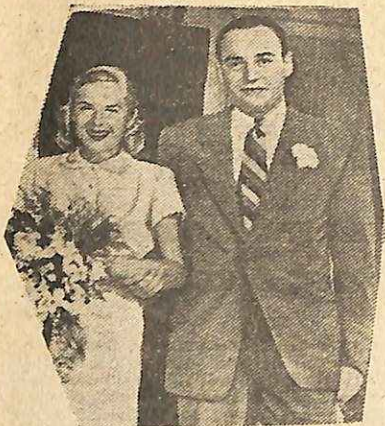
Όπως βλέπετε, κάθε πρωταθλητής εί-ναι άποχεωμένος ν' άντιμετωπίση ένα άμειλικό διλήμμα: 'Η τον έρωτα ή τη δόξα και τὰ χειροκροτήματα των κερ-κιδών. Διαλέγοντας το πρώτο, θυσιάζει το δεύτερο.

Ο μόνος, που κατάφερε να «συμβιβασή τὰ άσυμβιβάστα» και να άποτε-λέση έξαιρεσι σ' αυτό τον κανόνα, είναι ο Αυστριακός Τόνι Σάιλερ, ο περ-φόμος πρωταθλητής του σκι, αλλά και διάσημος γόης.

Ο Σάιλερ, όμως, έχει το μυστικό του: Κατακτάει τις γυναίκες, μά δεν αφήνει τον εαυτό του να κατακτηθή από έκείνες! Ούτε ή Ρόμυμ Σνέιντερ, ή τετράβραχη νεαρή σπαρ του γερμανικού κινηματογράφου, που είχε ένα σύν-τομο ειδύλλιο μαζί του, δεν κατάφερε να τον κάνει ν' άποκηρύχθη το σκι για χάρι της. Αλλά το μυστικό του δε βρίσκεται σ' αυτό μόνο. 'Όταν πηλαιάη ή περίοδος των άγώνων, ο Τόνι Σάιλερ έγκαταλείπει έντελως τις θαυμά-στριες του, μεταβάλλεται σε άσκητη κι' άποστάνεται άποκειμενικό στις προπονήσεις του. 'Ετσι, θριαμβεύει στο άγαπημένο του άπορ, χωρίς και να χάνη τη φήμη του καρδιοκατακτητή!

Άριστέρα: 'Η μόνη έλίπδα του Ζάκ Μπουστέ είναι τώρα ο γυϊός του. Μέσ ο ν: Οι φίλοι του Ρουπέρ Κοέν πήγαν στον γά-μο του, φορώντας γάντια του μπόνι. Δεξιά: Ο θάουσιο Κόππι ζή τώρα εύτυχισμένος με την γυναίκα του και το παιδί του.

Η Μπαρμπάρα Παούλσκυ κι' ο Γουίνι Ροκφέλλερ λίγο μετά το γάμο τους.

Η ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ κι' ο σκουπιδιάρης!

Η πρώην κυρία Ροκφέλλερ κι' η ελπίδα σύζυγης ιστορίας της

ΜΙΑ γυναίκα σαράντα χρόνων, ξανθή, μικροκαμωμένη κι' ευκίνητη, είναι εδώ και λίγο καιρό η δισεκατομμύριουχος, που οι φωτορεπόρτερ κυνηγούν πιο πολύ από όλες τις περνούσες διακοπές τους στην Κιανή 'Ακτή, για να κάνουν τις πρώτες πραγματικές διακοπές της ζωής της. Γιατί για πρώτη φορά τώρα θα μπορέσει να περάσει αμέριμνες μέρες από τότε που εαφονικά έγινε μια από τις πλουσιώτερες γυναίκες του κόσμου, από εδώ δηλαδή και δέκα χρόνια.

Τα μισά απ' αυτά τα χρόνια τα πέρασε κάνοντας σκηνές με το σύζυγό της και τρέχοντας από τον ένα δικηγόρο στον άλλο. Γεννημένη φτωχή κι' έχοντας γίνει δισεκατομμύριουχος, η Μπαρμπάρα Παούλσκυ κατάλαβε πως η εύτυχια δεν κρύβεται πάντα μέσα στο πολύ χρήμα. Για το γάμο της με το Ροκφέλλερ, εδώ και δέκα χρόνια, είχαν μιλήσει όλες οι εφημερίδες του κόσμου. Ήταν η ιστορία της Σαχτοπούτας, ξαναζωντανευμένη στον αιώνα της ατομικής βούδας.

Η Μπαρμπάρα δούλευε ως δακτυλογράφος σ' ένα γραφείο από τα τόσα και τόσα των επιχειρήσεων Ροκφέλλερ. Ένα καλοκαιριάτικο απόγευμα, ο Γουίνι Ροκφέλλερ πέρασε από κείνο το γραφείο, είδε το ξανθό κεφαλάκι της Μπαρμπάρας σκυμένο πάνω στα πλήκτρα της γραφομηχανής και ρώτησε έναν από τους υπαλλήλους:

— Ποιά είναι εκείνη η εαφούλα; Τού έδωσαν την πληροφορία που ζήτησε. Η δακτυλογράφος ειδοποιήθηκε ύστερα από λίγα λεπτά της ώρας να περάσει στο γραφείο της διευθύνσεως. Εκεί βρέθηκε αντιμέτωπη με το Γουίνι Ροκφέλλερ, που άκου της έκανε μερικά φιλοφρονήματα για τη δουλειά της, την κάλεσε αμέσως σ' ένα περίπατο με το αυτοκίνητό του.

Η Μπαρμπάρα χαμογέλασε, δείχνοντας έτσι τα ωραία δόντια της. Κι' ύστερα του απάντησε:

— Κύριε Ροκφέλλερ, θα σας πω κάτι χωρίς να με παρεξηγήσετε. Οι ρομαντικοί περιπατούν μου άρσουν μονάχα με τον άνθρωπο που θ' αγαπούσα. Μου φαίνεται, λοιπόν, πως δεν είναι ακριβώς η περίπτωση...

— Υστερα απ' αυτό, δεν απόμεινε στο Ροκφέλλερ να κάνει άλλο παρά να... αναπληρώσει από εκείνο το παράξενο κορίτσι, που αρνιόταν με τόση γαρι κι' «αφέλεια» το φλερτ ενός Κροίσου. Τού χρειάστηκαν γι' αυτό κάπου τέσσερις μήνες. Και στο τέλος, για να πάει τη Μπαρμπάρα με την Καντιλλάκ του περιπάτου, αναγκάστηκε να την παντρευτεί. Στο μεταξύ, την είχε ερωτευτεί για καλά.

— Άλλωστε και στη Μπαρμπάρα, ο Γουίνι άρεσε αρκετά. Τόσο ο ίδιος όσο και τα εκατομμύριά του. Είπε, λοιπόν, το «ναί». Άφησε το γραφείο της τρεις μέρες, πριν πάει στο Παλί Μπλitz για να παντρευτούν. Η Μπαρμπάρα ήταν πια βέβαιη πως είχε βοηθ τον άντρα των ονείρων της.

— Άλλα τα παραμύθια είναι ως το τέλος παραμύθια μονάχα μέσα στα βιβλία. Σήμερα η Μπαρμπάρα, πλούτη, αλλά μόνη και με τα νύδα τσακισμένα από τις αγωνίες τόσων χρόνων, λέει:

— Ίσως αναπαυθώ πιά, μη ζητώντας τίποτ' άλλο στον κόσμο εκτός από την αγάπη στο παιδί μου. Ίσως, όμως, προσπαθώ να ξαναβρω τη ζωή μου από την αρχή, φτιάχνω τα σχέδια μου σχετικά με μια κι' είμαι ακόμα σχετικά νέα. Αυτή τη φορά όμως, δε θα παντρευτώ έναν άντρα επειδή θάηχη ύψηλη κοινωνική θέσι. Θα προτιμούσα τώρα να πάω ένα... σκουπιδιάρι, αρκεί να μ' αγαπά και να τον αγαπώ!

Ο δικαστικός άγνωνος ανέμεσε στο Γουίνι και τη γυναίκα του για το διαζύγιο, βάσταξε ακριβώς πέντε χρόνια. Μονάχα εδώ και λίγους μήνες η Μπαρμπάρα πέτυχε αυτά που ζητούσε, δηλαδή, μια αποζημίωση δύο εκατομμυρίων δολαρίων και την παράδοση του παιδιού σ' αυτήν.

Μετά από τη θριαμβευτική νίκη της, πήρε το γιο της, τον Πάλ Ροκφέλλερ, που είναι ένα χαριτωμένο αγοράκι οχτώ χρόνων, και πήγε στην Κιανή 'Ακτή, για να κάνει τις πρώτες πραγματικές διακοπές της ζωής της. Γιατί για πρώτη φορά τώρα θα μπορέσει να περάσει αμέριμνες μέρες από τότε που εαφονικά έγινε μια από τις πλουσιώτερες γυναίκες του κόσμου, από εδώ δηλαδή και δέκα χρόνια.

Τα μισά απ' αυτά τα χρόνια τα πέρασε κάνοντας σκηνές με το σύζυγό της και τρέχοντας από τον ένα δικηγόρο στον άλλο. Γεννημένη φτωχή κι' έχοντας γίνει δισεκατομμύριουχος, η Μπαρμπάρα Παούλσκυ κατάλαβε πως η εύτυχια δεν κρύβεται πάντα μέσα στο πολύ χρήμα.

Για το γάμο της με το Ροκφέλλερ, εδώ και δέκα χρόνια, είχαν μιλήσει όλες οι εφημερίδες του κόσμου. Ήταν η ιστορία της Σαχτοπούτας, ξαναζωντανευμένη στον αιώνα της ατομικής βούδας.

Η Μπαρμπάρα δούλευε ως δακτυλογράφος σ' ένα γραφείο από τα τόσα και τόσα των επιχειρήσεων Ροκφέλλερ. Ένα καλοκαιριάτικο απόγευμα, ο Γουίνι Ροκφέλλερ πέρασε από κείνο το γραφείο, είδε το ξανθό κεφαλάκι της Μπαρμπάρας σκυμένο πάνω στα πλήκτρα της γραφομηχανής και ρώτησε έναν από τους υπαλλήλους:

— Ποιά είναι εκείνη η εαφούλα; Τού έδωσαν την πληροφορία που ζήτησε. Η δακτυλογράφος ειδοποιήθηκε ύστερα από λίγα λεπτά της ώρας να περάσει στο γραφείο της διευθύνσεως. Εκεί βρέθηκε αντιμέτωπη με το Γουίνι Ροκφέλλερ, που άκου της έκανε μερικά φιλοφρονήματα για τη δουλειά της, την κάλεσε αμέσως σ' ένα περίπατο με το αυτοκίνητό του.

Η Μπαρμπάρα χαμογέλασε, δείχνοντας έτσι τα ωραία δόντια της. Κι' ύστερα του απάντησε:

— Κύριε Ροκφέλλερ, θα σας πω κάτι χωρίς να με παρεξηγήσετε. Οι ρομαντικοί περιπατούν μου άρσουν μονάχα με τον άνθρωπο που θ' αγαπούσα. Μου φαίνεται, λοιπόν, πως δεν είναι ακριβώς η περίπτωση...

— Υστερα απ' αυτό, δεν απόμεινε στο Ροκφέλλερ να κάνει άλλο παρά να... αναπληρώσει από εκείνο το παράξενο κορίτσι, που αρνιόταν με τόση γαρι κι' «αφέλεια» το φλερτ ενός Κροίσου. Τού χρειάστηκαν γι' αυτό κάπου τέσσερις μήνες. Και στο τέλος, για να πάει τη Μπαρμπάρα με την Καντιλλάκ του περιπάτου, αναγκάστηκε να την παντρευτεί. Στο μεταξύ, την είχε ερωτευτεί για καλά.

— Άλλωστε και στη Μπαρμπάρα, ο Γουίνι άρεσε αρκετά. Τόσο ο ίδιος όσο και τα εκατομμύριά του. Είπε, λοιπόν, το «ναί». Άφησε το γραφείο της τρεις μέρες, πριν πάει στο Παλί Μπλitz για να παντρευτούν. Η Μπαρμπάρα ήταν πια βέβαιη πως είχε βοηθ τον άντρα των ονείρων της.

— Άλλα τα παραμύθια είναι ως το τέλος παραμύθια μονάχα μέσα στα βιβλία. Σήμερα η Μπαρμπάρα, πλούτη, αλλά μόνη και με τα νύδα τσακισμένα από τις αγωνίες τόσων χρόνων, λέει:

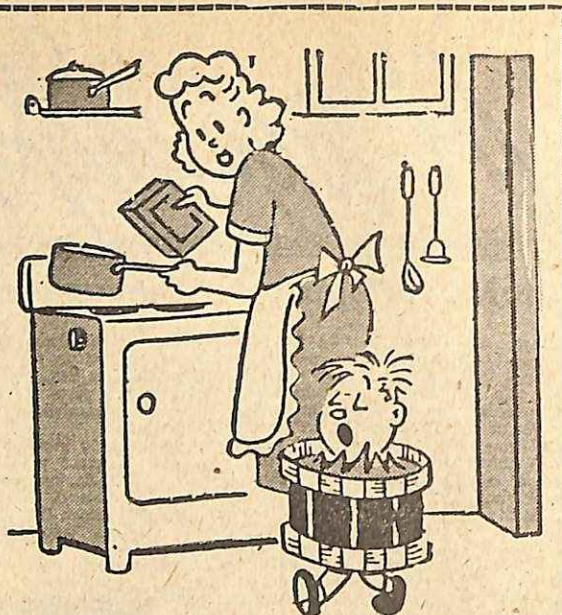
— Ίσως αναπαυθώ πιά, μη ζητώντας τίποτ' άλλο στον κόσμο εκτός από την αγάπη στο παιδί μου. Ίσως, όμως, προσπαθώ να ξαναβρω τη ζωή μου από την αρχή, φτιάχνω τα σχέδια μου σχετικά με μια κι' είμαι ακόμα σχετικά νέα. Αυτή τη φορά όμως, δε θα παντρευτώ έναν άντρα επειδή θάηχη ύψηλη κοινωνική θέσι. Θα προτιμούσα τώρα να πάω ένα... σκουπιδιάρι, αρκεί να μ' αγαπά και να τον αγαπώ!

— Ίσως αναπαυθώ πιά, μη ζητώντας τίποτ' άλλο στον κόσμο εκτός από την αγάπη στο παιδί μου. Ίσως, όμως, προσπαθώ να ξαναβρω τη ζωή μου από την αρχή, φτιάχνω τα σχέδια μου σχετικά με μια κι' είμαι ακόμα σχετικά νέα. Αυτή τη φορά όμως, δε θα παντρευτώ έναν άντρα επειδή θάηχη ύψηλη κοινωνική θέσι. Θα προτιμούσα τώρα να πάω ένα... σκουπιδιάρι, αρκεί να μ' αγαπά και να τον αγαπώ!

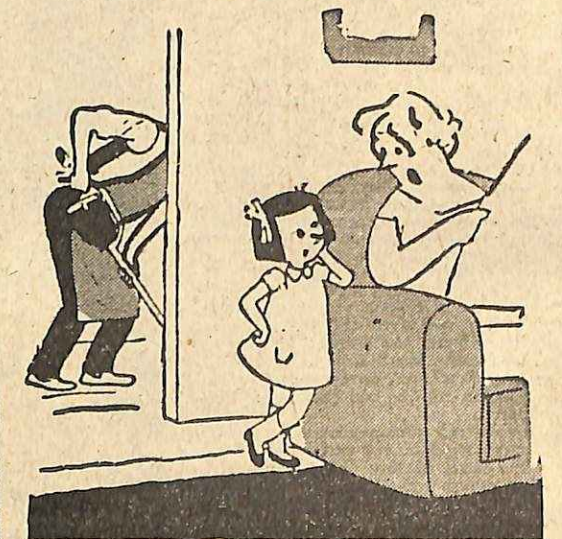
— Άλλωστε και στη Μπαρμπάρα, ο Γουίνι άρεσε αρκετά. Τόσο ο ίδιος όσο και τα εκατομμύριά του. Είπε, λοιπόν, το «ναί». Άφησε το γραφείο της τρεις μέρες, πριν πάει στο Παλί Μπλitz για να παντρευτούν. Η Μπαρμπάρα ήταν πια βέβαιη πως είχε βοηθ τον άντρα των ονείρων της.

— Άλλα τα παραμύθια είναι ως το τέλος παραμύθια μονάχα μέσα στα βιβλία. Σήμερα η Μπαρμπάρα, πλούτη, αλλά μόνη και με τα νύδα τσακισμένα από τις αγωνίες τόσων χρόνων, λέει:

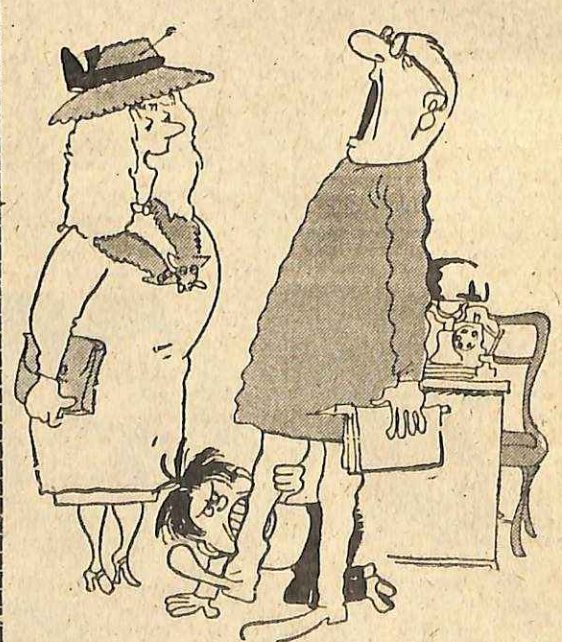
— Ίσως αναπαυθώ πιά, μη ζητώντας τίποτ' άλλο στον κόσμο εκτός από την αγάπη στο παιδί μου. Ίσως, όμως, προσπαθώ να ξαναβρω τη ζωή μου από την αρχή, φτιάχνω τα σχέδια μου σχετικά με μια κι' είμαι ακόμα σχετικά νέα. Αυτή τη φορά όμως, δε θα παντρευτώ έναν άντρα επειδή θάηχη ύψηλη κοινωνική θέσι. Θα προτιμούσα τώρα να πάω ένα... σκουπιδιάρι, αρκεί να μ' αγαπά και να τον αγαπώ!

— 'Ο μπαμπάς ξύπνησε!

— Μαμά, βλέπω, ότι το δώρο που πήρες στη γιορτή του μπαμπά, τού ήταν πολύ χρήσιμο!

— Όπως σ'ες είπα, γιατρέ, ο γιος μου είναι λίγο ζωηρός!

ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΘΗΝΑ

Οι έχθροι και οι φίλοι του γάμου

ΕΝΑ συνέδριο που έγινε τελευταία στην 'Αμερική από τα γεροντοπαλλήκαρα του Νέου Κόσμου, μας δίνει την ευκαιρία να κάμουμε, πάνω στο θέμα αυτό, μια αναδρομή στον παλαιότερο ελληνικό κόσμο και ειδικότερα στην αρχαία 'Αθήνα.

Οι αντιλήψεις των αρχαίων για το γάμο ήταν πολύ περισσότερο δεσμευτικές από τις σημερινές. Τον θεωρούσαν υποχρεωτικό για τα άτομα και από την πανάρχαια εποχή είχαν λάβει μέτρα έναντι των ανυπαντρών. «Σε πολλές ελληνικές πόλεις, αναφέρει ο Πολυδεύκης, η άγαμία έθεωρείτο βαρυντική ασέβεια και συμφορά και έτιμωρετο από το νόμο σαν εγκλημα».

Στη Σπάρτη ελήθαν σε δίκη και καταδικάζαν όχι μόνο τους που δεν παντρεύονταν (γραφάι κατ' άγαμύων) αλλά και όσους άργούσαν να παντρευτούν (γραφάι κατ' οψιγύμων). Και περισσότερο από όλους τιμωρούνταν εκείνους που θα κακοπαντρεύονταν (γραφάι κατ' ακακογύμων). Για όσους η πολιτεία έκρινε πως είχαν παντρευτεί ανάξιες γυναίκες, τους εισηγε σε δίκη και τους καταδίκαιε σε βαρύντα πρόστιμο, κάποτε σε προσωπική κάστη και κατ' ακανά διαλύει τον άναξιο γάμο που είχαν κάνει.

Από τη νομοθεσία του Λυκούργου γνωρίζουμε επίσης πως οι άντρες, που είχαν περάσει τα τριάντα χρόνια χωρίς να παντρευτούν, δε μπορούσαν να εκλέγονται στα δημόσια αξιώματα, να γυμνάζονται στα γυμναστήρια, να λαμβάνουν μέρος στους αγώνες και στις δημόσιες γιορτές, να γενικότερα τους είχαν θέσει στο περιθώριο της ζωής.

Στη Σπάρτη βλέπουμε και μια περίεργη τιμωρία, που επιβάλλαν στους ανυπαντρώτους. Οι έφηβοι είχαν το δικαίωμα, όταν το έκριναν σκότιμο, να διατάσουν τους άστυνόμεους να μαζέψουν τα γεροντοπαλλήκαρα της Σπάρτης και να τα περιφέρουν, ιδίως τις ψυχρές νύκτες του χειμώνα, στους δρόμους της πόλεως, όπου τα υποχρέωναν να τραγουδούν διάφορα τραγούδια, που κορόιδευαν τους ανυπαντρώτους και έδειχναν τα άγαθα του έγγαμου βίου.

Στην 'Αθήνα, που προείχε η ελευθερία του ατόμου, δεν ήταν δυνατό να ληφθούν τέτοια ανελεύθερα μέτρα κατά των ανυπαντρών. Και κανένας νόμος δεν έπέβαλλε το γάμο. Αναφέρεται μάλιστα πως, όταν ο Σόλων έκανε τη νομοθεσία του και κάποιος 'Αθηναίος τον έπαιζε να λάβει μέτρα κατά των ανυπαντρών, εκείνος του απάντησε πως δε μπορούσε να θεσπίσει παρόμοιο νόμο, γιατί «χαλεπόν» ο άνθρωπος, φορτίον γυνής!

Όστόσο και στην 'Αθήνα δεν καλόβλεπαν όσους είχαν περάσει τα σαράντα χρόνια, χωρίς να παντρευτούν. Τους θεωρούσαν ανθρώπους μειωμένης ηθικής υποστάσεως και ο Πλάτων στους «νόμους» του επιτίθει ταυούς έναντι των ανυπαντρών και τους ονομάζει «ανάξιους πολίτες και άξιους βαρυνάτου προστίμου».

Ήταν όμως και στην αρχαία 'Ελλάδα πολλοί που είχαν ταχθεί αναφανδόν έναντι του γάμου. Και αυτός ο Σωκράτης, όταν κάποιος τον ρώτησε ποιοι μετανοούν περισσότερο, όσοι θα παντρευτούν ή όσοι θα μείνουν ανυπαντρώ, απάντησε αμέσως και καταφατικώτατα ότι θα μετανοήσουν πολύ περισσότερο οι παντρευμένοι!

Η γνώμη ωστόσο του Σωκράτη δε φαίνεται να ήταν ανεπηρέαστη. Ίσως, από τον κακό γάμο που είχε κάνει με την περιφάνη εκείνη Ξανθίππη, που, κατά τον 'Αριστοφάνη, περιέλουζε το κεφάλι του μεγάλου φιλόσοφου με το περιεχόμενο διαφόρων δοχείων... Θα παραθεώσαμε ακόμα τις γνώμες μερικών αρχαίων, ιδίως ποιητών, που είχαν ταχθεί αναφανδόν έναντι του γάμου: Ο 'Ιππύναξ, σατυρικός ποιητής από την 'Εφεσο, έγραφε ότι: «Δύο ημέρες γυναικός εισίν ηδιστάι, όταν άηται τις αυτήν κοκφέρι τεθηκείαν». Δηλαδή, ότι δύο ημέρες από τη γυναίκα ήταν οι ωραιότερες: την ημέρα που την παντρεύεται κανείς και την ημέρα που πηγαίνει να την άσσει!

Ο Μένανδρος, «σφοδρότατος πολέμιος» του γάμου, λέει πως η γυναίκα είναι μεγάλος υπελάς: «Μερίμνας πολλὰς τὰ βίω φέρει». Ο 'Αντίφάνης είχε τη γνώμη ότι το να παντρεύεται κανείς είναι η μεγαλύτερη δυστυχία: «Τὸ ἔσχατον τοῦ δυστυχέειν». Ο Φίλημων υποστήριζε ότι όποιος θα παντρευτεί, θα το μετανοήσει (εις μετάνοιαν ἔρχεται) και ο Χαιρήμων απαισιοδοξότερος ακόμη γράφει: «Οὐδὲν γὰρ κλεινὰ γυναικὸς βαρύτερον. Οἷδ' ὁ συντυχὼν μακάριος ὅς ἄγνοει». Δηλαδή, δεν υπάρχει στην κλεινή αυτή γή

ἐπαχθέστερο πρόγμα από τη γυναίκα. Το ξέρει καλά όποιος την έχει πάρει και ευτυχισμένος εκείνος που το άγνοει. Ο μεγάλος τραγικός Ευριπίδης, φοβερὸς ἐπίσης μισογύνης, εἰνε μια πρακτική συμβουλή: Συνιστοῦσε στους άντρες να παίρνουν πολλές γυναίκες, ώστε να κάνουν επιλογή, διώνοντας όσες δεν ήταν καλές και κρατώντας για μόνιμο σύντροφο του βίου τους εκείνη που θα ήταν της ἀρεσκείας τους.

Ανάμεσα σ' εκείνους, που είχαν ταχθεί έναντιον του γάμου, ήταν και ο γνωστός στρατηγός της Θήβας, ο 'Επαμεινώνδας. Αυτοί όμως ήταν οι λιγώτεροι. Όλοι οι μεγάλοι φιλόσοφοι, οι νομοθέτες, οι δημοσιολόγοι, ο πολὺς λαός, είχαν ταχθεί αναφανδόν υπέρ του γάμου, που τον θεωρούσαν απαραίτητο για την εδραίωση μιας ηθικής κοινωνίας.

Εκείνοι μάλιστα που είχαν ασχοληθεί με το ζήτημα του γάμου στην αρχαία 'Ελλάδα, είχαν εξετάσει και τις λεπτομέρειές του. Και πρώτ' απ' όλα ποιά ήταν η καταλληλότερη ηλικία για παντρεία; Στη Σπάρτη θεωρούσαν την πιο κατάλληλη ηλικία για παντρεία τα τριάντα χρόνια, Στην 'Αθήνα τα σαράντα. Κατά τον 'Αριστοτέλη η ιδανική ηλικία γάμου για τους άντρες ήταν 37 χρόνων. Ο 'Ηράκλειδος, που μ' αυτόν συμφωνούσε και ο Πλάτων, τους ήθελε μικρότερους: γύρω στα 30 χρόνια.

Αν όμως για τους άντρες υπήρχαν διαφορές αντιλήψεων για την καταλληλότερη ηλικία παντρείας, στις γυναίκες ώστόσο συμφωνούσαν όλοι οι αρχαίοι. Τις ήθελαν γύρω στα 16—20 χρόνια.

Και πρέπει να σημειωθεί ότι τα κορίτσια που είχαν περάσει τα 21 και 22 χρόνια χωρίς να παντρευτούν, τα θεωρούσαν λίγο... γεροντοκόρες και φροντίζαν να τα παντρεύουν οι γονείς τους το γρηγορώτερο, δίνοντας σ' αυτές πολλές φορές «παρήλικες» 50 και 60 χρόνων!

Γαμοί από έρωτα, τουλάχιστον στην αρχαία 'Αθήνα, ήταν φαινόμενο σπάνιο. Η 'Αθηναία κόρη, που ζούσε τον περισσότερο καιρό περιωρισμένη μέσα στο σπίτι της δεν είχε ευκαιρίες συναναστροφής με άντρες και φυσικά έκλογής του υποψήφιου συζύγου.

Στην 'Αθήνα, κατά κανόνα, η οικογένεια παντρεύει τα κορίτσια—πολλές φορές δεν γνώριζαν το ναυμπρό—αναθέτοντας σε μια φίλη να κάνει το συνοικέσιο. Τις γυναίκες, που έκαναν τα συνοικέσια, οι αρχαίοι τις έλεγαν «προμνηστρίδες». Και συνέβαινε συχνά να παρέχουν τις υπηρεσίες τους όχι μόνο ναύνη φίλης, αλλά και με πληρωμή.

Οι διαπραγματεύσεις γίνονταν, κυρίως, γύρω από το ζήτημα της προίκας και οι ναυμπροί, που ζητούσαν τα λιγώτερα ήταν τα γεροντοπαλλήκαρα, που είχαν αποφασίσει κόπως «κόψιμα» να παντρευτούν.

Εκείνο που ήταν απαραίτητο, για να προχωρήσει το συνοικέσιο, ήταν η συγκατάθεση του πατέρα του κοριτσιού, χωρίς την οποία ο γάμος έθεωρείτο «άννομος» και «άνοσιος». Ήταν κατά το άπτικό δικαίο άκυρος και τα παιδιά, που θα γεννιόνταν από τέτοιο γάμο έθεωρούντο νόθα. Η πολιτεία υποχρέωνε να εισαγάγν σε δίκη το σύζυγο, να τον καταδικάσει και να διαλύσει το γάμο, αναγκάζοντας την κόρη δια της βίας να νυμφεί στο πατρικό σπίτι. Το λεγόμενο σήμερα «άμα θέλει η νύχη κι' ο ναυμπρός, τύφλα νάχη ο πεθερός» είναι κατασκευασμα μεταγενέστερων χρόνων και νεώτερον αντίληψης. Η συγκατάθεσι του πατέρα στην αρχαία 'Αθήνα ήταν απαραίτητη για την εγκυρότητα του γάμου. Και οι προμνηστρίδες φροντίζαν να παίρνουν έγγραφη τη συγκατάθεσι του αρχηγού της οικογενείας, προτού προχωρήσουν στο συνοικέσιο.

Το άπτικό δικαίο, εἰς άλλου, επέτρεπε το διαζύγιο. Και οι αρχαίοι 'Αθηναίοι έπαιριαν και δεύτερη γυναίκα, φροντίζοντας πολλές φορές να παντρεύουν οι ίδιοι την πρώτη με κάποιον άλλο, μέσω των προμνηστρίδων, προτού να πάρουν την... αντικαταστάτρια. Ένας 'Αθηναίος σατυρικός ποιητής, ωστόσο, ο Εὐβούλος επιτίθεται δριμύτατος έναντιον εκείνων, που ξαναπαντρεύονταν. «Γιατί, γράφει, όταν παντρεύεται κανείς για πρώτη φορά έχει τη δικαιολογία πως δεν ξέρει τί τον περιμένει. Ένώ όσοι έρχονται σε δεύτερο γάμο, υποβάλλουν τον εαυτό τους σε δοκιμασμένη συμφορά».

Μά, παρ' όλη τη σάτυρα, πολλοί ήταν εκείνοι, που ξαναπαντρεύονταν!...

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο γάμος του Δία και της 'Ηρας από παράστασι σε αρχαίο άγγείο.

Η παρουσία σκύλων στο διαμέρισμα μιάς πολυκατοικίας δεν αποτελεί πια λόγο άγωγής εξώσεως για πολλούς Γερμανούς δικαστές.

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΝ τούς Γερμανούς νομικούς!

Έχουν ή όχι δικαίωμα οι ιδιοκτήτες άκινήτων να απχωρεθούν στο συμβόλαιο τα κατοικίδια ζώα;

Η ΑΛΗΘΙΝΑ συγκινητική αυτοκτονία ενός συνταξιούχου 70 ετών, του Χάινριχ Ρύσμαν, στη Δυτική Γερμανία, θα γίνει πιθανώς αφορμή για να σωθούν πολλοί σκυλοί της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Μπόν από έναν ασκό θάνατο.

Η συσχέτιση αυτή φαίνεται, βέβαια, κάπως παράδοξη, αλλά, όπως θα δούμε από τη συνέχεια, οι σκυλοί έχουν κάθε λόγο να στήσουν αγάλμα στο νεκρό ευεργέτη τους!

Ο Ρύσμαν παραπεμφθηκε σε δίκη, για ένα λόγο συνηθέστατο στη Δυτική Γερμανία τον τελευταίο καιρο. Ο ιδιοκτήτης του διαμερίσματος, όπου κατοικούσε, του υπέβαλε άγωγή εξώσεως, επειδή, παρανοήσια, στο σχετικό όρο του συμβολαίου της ενοικίασεως, εξακολουθούσε να διατηρήσει στο σπίτι του το σκύλο του, τον Στούπ.

Το δικαστήριο βρήκε υποχρεωμένο να θυμίσει στο γέρο συνταξιούχο, που από το πενήνχρο του εισόδημα, πληρώνει 300 δραχμές το χρόνο φόρο για την κατοχή του Στούπ, ότι όφειλε να διαλέξει ανάμεσα στο σκύλο και στο διαμέρισμα και του έταξε μία σύντομη προθεσμία.

Υποταγμένος στη σκληρή ανάγκη, ο Χάινριχ Ρύσμαν, πήγε, την παραμονή που θα έληγε η προθεσμία, και παράδωσε το σκύλο του στο αστυνομικό. Έπειτα, περίμενε με αγωνία, για να δει ποια θα ήταν η τύχη του.

Αν ο Στούπ ήταν σκύλος έλεγκτης ράτσας, θα γλύτωνε, ίσως, τη ζωή του. Στον πλειστηριασμό, που γίνεται στα άστυα των τετραπόδων για τα σκυλιά, που εγκαταλείφθηκαν από τους κυρίους τους, αρκετά αγοράζονται από τους ενδιαφερόμενους ζωφίλους. Όσα μένου αζήτητα, στέλνονται στο θάλαμο αερίων.

Φυσικά, στους πλειστηριασμούς αυτούς, μονάχα τα διαλεχτά σκυλιά — και πάλι όχι όλα, αλλά μερικά μόνο — είναι έκείνα, που γλυτώνουν.

Το Στούπ, κανένας δεν τον πρόσεξε. Όσο κρατούσε ο πλειστηριασμός, αυτός σηκώνονταν στα δύο πιασινά του πόδια και κυττούσε ίκετευτικά το γέρο αφέντη του.

Ο Χάινριχ Ρύσμαν έφυγε με βουρλωμένα μάτια. Δεν εξαγυρίσε, όμως, στο σπίτι,

που για χάρη του θυσιάσε το πιστό ζώο, ούτε τη βραδυά εκείνη, ούτε ποτέ πια.

Την άλλη μέρα, βόηκαν το πτώμα του στα νερά ενός καναλιού. Είχε αυτοκτονήσει — από πίκρα και από τύψεις!

Ο θάνατός του, ωστόσο, δε στάθηκε ένα απλό δραματικό επεισόδιο, που έμελλε να συγκινήσει μερικούς ευαίσθητους και να ξεχαστεί λίγο αργότερα. Έγινε αστραπιαία γνωστός απ' άκρη ως άκρη της Γερμανίας και ήταν η τελευταία σταγόνα, που έκανε να ξεχειλίσει το ποτήρι για τους ζωφίλους ενοικιαστές!

Πριν περάσει ούτε μία εβδομάδα, ένα άπρσοδίκητο πρόβλημα άρχισε να απασχολεί τον Τύπο και τους Γερμανούς νομικούς: Έχουν ή όχι δικαίωμα οι ιδιοκτήτες να περιλαμβάνουν στα συμβόλαια της ενοικίασεως τη ρήτρα, που αναφέρεται στην απαγόρευση των κατοικίδιων ζώων και, ειδικότερα, των γάτων και των σκύλων; Και τα δικαστήρια ένεργουν ή όχι σωστά, όταν δέχονται μία άγωγή εξώσεως, που στηρίζεται στην παράβαση της παραπάνω ρήτρας;

Η συζήτηση, που επακολούθησε, προκάλεσε αρκετά ζωηρό ενδιαφέρον, γιατί, όπως είπαμε και στην αρχή, αφορούν, τελευταία, στη Δυτική Γερμανία οι εκδικάσεις άγωγών εξώσεως, που υποβάλλονται από τους ιδιοκτήτες, εξ αιτίας μιας γάτας ή, ακόμη, συνηθέστερα, ενός σκύλου.

Η συνεχιζόμενη κρίση της στέγης, από τη μία μεριά, και η αύξηση, από την άλλη, της αναλογίας εκείνων, που κατοικούν σε πολυκατοικίες, είναι οι δυο λόγοι, που συντείνουν σ' αυτό το φαινόμενο. Οι ιδιοκτήτες, επιζητώντας να διαδέσουν τα διαμερίσματα τους σε νέους ενοικιαστές με ευνοικότερους όρους, εκμεταλλεύονται κάθε αφορμή που τους παρουσιάζεται.

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΣΠΙΤΑΛΕΡ

Η συζήτηση, που έγινε, θα έμενε, φυσικά, με καθαρά πολιτικό χαρακτήρα, χωρίς αποτέλεσμα, αν δεν έφτανε το αποφασιστικό βήμα του στη Σύγκλητο, παίρνοντας το μέγιστο των σκύλων και των γάτων... των σκύλων και των γάτων, ένας νομικός αναγνωρισμένος κύριος, ο καθηγητής

του Πανεπιστημίου της Κολωνίας Άρμιν Σπιτάλερ.

Ο καθηγητής Σπιτάλερ, υποστήριξε πως η περίφημη ρήτρα, που απαγορεύει τη διαβίωση των σκύλων και των γάτων στα διαμερίσματα των πολυκατοικιών, είναι όχι μονάχα άδικη, αλλά και... αντι-συνταγματική!

Αποτελεί — ισχυρίστηκε — παραβίαση του άρθρου 2 του συντάγματος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας, που κατοχυρώνει την προσωπική ελευθερία των πολιτών. Και στοιχείο της προσωπικής αυτής ελευθερίας είναι και το να τρέφει κανείς ζωφίλα αισθήματα και να διατηρήσει στο σπίτι του σκυλιά ή γατιά.

Βέβαια — προσέθετε — η προσωπική ελευθερία του πολίτη παρέχεται υπό τον όρο να μην αποτελεί παράγοντα ζημίας ή ενοχλήσεως για τους τρίτους. Θα ήταν, όμως, κομικό να δεχτούμε, ότι παράγοντας ενοχλήσεως μπορεί να αποτελέσει, για τον ιδιοκτήτη ή τους άλλους ενοίκους, μίας πολυκατοικίας, το χαρούμενο γαύγισμα ενός σκύλου!

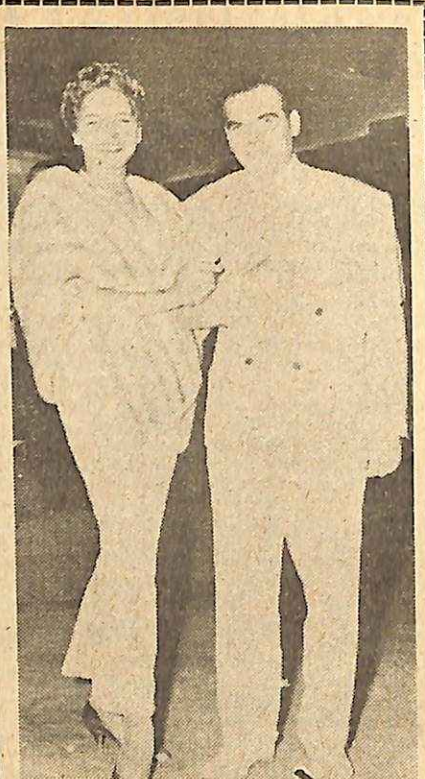
Πέρα, ωστόσο, από την «αντίσυνταγματικότητα» αυτής της ρήτρας, που έχει σα μοχλοίο αποτέλεσμα να οδηγούνται πάμπολλα σκυλιά — όπως ο Στούπ του δυστυχισμένου Χάινριχ Ρύσμαν — στο θάλαμο των αερίων, ο καθηγητής Σπιτάλερ, έχει στο δολοφονικό του ακόμη ένα σοβαρό επιχείρημα.

Στις περισσότερες περιπτώσεις — παρατηρεί — η άγωγή του ιδιοκτήτη δε στρέφεται εναντίον του σκύλου ή του γάτου, αλλά εναντίον του ενοικιαστού. Η παρουσία, δηλαδή, του ζώου στο διαμέρισμα είναι απλώς ένα διαφανέστατο πρόσχημα, που κρύβει τη δόλια πρόθεση του ιδιοκτήτη να απαλλάξει από ένα ανεπιθύμητο πια ενοικιαστή. Κατά συνέπεια, είναι άπαράδεκτο να εξακολουθεί η δικαιοσύνη να παγιδεύεται θεληματικά από ένα τέτοιο πρόσχημα.

Και ο καθηγητής Άρμιν Σπιτάλερ καταλήγει στο συμπέρασμα: Η παρουσία ενός ζώου στο διαμέρισμα μίας πολυκατοικίας τότε μπορεί να αποτελέσει λόγο άγωγής εξώσεως όταν το ζώο αυτό αναγνωρίζεται σαν ένας κίνδυνος ή σαν ένας παράγοντας σοβαρής ενοχλήσεως για τον ιδιοκτήτη ή τους άλλους ενοικιαστές. Όποτε, όμως, το δικαστήριο πρέπει να το ξεδιαλύνει σα μεμονωμένη περίπτωση, κρίνοντας την ουσία και όχι απλώς αν παραβιάστηκε μία αντισυνταγματική και δόλια ρήτρα!

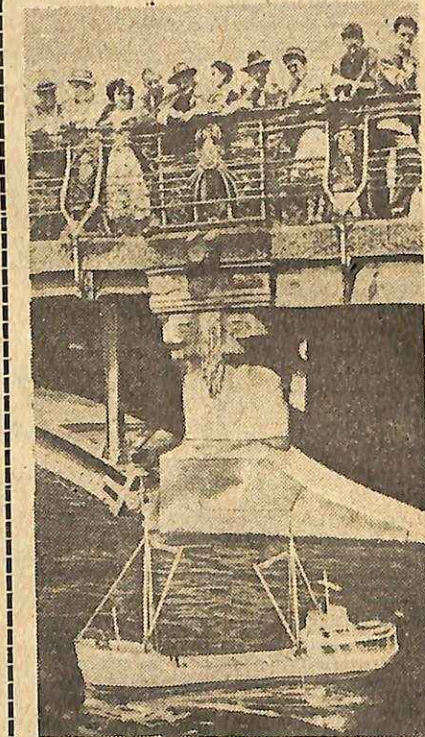
Η θερμή συνηγορία του καθηγητή Σπιτάλερ για τα κατοικίδια ζώα και τους φίλους τους, ακούστηκε με εξαίρετική προσοχή από τους νομικούς κύκλους της Γερμανίας και το αποτέλεσμα δεν άργησε να φανεί: Στο Δυτικό Βερολίνο, στο Άμβουργο, στη Λύμπεκ και στη Ντούσελντεφ, αλλά και άλλες δικαστικές αποφάσεις απορρίψανε, στο διάστημα του τελευταίου μηνός, άγωγες εξώσεως, που είχαν υποβληθεί για παραβίαση της επίμαχης ρήτρας! Και ότο σκεπτικό των αποφάσεων αυτών, υποστηρίζονται απόψεις απαράλλαχτες με εκείνες, που διατύπωσαν πρώτος ο καθηγητής Σπιτάλερ.

Ορισμένους, θα συμφωνήσετε, οι σκύλοι της Γερμανίας έχουν κάθε λόγο να ευγνωμονούν τον Χάινριχ Ρύσμαν, που αυτοκτονήσε από αγάπη γ' έναν όμορφό τους, και να τιμούν τη μνήμη του!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Ο Τζιμς, ο γνωστός τραγουδιστής της αρχήστρας Λούκας, ο οποίος σημειώνει κάθε βράδυ εξαιρετική επιτυχία στο κέντρο «Λοτέρια» έπωφελήθηκε της παρουσίας των Πλάτρες στο κέντρο αυτό, για να φωτογραφηθεί μαζί με την Ζόλια την τραγουδίστρια του περιφήμου κουιντέτου.

ΡΑΔΙΟΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟ ΠΛΟΙΑΡΙΟ

Το πλοίο αυτό που βλέπετε να περνά υπερήφανο κάτω από τη γέφυρα ενός καναλιού της Ντίουσελντορφ, κατασκευάστηκε από ένα Γερμανό μηχανικό μέσα σ' έναν μικρό χρόνο και είναι ένα θαύμα τεχνικής. Το μήκος του είναι 11, 30 και το βάρος του 20 κιλά. Στο θώρακ αυτό περιλαμβάνονται το σκάφος, η μικρή θενζινομηχανή του, καθώς και ο πολύπλοκος ηλεκτρονικός μηχανισμός, με τον οποίο τίθεται σε λειτουργία η μηχανή του και κυβερνιέται το σκάφος από μεγάλη απόσταση με ασφάλεια.

"ΕΣΚΟΤΩΣΑ στον ύπνο μου!"

Η έκπληκτική περίπτωση του Σουηδού μηχανικού Γιάν Λάρσεν

ΕΔΩ και λίγους καιρό η αστυνομία της Στοκχόλμης πήρε μία νύχτα κι' ακριβώς, στις 3 μετά τα μεσάνυχτα ένα τηλεφώνημα. Στο ακουστικό ήταν ένας άντρας, που με φωνή, που πρόδιδε την ταραχή του, έλεγε:

— Έλατε, έλατε γρήγορα! Σκότωσα στον ύπνο μου τη γυναίκα μου!...

Όταν οι αστυνομικοί έφτασαν στη διεύθυνση που είχαν σημειώσει κι' άνοιξαν την πόρτα του σπιτιού του Γιάν Λάρσεν, ενός μηχανικού ηλικίας 35 χρόνων, που είχε φήμη έντιμου ανθρώπου και καλού συζύγου, τα έχασαν! Το θέμα που αντίκρισαν ήταν φοβερό! «Θά συγκινοῦσε και τον πιο άπαθη εγκληματολόγο», δήλωσε αργότερα ο αστυνομός, που έφτασε πρώτος με τους άντρες του στο σπίτι του συζυγοκτόνου.

«Η περίπτωση ήταν ασυνήθιστα τραγική», συνέχισε ο αστυνομός. «Όσον αφορά δε τα αίτια του φόνου, κάναμε γι' αυτά ένα σωρό υποθέσεις. Είχαμε άραγε προποστεί μια έγκληματία, που προμελέτησε το φόνο της γυναίκας του και τώρα Ισχυριζόταν πως τη σκότωσε σε κατάστασι, που θα τον καθιστούσε ακατάλογο, για να 'αποφύγει τις συνέπειες; Μήπως ο φόνος αυτός έκρυβε καμιά ασφαλιστική άπαιτη ή ληστεία ή μήπως ήταν μία καμουφλαρισμένη αυτοκτονία;»

«Τίποτ' απ' αυτά! Η αλήθεια, ύστερ' από λίγες ημέρες, διέψευσε όλες τις τολμηρές υποθέσεις μας.»

Η σκηνή που αντικρύσαμε ήταν φοβιστική, συνέχισε ο αστυνομός. Στο κρεβάτι βρισκόταν νεκρή, μέσα σε μία αιματοβαμμένη νυχτική μία νέα και ώραιότατη γυναίκα. Δεν ήταν παρά πάνω από 30 χρόνων και είχε στο λαιμό μία τεραστία πληγή. Κάτω στο γαλλί και μπρος στο κρεβάτι ήταν σκορπισμένα τα κομμάτια ενός κρουστάλλινου βάζου.

Ο άνθρωπος, που μας τηλεφώνησε, καθόταν δίπλα στο πτώμα της νεκρής γυναίκας, και κρατώντας το ένα χέρι της μέσα στα δικά του, την ικέτευε με λυγμούς: «Γκρέτα, αγάπη μου! Μη μ' αφήνεις! Μην περνάς, Γκρέτα μου! Μείνε μαζί μου!»

Κι' έπειτα, όταν συνεννοήταν χτυπούσε το κεφάλι του και φώναζε: «Τί έκαμα ο κακούργος...!»

Ο άντρας αυτός ήταν σωστό ερείπιο κι' ήταν φανερό, πως ο πόνος του ήταν ελκρινής. Φανερό όμως ήταν επίσης πως αυτός είχε σκοτώσει τη γυναίκα του. Η αστυνομία λοιπόν, έπρεπε να τον συλλάβει.

Με δυσκολία τον αποσπάσαμε από το κρεβάτι, όπου κειτόταν ή

ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Την περασμένη εβδομάδα απέθανε από εγκεφαλική συμφόρηση ο εκλεκτός συνεργάτης του «Θησαυρού» Τάκης Σακελλαρίου. Υποδιευθυντής της «Ακαδημίας Σωματικής Άγνης», προπονητής της εθνικής κολυμβητικής ομάδας, αθλητικός συντάκτης και συνεργάτης, υπήρξε μία από τις πιο δημοφιλείς φυσιογνωμίες του ελληνικού αθλητισμού. Ο «Θησαυρός» απευθύνει τα θερμά συλλυπητήριά του στην οικογένεια του εκλιπόντος διακεκριμένου συνεργάτη του.

νεκρή γυναίκα του», αψηγήθηκε αργότερα ο αστυνομός.

Την επομένη το απόγευμα, όταν ο Γιάν Λάρσεν συνήλθε κάπως έκαμε την εξέλι κατάθεσε στον άνακριτή:

— Πλαγιάσαμε με τη γυναίκα μου κατά τις 10,30' τη νύχτα, για να κοιμηθούμε κι' άφου μιλήσαμε λίγο για διάφορα πράγματα, μάς πήρε ο ύπνος.

Αρνότερα, ξύπνησα απότομα με μία φοβερή άνησυχία κι' άναψα άμέσως το φώς, γιατί, χωρίς να ξέρω για ποιο λόγο, με είχε πιάσει ένας παράξενος φόβος, πως είχε συμβεί κάτι το τρομερό. Είδα τότε δίπλα μου νεκρή τη γυναίκα μου, μέσα σε μία λίμνη αίματος. Δεν πίστευα στα μάτια μου και αναρωτιόμουν: «Είμαι ξύπνιος ή κοιμάμαι άκόμη;» Κάτω στο γαλλί ήταν ένα σπασμένο κρουστάλλινο βάζο. Χωρίς να χάσω καιρό, έτρεξα άμέσως στο τηλεφώνο και ειδοποίησα την αστυνομία.

Αυτά κατέθεσε στον αστυνομικό άνακριτή ο Γιάν Λάρσεν, επιμένοντας, πως δε θυμόταν τίποτε απ' ό,τι είχε συμβεί.

Ο άνακριτής κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι του. «Έπρεπε να τον πιστέψω; Κι' όμως ο φονιάς αυτός του μίλησε έτσι, που τον έπεισε κι' ο πόνος του ήταν τόσο ελκρινής, που δεν τον άφισε άσυγκίνητο.»

Ζήτησε, λοιπόν, να ξετασθή ο Γιάν Λάρσεν από έναν έμπειρο λατροδικαστή-ψυχίατρο. Και το πόρισμα του λατροδικαστού, άφησε κατάπληκτο τον άνακριτή:

«Ο Λάρσεν — άνέφερε — μπορεί να λήη την αλήθεια. Άν δεν είχε κανένα άλλο κίνητρο για το φόνο, τότε η περίπτωση του είναι μία τυπική περίπτωση «φόνου καθ' ύπνον» ή «φόνου εν άνειρω».

Πολλοί άνθρωποι έγιναν ως τώρα φονιάδες κι' εγκληματίες στον ύπνο τους. Τέτοιες περιπτώσεις υπάρχουν πολυάριθμες στην Ιστορία της εγκληματολογίας.»

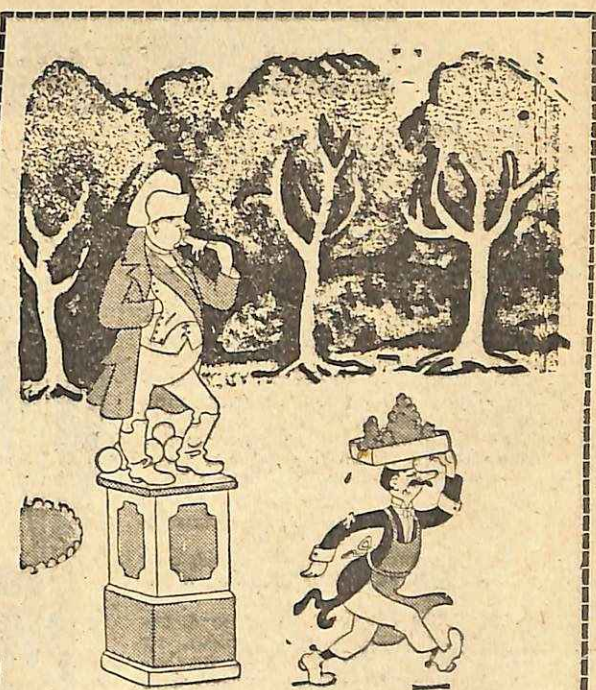
Έπειτα απ' το πόρισμα αυτό ο άνακριτής κάλεσε τους γείτονες του ζεύγους Λάρσεν και τους εξέτασε σχετικά με την οικογενειακή ζωή του Γιάν και της Γκρέτας, για να δει, μήπως υπήρχε καμιά πιθανή αφορμή για το άποτρόπαιο έγκλημα. Όλοι οι γείτονες όμως από συμφώνου κατέθεσαν πως η ζωή του ζεύγους ήταν ευτυχισμένη.

Έτσι, η αστυνομία της Στοκχόλμης βρήκε άφηνικά μπρος σ' ένα φοβερό άδιέξοδο. Για πρώτη φορά άντιμετώπισε περίπτωση «φόνου στον ύπνο». Τι έπρεπε να κάνει με τον άτυχο Λάρσεν; Ζήτησε σχετικά τη γνώμη τους από πολλούς διάσημους Ευρωπαίους εγκληματολόγους κι' όταν οι γνώμες τους επέβεβαίωσαν την πραγματογνωμοσύνη του Σουηδικού λατροδικαστού, έδωλε το πόρισμα της, κι' έστειλε το Γιάν στον εισαγγελέα.

Την περασμένη βδομάδα έγινε η δίκη του Λάρσεν και το δικαστήριο των ένορκων τον άθώωσε. Το περίεργο είναι ότι από το τέλος του πολέμου σημειώθηκαν τόσο στην Ευρώπη, όσο και στην Άμερική πολλά τέτοια έγκλήματα, που οι δράστες τους τα έκαναν στον ύπνο τους.

Ένας απ' τους τελευταίους «φόνους στον ύπνο», που συγκλόνισε κυριολεκτικά την Άγγλία, ήταν κι' εκείνος του άξιωματικού του ναυτικού Λέοναρντ Πάλτοιτ, που έπνιξε στον ύπνο του τη γυναίκα του.

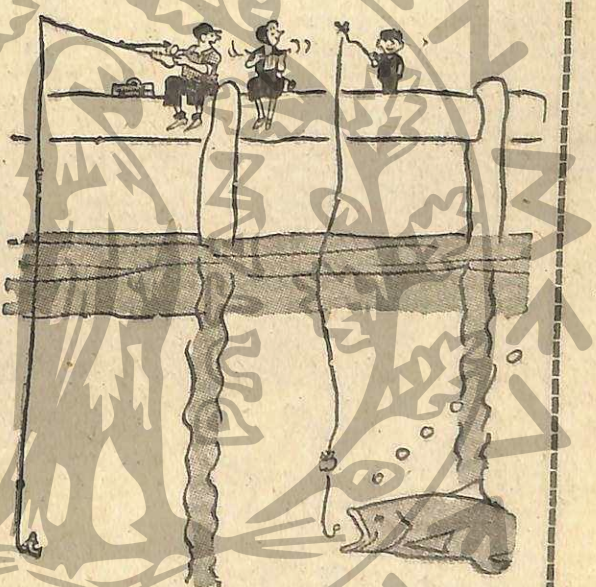
Ο Λέοναρντ Πάλτοιτ, όπως κι' ο Γιάν, κατά τη δίκη του άθωώθηκε.

Το λαιμαργό άγαλμα

— Γυναικούλα μου, έχω ένα ευχάριστο νέο για σένα. Έκωσα το κάπνισμα!

— Θα χαρή πολύ ο γιός μας, αν πιάσει κι' αυτός κανένα ψαράκι!

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ένα δωμάτιο γραφικού προσώπου σπιτιού, με το παράθυρό του ανοιγμένο στην πρώτη γκρίζα καπνική του φθινόπωρου. Έκείνος κι' Εκείνη μένουν σιωπηλοί, μουδιασμένοι μπροστά στο θέαμα της εξοχής, που την έχει μουσκέψει ένα μελαγχολικό πρωτόβροχο — πρώτο κλάμα του ουρανού ύστερα από το άμεριμνο θερινό πανηγύρι).

ΕΚΕΙΝΗ: Πάει το καλοκαίρι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάει... Μέσα στην παλέτα του καιρού άνακατωθήκανε χρώματα μουντά και σκυθρωπά... Τό πράσινο ξεθώριασε στα δέντρα, τό γαλάζιο στις θάλασσες, τό χρυσάφι του ήλιου στο στερέωμα. Οι ακρογιαλίες ερημώθηκαν, τὰ βουνά δεν πατούνται πιά από άμεριμνους έκδρομείς, τό ύπαιθρο έπαψε να είναι χαρά και γλέντι, και προβάλλει πιά ό κλειστός χώρος σά μόνη έλπίδα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να σου πώ, μ' άρέσει ό χειμώνας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπα, δεν είναι για να σου άρέσει... Δεν έχει και τίποτα καλό, π' άναθεμά τον!

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς δεν έχει; Τά κλειστά σινιεύα—τά πραγματικά, γιατί τά άλλα, τὰ καλοκαιρινά, τὰ νομίζω υπαίθριες σαχλαμάρες, με άνακάτωμα άνατριχιαστικό από άστέρες, πασσατέμπο και λεμονάδες!—.

Η Ιστορία ΚΑΙ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

τίς ταβέρονες με τη ζεστή άτιμόσφαιρα, τὰ σχολεία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Α, μάλιστα! Τά σχολεία. Τώρα πέτυνες τη μεγάλη εύτυχία τών παιδιών!

ΕΚΕΙΝΗ: Βέβαια, για τὰ τεμπέλικα παιδιά, μακάρι τὸ καλοκαίρι να βαστούσε όλο τό χρόνο—χωρίς μαθήματα, διαγωνισμούς, τιμωρίες... Είναι σωστό δίως αυτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όχι και πολύ σωστό, βέβαια, μὰ και τὰ παιδιά δεν έχουν έντελώς άδικο να συχαίνονται τὸ σχολείο με τούς μπλεάδες του, που πολλοί από αυτούς είναι, όχι μόνο άχρηστοί, αλλά και βλαβεροί!...

ΕΚΕΙΝΗ: Βλαβερὰ τὰ μαθήματα! Τί παραδοξολογία είναι αὐτή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα! Τὸ είπα και δεν τὸ παύω πιά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Βλαβερὰ ή Γεωγραφία, ή 'Ιστορία, βλαβερὰ τὰ Μαθηματικά, τὰ 'Αρχαία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άξιωματικά): 'Από αὐτά που είπες, χρήση είναι μόνο ή Γεωγραφία, τὰ Μαθηματικά και τὰ 'Αρχαία άχρηστα! 'Ιστορία δίως χωρίς συζήτηση βλαβερή!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η 'Ιστορία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα, ή 'Ιστορία! Είναι μιά μαινάς έξαλλη που πλατσανάει μέσα στο αίμα! Και όχι μόνο ή 'Ιστορία, ή χειροπιαστή, με τίς χρονολογίες και τὰ ύπαρκτά πρόσωπα: άκόμα και ή πρώτη εαδέλφη της, ή Μυθολογία, που τὰ παραμύθια της τὰ σκεπάζει ή ομίχλη του θρύλου, διψάει κι' αὐτή για άλευρο! Κάθε τι που διδάσκει τὴν ώρα της 'Ιστορίας είναι φοικτό, άπαίσιο και άντιπαιδαγωγικό.

Τά παιδιά άνατριχιάζουν μαθαίνοντας για τούς 'Επτά επί Θέβαις, για τὴν 'Αντιγόνη που, παραβαίνοντας τὴ σκληρὴ διαταγή του θείου της τὸ Κρέοντα, έθαψε τὸ σκοτωμένο σὲ φοικιστική άδελφοκτονία αδερφὸ της και καταδικάστηκε ύστερὰ να βαστή μιά του! 'Άσε πιά τούς θούλους που εμπνεύσανε τούς μεγάλους τραγικούς—τό Σοφοκλή, τὸν Εὐριπίδη, τὸν Αἰσχύλο... 'Άσε τὴν ασύλληπτη κι' άπίθανα τρομαχτική 'Ιστορία τών Λαβδακιδών: Τὸν άτυχο αὐτὸν Οἰδίποδα, που καταδικάζεται να σκοτώσει τὸν πατέρα του, να παντρευτὴ τὴ μητέρα του, και να βγάλει, δίκαια άπελπισμένος, τὰ μάτια του, πατροκτόνος

και αίμομίκτης, και να συρθῇ σάν άόμμα-τος ζήτηνος, από τὴν κόρη του, που τὸν κουβαλάει, οϊκτρὸ έρείπιό και' ράκος, από τὸ μεγαλειό του άνακτόρου τών Θεβών, στὸν Κολωνό... Μά, πές μου, είναι πράματα αὐτά για να τὰ μαθαίνουν τὰ παιδιά!

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα άρνιέσαι τὸ Σοφοκλή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν τὸν άρνιέμαι—δεν είναι δυνατό να τὸν άρνιέμαι!... Τὸν βρίσκω μόνο ακατάλληλο για παιδιά!... 'Όπως βρίσκω ακατάλληλο και τὸν 'Όμηρο...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸν 'Όμηρο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα... Τί είναι, για πές μου, αὐτὴ ή 'Ιστορία του Τρωϊκού πολέμου, που άρχισε έτσι, στὰ άστέια, για τὰ μαύρα μάτια μιάς έστεμμένης φιλάρεσκης, που άφισε τὴ φιλαρέσκεια να τὴν παρασύρῃ ως τὴν προστυχία και τὴν χυδαιότητα—τὴν άπιστία...—για να τελειώσει με τὸ άπαίσιο όλοκαύτωμα της Τροίας! 'Ο θρήνος της 'Εκάβης, της τραγικής βασίλισ-

σας και υπέρας Έσκισε τίς χιλιετηρίδες για να φτάσει, δραματικά ολοκλώνοντας, ως τὴν εποχή μας, τονισμένος από τὴ δραματική λύρα του Εὐριπίδη... Μά, φαντάστηκε τὸ άπίθανο δράμα αὐτῆς της μάνας, να βλέπῃ τὸ γιὸ της τὸν 'Εκτορα να σέο-νεται νεκρὸς πίσω από τὸ άρμα του σκαίου νικητῆ, του 'Αχιλλέα, έξαλλου για τὸ φόνο του άδερφικοῦ του φίλου, του Πάτροκλου; Πῶς να μὴ κλαίει και να μὴ σκοτώνεται ή 'Εκάβη!... Αὐτὸ δίως δεν είναι λόγος για να άγριεύουνε τὰ παιδιά ύστερα από τρεῖς χιλιάδες χρόνια στὰ θρανία του σχολείου!

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα άρνιέσαι και τὸν Εὐριπίδη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όχι, μόνο τὸν βρίσκω κι' αὐτὸν ακατάλληλο για παιδιά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και τὸν Αἰσχύλο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸς είναι μόνο ήρωικός. Στὸ άριστούργημά του, τούς 'Πέρσας', μὰς έξυμνεί τὸ έπος της έλληνικής φυλῆς που ξεσηκώνεται εναντίον τών βαρβάρων έπιδρωμένων!...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α, ώραία... Σώθηκε ό 'Αἰσχύλος!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν κοροϊδεύς και μὴ γελάς... Δεν είναι καιρός για γέλια. Αὐτὰ που σου λέω είναι πιά πολύ από σοβαρά!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ό Λεωνίδα με τούς τριακοσίους... Να μὴ διδάσκει στὰ σχολεία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά διδάσκεται. Και αλήθεια, με τὴν εύκαιρία, θές να σου άπαγγείλω τὸ έπίγραμμα του Σιμωνίδη που έγραψε στὴς Θεουπόλεις!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ 'Ω ξέιν άγγέλλειν Λακεδαιμονίοις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ... 'Άκου τὸ λοιπόν... (έμπνευσμένα). 'Ε'Ας τῆσσι Σπάρτῃ για να τὴ οποῖος περνάει διαβάτης—πῶς μείναμε όλοι μας έδῶ, πιστοί στὸ πρόστα-γμα της!...

ΕΚΕΙΝΗ (ένθουσιασμένη): Τί ώραίο! Και τί πιστὴ μετάφρασι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χωρίς μετριοφοροσύνη): Εἰ-δες. Νομίζεις πῶς τόρραψε ό Σιμωνίδης ό ίδιος στὴν καθομιλουμένη! Αὐτὸ δίως δὲ σώζει τὴν κατάστασι κι' οὔτε αλλάζει τὰ πράματα! 'Η 'Ιστορία είναι ένενήντα τοῖς έκατὸ άντιπαιδαγωγικό μάθημα! Και, καλὰ ή έλληνική—είναι ιστορία της πα-τρίδας μας, πρέπει να τὴ μάθουμε! αὐτοί όμως όλοι οι μεγάλοι ξένοι κατακτηταί, 'Αννίβας και Ταμερλάνος, Τσεγγις Χαν και 'Αττίλας, Μωάμεθ και Ναπολέων, που περάσανε καθένας σὰ σίφουνας από φω-τιά κι' από σίδηρο, για να σκορπίσουνε τὸν δλεθρο και τὴν καταστροφή! Τὴ διδάνυ-α δίνουνε στὰ παιδιά: (Τὸ φθινόπωρινὸ σούρουπο έχει πέσει. Τὸ φιλόδοξο έχει δυ-νατώσει!)

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα ρίγος): Σὲ έχει έπ-ρεάσει τὸ φθινόπωρο και βρήκες άφορμή να γκρινιάσῃς—αὐτὸ είναι όλο. Και τὰ σπασμένα τὰ πληρώσε ή 'Ιστορία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας κλείσουμε τὴ συζήτη-σι!... Δεν άφελεί, γιατί είσαι, φαίνεται, ά-μετάπειστη.

ΕΚΕΙΝΗ: Πιὸ καλὰ να κλείσουμε τὸ παράθυρο... (Τὸ κλείνουν κι' άφίνουν τὸ φθινόπωρο απ' έξῶ). Τώρα, άσε τὴ γκρί-νια και άγκάλιασε με... (Εκείνος, πειθή-νια, άφίνει τὴ γκρίνια και τὴν άγκάλια-ζει...).

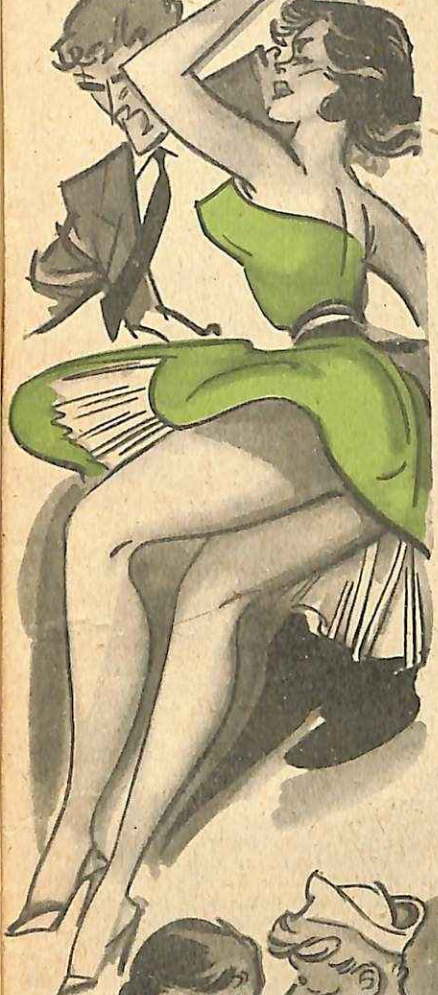
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

©©

Οι λαθρέμποροι καφέ 'σέ δροξαι

Οι τελευταίες στατιστικές άποκαλύπτουν ότι οι κάτοικοι της Δυτικής Γερμανίας είναι σήμερα περισσότεροι καφεπότες παρά ποτέ. Μέσα στο 1957 π. χ. εισήχθησαν, απ' τὸ λιμάνι του Άμβούργου, μόνον, 2.500.000 σάκκοι καφέ, δηλαδή 250.000 περισσότεροι απ' τὸ προηγούμενο έτος. 'Η έντονη αὐτὴ ζήτηση, μαζί με τὸν ύψηλὸ τελεωνειακό δασμὸ, δημιουργεῖ μεγάλες δυ-νατότητες δροξέως για τούς λαθρέμπο-ρους, που κρύβουν τὸν καφέ μέσα σὲ φέρε-τρα, σὲ κατελλιέρες, κάτω από σωρούς καβουνοῦ, κλπ. 'Αλλ', οι Γερμανοὶ τελε-ωνειακοὶ διαθέτουν σκύλους με όξυτάτη δ-σφρησι, που τὸν ανακαλύπτουν τίς περισ-σότερες φορές.

Σπαγγελατικές ικανότητες

Ε' όλες τις εφημερίδες, είτε και στις πιο πολλές, ρεklamάρονται επιμόνως πολυποικίλες σχολές ποι' ύπόσχονται στὸν νέον και στις νέες γενικά επαγγέλματα να δώσουν βετικά και πρακτικά... 'Η ρεklamά τους, ωστόσο, λίγο μόνο άπηχεί σὲ πολλές άδρες ύπαρξεις και μοντεροποιημένες και οι περισσότερές τους άφηφούν τὴν διδαχή, γιατί 'άσίδες' είναι σ' όλα, ή κοινῶς... ξεσκολισμένες!

Α διάφορο, εν πρώτοις, μένει πληθος θηλυκῶν, όταν γίνεται κουθέντα για σχολές μηχανικῶν κι' οὔτε προκειται, βεβαίως, τὸ κεφάλι, να σκοτίση προκειμένου τέτοιες γνώσεις... σκουριασμένες ν' άποκτήση. Περιστὲς τέτοιες μαρούδες, δηλαδή, τίς θεωρεῖ κάθε ύπαρξι μοντέρνα τρυφερὴ και πονηρή, γιατί έχει άποκτήσει, ικανότητες δεινές κι' είναι μάλλον γεννημένη να δουλεύη... μηχανές!

Α ρκετὲς επίσης νέες κι' εμφανῶς προκλητικές, οὔτε λέξι δεν άκούνε για σχολές μοδιστικές, γιατί ως πρόγραμμά τους έχουν στη ζωή μας τὴν πεζή, γὲ δουλεύουνε τούς άντρες συνεχῶς ψιλο... γαζί! 'Άλλες πάλι, προκειμένου να μαθαίνουνε ψαλλίδες προτιμούν να πιάνουν αγέσεις με τούς γεροπαρηλίδες, να τούς... κόβουν καταλλήλως, μετὰ τέχνης σχετικής και να βγαίνουν άριστοχες της μοντέρνας... 'κοπτικής'!

Ε τίς σχολές, που ὅσο πάνε αυγατίζουν και πληθαίνουν καταλέγονται κι' εκείνες που τὸ κέντημα μαθαίνουν, μὰ σπανίως κι' δική τους ή ρεklamά συγκινεῖ τὸν καιρὸ μας τὴν ποζάτη και τριζάτη καλλονή... 'Ανηφοῦν, με λίγα λόγια, οι λεγόμενες κουκλάρες τὰ κεντήματα, τίς σόφες, τὰ τελάρα και τίς κλάρες και με δυὸ σκερτσάκια μόνον, είτε μ' έναν άκισμό, τών άνδρῶν επιδιώκουν να... κεντοῦν τὸν πειρασμό!

Ε τών σχολῶν τὴν άφθονία, συναντᾷς και πλείστες (δσες που φαρσι αναλαμβάνουν να διδάσκουν ξένες γλώσσες, μὰ κι' αὐτὲς τίς άποφεύγουν ώριμμένες παστρικές, που... πλευρίζουν, κάθε τόσο, ξένες μοῖρες ναυτικές. Μὲς' στὰ μπαρ αὐτὲς κυττᾶνε να γλεντᾶνε με παρές και με ναύτες ξένης μοῖρας να τὰ πίνουν σάν... μοιραίες και μ' αὐτὴ τὴν τακτική τους, για να είμαι άκριβῆς άποκτοῦν πολυγλωσσίαν με τὴ μέθοδο τριζῆς.

Μ σταξὺ όλων τών άλλων, βλέπεις όλο τὸν καιρὸ και σχολές που σου μαθαίνουν όλοαυθόποτε χορό, μὰ κι' ή διαφήμισί τους, ασφαλῶς πηγαινε στράφι για τίς ώριμες κοπέλλες που ξεμένουνε στὸ ράφι, επειδὴ αὐτὲς που μένουν, δυστυχῶς, έξτός νυμφώνων, τὸν χορὸ του 'Ησαία συλλογίζονται και μόνον!

Α μὰ κι' δσες είναι νέες, σάν μπουμποῦκι δροσερό, δε χρειάζονται δασκάλους για να μάθουνε χορό, γιατί οι σάμπες, τὰ 'καλύνω' και τὰ μάμπο κάθε είδους έξαρτῶνται, ιδιαιτέρως, απ' τούς έξαλλους τούς πηδούς... Και χορεύτρια σπουδαία δε νοεῖται, φυσικά, όποια μπαίνει μες' στὴν πίστα και χορεύει ουθμικά, αλλά όποια παραβγαίνει στις χειροποδολαβές κι' όποια κάνει άποκαλύψεις πιο τρελλές και παλαβές!

Ε τίς λογιῶν - λογιῶν σχολές μας και τίς λιαν προ- (κτικῆς) συναντᾷς εν κατακλείδι και τίς οικονομικές, τίς όποιες άποφεύγουν έστω και να τίς σκεφθοῦν δσες θέλουν έναν άντρα βολικό να παντρευτοῦν! Περιστὲς, λοιπόν, τίς βρίσκουν τίς νοικοκυρο-παρόδες, μὰ κι' ό άντρας τους θα πλένη πιαιτικά και κατασρόλες και αὐτὲς θα πιάνουν μόνο κῆρα πιάτο ή τσουγκάλη, όταν προκειται να σπᾶνε τὸν άντρός τους τὸ... κεφάλι!

Η ΤΕΧΝΗ

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ

Οι κάλτσες μαγεύουν κυριολεκτικά τους άντρες όταν, ιδίως, τυλίγουν μία καλίστραμη γάμπη.

Μπορείτε ναχετε μόνο μία τσάντα, ή ένα καπέλλο, πρέπει όμως ναχετε πολλά ζευγάρια κάλτσες, κα να φροντίζετε να μην τους λείπουν ποτέ πόντοι.

Η κάλτσα πρέπει ναάνι καλοτεντωμένη και ή ραφή ολόισια. Διαφορετικά, θα παρουνισιάτε ένα ακαλαίσθητο θέαμα, ακόμα και αν τὸ υπόλοιπο ντύσιμό σας είναι ὑπέροχο. Μην ξεχνάτε ότι οι άντρες έχουν τη συνήθεια να προσέχουν πολύ τις γάμπες των γυναικών. Όσο ώραία και καλλίγραμμη αν είναι μία γάμπα, ή κακοφορεμένη κάλτσα την ἐκμηδενίζει.

ΤΑ «ΝΤΕΣΟΥ»

Είπαμε για τὸ ἐξωτερικὸ ντύσιμο. Μὰ καὶ τὸ ἐσωτερικὸ, χρειάζεται γούστο, φροντίδα καὶ προσοχή. Αὐτὸ πὸν δίνει σὲ κάθε ἀντρά μιὰ ἐξχωριστὴ συγκίνησι, είναι τὰ ντεσου. Λίγη νταντέλλα, μερικὲς κορδελίτσες, ἕνα ἀπαλὸ ὕφασμα, ξετρελλάνουν καὶ τὸν πιὸ ἀδιάφορο σύζυγο. Μὴ διστάσετε νὰ πληρώσετε ἀκριβὰ τὰ ντεσου σας. Ἐχουν πολὺ μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ τὸ φόρεμα. Αὐτὰ καὶ τὸ ἀρώμα μπορεῖ νὰ σκλαβώσουν τὴν καρδιά τοῦ ἀντρα σας. Τὸ ἀρώμα σας δὲν πρέπει νὰ τὸ διαλέγετε ἐπιπόλαια, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀλλάζετε κάθε τόσο. Είναι κατὰ τὴν προσωπικότητά σας, κατὰ τὸν χαρακτήρα σας, κατὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀντρα σας. Μένει διάχυτο στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς κάμαρας πὸν εἰσάστε πρὶν ἀπὸ λίγο, στὰ ρούχα πὸν φορέσατε, στὸ μαξιλάρι πὸν ἀκουμπήσατε. Είναι κατὰ τὴν προσωπικότητά σας, είναι ἐσείς!

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ

Νειάτα! Ὁ αἰώνιος πόθος τοῦ ἀνθρώπου, πὸν τὸν συμβολίζει καλύτερα ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, ὁ μύθος τοῦ Φάουστ: Ἐπώλησε τὴν ψυχὴ τὸν σὸν Διάβολο, γιὰ νὰ ἐξαγαγίη νέος. Γιὰ τίς γυναῖκες, ὅμως, ὁ φόβος τῶν γερατειῶν είναι πολὺ πῶς ἐννοος ἀπὸ ὅτι τὸν ἄντρας. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὠριμένη ἡλικία, τίς πιάνει πανικός.

Τὰ νειάτα είναι τὸ μεγαλύτερο θῆλυτρο τῆς γυναίκας. Χωρὶς αὐτὴ τὴν γοητεία χάνει τὸ βάθος τῆς καὶ ἡ θηλυκότητά τῆς λήσκει. Ἀλλὰ, ἂς βιαστούμε νὰ τὸ πούμε, πρὶν ἀπογοητεύσουμε πολλὰς ἀπὸ τίς ἀγαπημένες μας: Τὰ πραγματικὰ νειάτα δὲν ἔχουν ἀπόλυτὴ σχέση μὲ τὴν ἡλικία.

Υπάρχουν νῆα κορίτσια πὸν κάνουν τοὺς ἀντρες νὰ νασιομῶνται καὶ κυρίως μὲ ἄσπρα μαλλιά πὸν διατηροῦν γύρω τους ἕνα μεγάλο κύκλο θαυμαστών. Μειντε νῆα. Αὐτὸ δὲ σημαίνει νὰ γαντζωθῆτε ἀπελπισμένα στὸ παρελθόν, προσπαθώντας νὰ κρύψετε τὰ χρόνια σας κάτω ἀπὸ ἕνα στρώμα βιολογικῆς κρέμας. Ὁχι. Γιὰ νὰ μείνετε νῆα, πρέπει νὰ ἔχετε νῆα καὶ ζωτανὴ καρδιά.

Κάθε γυναίκα ἔχει τρεῖς ἡλικίες: Αὐτὴ πὸν λένε τὰ χαρτιά τῆς, αὐτὴ πὸν φανερώνει καὶ αὐτὴ πὸν λέει. Σημασία ἔχουν οἱ δύο τελευταίες. Ἡ πρώτη είναι τελείως ἀχρηστὴ. Μὴν κυριεύετε ἀπὸ φρίκη, ὅταν ὁ καθρέφτης σας ἀποκαλύψι μιὰ τοῦφα ἀσπρες τοίχες ἢ μιὰ ρυτίδα στὴ γωνία τῶν χειλιῶν. Αὐτὰ είναι μικρολεπτομέρειες πὸν ὑπορρίει καὶ νὰ σας προσθέτουν γοητεία, χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε. Περιποιηθῆτε τίς καὶ μετὰ ξεχάστε τίς τελείως. Ἡ πηγὴ τῆς νεότητος βρίσκεται ἄλλοι: Στὴ λήψι τῶν ματιῶν σας καὶ στὴ ζωτικότητα σας. Ἄν ἔχετε δρεῖ νὰ ζήσατε, εἰσάστε νῆα.

Η ΝΕΟΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Ἡ νεότης είναι ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε συνήθεια καὶ δὲν ἀνέχεται πὸς καταναγκασμούς. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς είναι ἡ ρουτίνα. Οἱ γυναῖκες πὸν ἀφήνουν τὸν ἑαυτὸ τους νὰ πιαστῇ στὰ δίχτυα τῆς μονοτονίας καὶ δένονται μὲ χιλιάδες μικροπράγια, είναι ξεσητωμένες. Φυσικά, ἡ τάξι καὶ ἡ πειθαρχία πρέπει νὰ βασιλεύουν πάντα μέσα σ' ἕνα σπίτι. Μὴν ξεχνάτε ὅμως νὰ ἀφήνετε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ σὲ κάθε και-

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

αν. Είναι μικροὶ δράκοι πὸν καταδρεχθίζουν σιγά-σιγά τὴ ζωτικότητα μας, τὰ νειάτα μας.

Δημιουργήστε μιὰ ψυχὴ φωτεινὴ καὶ ἐλαφριά καὶ γίνετε ὁ καλύτερός τῆς φίλος. Μόνον ἔτσι θὰ εἰστέ καὶ ὁ καλύτερος φίλος αὐτῶν πὸν σας ἀγαποῦν. Τὸ συναίσθημα τῆς καλωσύνης, συντελεῖ καὶ αὐτὸ στὴ διατήρησι τῆς νεότητος. Οἱ ἄνθρωποι πὸν ἔχουν κακίες οἱ δύστροποι, οἱ γκρινιαρῆδες, οἱ ὀθονεροὶ, γερνοῦν γρήγορα.

Η ΘΗΛΥΚΟΤΗΣ

Τὸ κυριώτερο χάρισμα τῆς γυναίκας, εἶναι ἡ ἐμφυτὴ προσαρμογὴ πρὸς τὸ φύλο τῆς: Ἡ θηλυκότης. Χωρὶς αὐτὴν, ἡ ὀμορφιά είναι ἄμογη, ἡ γοητεία δὲν ὑπάρχει.

Ἡ ὀμορφιά καὶ τὰ ἄλλα θέλγητρα, εἶναι, τίς περισσότερες φορές, τουλάχιστον, θεληματικὰ καὶ ὑπολογισμένα. Δηλαδή, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν γυναίκα τὸ ἂν εἶναι (ἢ μᾶλλον τὸ ἂν φαίνεται) ὀμορφὴ ἢ ὄχι. Ἡ θηλυκότης ὅμως είναι μιὰ χάρι πὸν δὲ μπορούμε νὰ τὴ δημιουργήσουμε, γιὰτὶ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος τῆς φύσεώς μας.

Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ὁ φεμινισμός καὶ οἱ καινούργιες ἰδέες κάνουν πολλὰς γυναῖκες τὰ ξεχνοῦν τίς ὑποχρεώσεις πὸν ἔχουν πρὸς τὸ φύλο τους, τίς παρασύρουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ θηλυκότητά τους. Ὅταν ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσότης τῶν δύο φύλων ἀνακατευθῇ στὶς αἰσθηματικὲς υποθέσεις, ὁ ἔρωτας καταντᾷ φιλικὴ σχέση καὶ χάνει ὅλη τὴν γοητεία.

Φυλάξτε καὶ καλλιεργήστε τὴ θηλυκότητα τοῦ κορμιοῦ σας, τοῦ πνεύματός σας καὶ τῆς καρδιάς σας. Ἡ ὀμίλια σας, ὁ τόνος τῆς φωνῆς σας, οἱ κινήσεις σας, ἡ συμπεριφορὰ σας, πρέπει νὰ δείχνουν πὸς εἰσάστε γυναίκα. Κι' αὐτὸ ἄλλοτε εἶναι αὐθόρητο, ἄλλοτε ὅμως ἀπαιτεῖ κάποια προσπάθεια, γιὰ νὰ τονισθοῦν οἱ ἐκδηλώσεις τῆς θηλυκότητάς σας. Γιὰτὶ καὶ ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως, δὲν είναι πάντα τόσο εὐκόλο νὰ μείνετε γυναίκα. Μὴν ξεχνάτε ὅτι, ἂν οἱ μυστηριώδεις νόμοι τῆς φύσεως δὲν εἶχαν ἀποφασίσει, τὴν ἐποχὴ πὸν εἰσάστε ἀκόμα εὐδύρω, νὰ σας δώσουν θηλυκὸ φύλο, σήμερα δὲ ἦσατε ἄντρας. Ὁ μεταβολὴς φύλου, είναι μιὰ ἀπόδειξι γι' αὐτὸ.

Οἱ ἐπιστήμονες παραδέχονται ὅτι μέσα σὲ κάθε γυναίκα μὲνει κατὰ τὴν ἐνδογενὴ ἐνέργειά της — ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄντρα, ἀντιστρόφως — καὶ ὅτι τὸ κυριώτερο μέλημα τῶν ἀπογόνων τῆς Εὐας, είναι νὰ φροντίσουν νὰ μὴν παρασυρθοῦν πρὸς τὸν ἀνδρικό τύπο, χάνοντας τὴν χάρι καὶ τὴν «ἀδυναμία» — μπροστὰ στὸ ἀνδρικό φύλο — πὸν είναι τὰ κύρια καὶ τὰ γοητευτικότερα χαρακτηριστικὰ τῆς γυναίκας.

Ἡ καθαρὴ ἀνδρική τραχύτης πὸν συναντούμε στὶς γεροντοκόρες, είναι ἡ πιὸ σίγουρη ἀπόδειξι τῆς θεωρίας αὐτῆς. Αὐτὸ πὸν θὰ σας βοηθήσῃ νὰ μείνετε γυναίκα, είναι ὁ ἔρωτας. Ὅσο περισσότερο ἀγαπιέται μιὰ γυναίκα, τόσο πιὸ ἔντονη γίνεται ἡ θηλυκότητά της.

Αὐτὸ πὸν θὰ σας βοηθήσῃ νὰ μείνετε γυναίκα, είναι ὁ ἔρωτας. Ὅσο περισσότερο ἀγαπιέται μιὰ γυναίκα, τόσο πιὸ ἔντονη γίνεται ἡ θηλυκότητά της.

Οἱ συνθήκες τῆς σύγχρονης ζωῆς τοποθέτησαν τὴν γυναίκα πολὺ κοντὰ στὸν ἄντρα. Τὴν ἐβάδαν νὰ δουλέψῃ ν' ἀγωνισθῇ, νὰ πολεμήσῃ ἀκόμα, νὰ μάθῃ τὸ τσιγάρο καὶ τὸ πιστό.

Ἐχετε λοιπὸν ὑποχρεώσι νὰ συμβιδάσετε τίς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ τίς ἀπαιτήσεις τῆς θηλυκῆς σας φύσεως. Ἄν στὸ γραφεῖο σας ξεχνάτε πὸς εἰσάστε γυναίκα, φροντίστε νὰ τὸ θυμηθῆτε μόλις βρεθῆτε στὸ δρόμο καὶ ἀνοίξετε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σας.

Μὴ γίνεσθε φανατικὴ λάτρισ τῶν σπόρ, πὸν γερνάνε πρόωρα, λόγω κοπώσεως καὶ ἐξαντλήσεως, τίς νεαρὲς πρωταθλήτριες. Τὰ σπόρ πρέπει νὰ εἶναι γιὰ σας ἕνα παιχνίδι. Ποτὲ πάθος. Ἀφήστε στοὺς φίλους σας τὴν δόξα τῶν ρεκὸρ. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ εἰδικὴ ὀρμὴ τῶν μυῶν είναι ἀρσενικὴ ὀρμὴ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ ὄπλα τῆς θηλυκότητος. — Τὰ μικρὰ ἀμαρτήματα.

Ἡ ἐλληνικὴ... βιομηχανία!...

Ἐγγχώρια ἐκθέματα!...

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

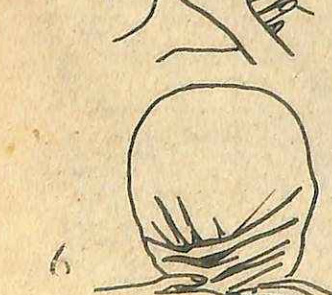
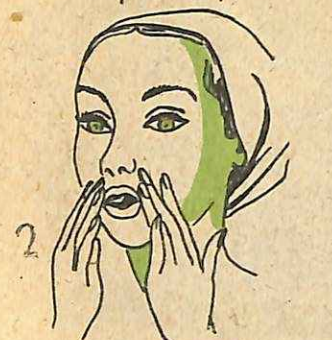
— Ὁραία τ' ἀμάξια σας, μόνο πούχουν ἕνα φεβερὸ ἐλάττωμα!...

— Μὴν κάνης ἔτσι, Γεωργία μου! Ἄν δὲν προλάβουμε φέτος τὴν Ἐκθεσι, τοῦ χρόνου θαμάστε ὅπωςδήποτε ἐκεῖ!...

— Πρόσεξε νὰ φαίνεται καλὰ ὁ Λευκὸς Πύργος, γιὰτὶ ἔχω πῆ στὴν γυναίκα μου, πὸς βρεῖται ὁ δὲς!...

Προλάβετε τις

Ο κίνδυνος που απειλεί όλες τις γυναίκες ύστερα απ' τα 25 χρόνια

ΤΟ γύρισμα από την έσοχη επιφυλάττει μερικές δυσάρεστες εκπλήξεις σ' όλες τις γυναίκες, ακόμη και στις πολύ νέες. Συμβαίνει, σ' αλήθεια, κάτι που είναι πολύ περίεργο. Ένω το καλοκαίρι, παρ' όλες τις παρεκτροπές — ήλιος, ξε-νυχτία, αλάτι της θάλασσας, αέρας, σκόνη — το δέρμα βρισκόταν σε πλήρη άνθιση, μόλις μταινεί το φθινόπωρο, αρχίζει, ξαφνικά, να μαρινείται και να χάνει τη λάμψη που είχε πριν.

Η αιτία είναι ακριβώς αυτές οι παρεκτροπές, το ότι, δηλαδή, η χαρά της ζωής στο υπαίθριο σας έκαμε να ξεχάσετε για λίγο τις απαραίτητες προφυλάξεις, που πρέπει να παίρνη μία γυναίκα, για να διατηρήσει σε καλή κατάσταση το δέρμα της.

Η βλαβερή επίδραση τους δεν εκδηλώνεται άμεσα. Αλλά, με την πρώτη μεταβολή της θερμοκρασίας ή την αλλαγή του τρόπου της ζωής — ξαναγύρισμα στο καθεστώς των «ελευθέρων» χώρων — τα πράγματα αρχίζουν, ξαφνικά, να χαλάνε.

Δεν υπάρχει, ωστόσο, λόγος ν' ανησυχήτε. Πρόκειται για κάτι το περαστικό. Μερικές πιο επιμελημένες φροντίδες θα ξαναζωογονήσουν το δέρμα σας και θα το ξαναδώσουν την παλιά λάμψη του.

Προσέξτε, ωστόσο, γιατί οι ρυτίδες εμφανίζονται συνήθως στο φθινόπωρο και την άνοιξη. Το πράγμα φαίνεται με την πρώτη ματιά άβυσσο. Θα νόμιζε κανείς, ότι οι πιο επικίνδυνες εποχές είναι το καλοκαίρι, με τους ιδρώτες, τις σκόνες του, τη ζέση του κι' ο χειμώνας με τα κρύα και την αναπόφευκτη μείωση της ζωτικότητάς μας. Αλλά συμβαίνει το αντίθετο.

Το χειμώνα, το δέρμα συνθίγει σιγά-σιγά στη να-θη κυκλοφορία του αίματος μέσα στις φλέβες. Τα κύτταρα του βυθίζονται σ' ένα είδος νάρκης. Αλλά η άνοιξη είναι ένα τρομερό μαστίγωμα πάνω τους. Πρέπει να ξυπνήσουν άμεσα, να ζωντανέψουν, να ξαναγεννηθούν. Κι' αυτό δεν το κατορθώνουν πάντα. Το ορμητικό κύμα του αίματος μέσα στις φλέβες, αντί να τα ζωογονήσει, τα σκοτώνει. Τα δυστυχά δε μπο-ρούν να παρακολουθήσουν αυτό το γοργό ρυθμό και καταρρέουν.

Το καλοκαίρι, εξ' άλλου, το δέρμα βρίσκεται σ' όλη την άνθισή του. Αλλά ο ήλιος, ο αέρας, οι σκόνες, οι ιδρώτες, κλπ., το υποσκάπτουν ύπουλα. Έτσι, δε χρειάζεται παρά κάποια αφορμή για να εκδηλωθούν οι δυσάρεστες συνέπειες. Κι' αυτή την αφορμή τη δίνει το φθινόπωρο με την απότομη πτώση της θερμο-κρασίας και την αλλαγή των συνθηκών της ζωής μας.

ΠΩΣ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ

Η εμφάνιση των ρυτίδων δεν οφείλεται μόνο στο ότι η επιφάνεια του δέρματος αρχίζει να ζαρώνει. Η επιδερμίδα είναι, ως γνωστόν, το εξωτερικό περικάλυμμα του συνεκτικού ιστού, όπου βρίσκονται οι αδένες, τα αιμοφόρα αγγεία, το λίπος, κλπ.

Όσο αυτός ο συνεκτικός ιστός είναι νέος και σε καλή κατάσταση, το περικάλυμμα του θα παραμένει στη θέση του. Όταν, όμως, ο μύς αρχίσουν να χαλάρωνονται και οι ιστοί ν' αποξηραίνονται, το υπό-στρωμα «επέφτει» και το πάχος του ελαττώνεται. Η επιδερμίδα που περισσεύει, αρχίζει τότε να ζαρώνει. Έτσι, σχηματίζονται οι ρυτίδες.

Αυτή η χαλάρωση, όμως, γίνεται με αργό ρυθμό. Δεν είναι, λοιπόν, ποτέ άργα, για να προλάβετε την

1) Για τις ρυτίδες του σαγονιού. Τα χέρια πρέπει να διευθύνονται εκ των κάτω προς τα άνω. 2) Για τις ρυτίδες που σχηματίζονται γύρω στο στόμα. Θα ανοίξετε το στόμα σας σαν να θέλατε να προ-φέρετε το γράμμα Ο και θα κάμετε το μασάζ εκ- των κάτω προς τα άνω. 3) Για τις ρυτίδες του με-τώπου. Θα αρχίσετε από τα φρύδια και θα προ-χωρήσετε προς τα επάνω (3α). Προκειμένου για μία βαθιά ρυτίδα, θα τεντώσετε το δέρμα με τα δύο δάκτυλα του ενός χεριού και θα κάμετε το μασάζ με το άλλο χέρι (3β). 4) Για τις ρυτίδες γύρω στο μάτι. Θα τεντώσετε το δέρμα με τα δύο δάκτυλα του ενός χεριού και θα κάμετε μικρές κυκλικές κινήσεις με ένα από τα δάκτυλα του άλ-λου χεριού. 5) Για τις ρυτίδες του λαιμού. Θα γειρετε το κεφάλι προς τα πίσω και θα εκτελέ-σετε το μασάζ και με τα δύο χέρια εκ των άνω προς τα κάτω. Ο λαιμός είναι το μόνο μέρος του προσώπου, όπου το μασάζ γίνεται προς αυτή την κατεύθυνση. 6) Για τις ρυτίδες του τραχήλου. Τα χέρια σας πρέπει να διευθύνονται εκ των κάτω προς τα άνω. Μπορείτε επίσης να κάμετε κυκλι-κές κινήσεις.

εμφάνιση των ρυτίδων, ή να την απομακρύνετε όσο το δυνατό περισσότερο. Και είναι προτιμότερο να προ-λάβετε την εμφάνισή τους παρά να χρειαστή κατόπιν να τις καταπολεμήσετε.

Αλλά, θα ρωτήσετε, από πότε πρέπει ν' αρχίσετε τις φροντίδες σας για να προλάβετε τις ρυτίδες; Η απάντησι είναι απλή: όσο νωρίτερα αρχίσετε, τόσο καλύτερα θα είναι.

Η κρίσιμη περίοδος τοποθετείται, πάντως, γύρω στα 25. Οι ρυτίδες ίσως δεν έχουν καμεί ακόμη την εμφάνισή τους. Η σχετική προεργασία, όμως, έχει αρχίσει. Κι' αν καλοπροσέξετε, θα διακρίνετε πιθανόν μια υποφία αύλακιών στο εξωτερικό μέρος των μα-τιών, γύρω στο στόμα και κάτω από τα περύνια της μύτης, που είναι τα πιο ευαίσθητα σημεία.

Αλλά σε τί συνίσταται αυτή η προληπτική αγωγή; Νά την, σε γενικές γραμμές:

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Αν έχετε ξηρό δέρμα, το καλύτερο μέσο καθαρισμού είναι το αμυγδαλέλαιο. Αν έχετε λιπαρό δέρμα, θα χρησιμοποιήσετε ένα δξίνο σαπούνι καλής ποιότητας.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Αν έχετε ξηρό δέρμα: μία κρέμα ελαφρά λιπαρή και ποτέ πούδρα, που θα έφτιανε ένα είδος μάσκας πάνω στο πρόσωπό σας.

Αν έχετε λιπαρό δέρμα: μία κρέμα, που να μην είναι λιπαρή και λίγη πούδρα (του τύπου «σουσά»).

ΤΟΝΩΣΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Αν είσατε πολύ νέα, το καλύτερο τονωτικό του δέρματος είναι για σας το κρύο νερό.

Αν θέλετε να έχετε μία πιο δραστήκη λοσιόν, χρη-σιμοποιήστε το άνθηρο. Μπορείτε ακόμη να ζητή-σετε από το φαρμακοποιό σας να σας φτιάξη το α-κόλουθο παρασκεύασμα:

Ανθόρο 75 γραμ.
Γάλα αμυγδαλού 25
Θεϊκό αλουμίνιο 1

Θα χρειαστή ακόμη να κάμετε μία ειδική γυμνα-στική του προσώπου, που είναι, άλλωστε, πολύ απλή. Αυτή η γυμναστική συνίσταται στα ακόλουθα τρία πράγματα:

1) Θα προσπαθήσετε να αρθρώνετε καλά τις λέ-ξεις όταν μιλάτε.
2) Όταν τρώτε, θα μασάτε άργα και σωστά (χω-ρίς να μετατοπίζετε το σαγόγι σας προς τα δεξιά ή τα αριστερά).
3) Μάθετε να γυρίζετε μόνο το κεφάλι σας δεξιά και αριστερά, χωρίς να κινήτε καθόλου το κορμί σας.

Η χαλάρωσι του συνεκτικού ιστού μπορεί να επέλ-θη κι' έπειτα από ένα ραχδαίο και βίαιο αδυνάτισμα. Πολλές γυναίκες, που ακολουθούσαν διάφορα βίαια μέ-σα, για ν' αποκτήσουν σιλουέττα μέσα σε λίγες εβδο-μάδες, πλήρωσαν αυτή τη βίαιη τους με την εμφά-νισι ρυτίδων στο πρόσωπό τους.

Αλλά εκτός από τη χαλάρωσι του συνεκτικού ιστού, πολλές άλλες αιτίες μπορεί να προκαλέσουν την εμφά-νισι ρυτίδων. Οι κυριότερες απ' αυτές είναι οι ακό-λουθες:

α) Μία δίαιτα πλούσια σε λίπη.
β) Η κατάχρησι κρασιού, οινόπνευματων ποτών, καφέ, τσαγιού και καπνού.
γ) Η δυσκοιλιότης, που προκαλεί αληθινά μαρσμο του δέρματος.
δ) Οι μορφασμοί και τα διάφορα «τίκ» του προ-σώπου.

Δεν είναι λίγες οι νέες, που κάνουν μορφασμούς, νομίζοντας πως έτσι αποχτούν χάρη και γοητεία. Αλλά τα αποτελέσματα δεν αργούν να φανούν με τη μορφή ρυτίδων, που είναι, δυστυχώς, οι πιο δυσκολο-θεράπευτες.

Γιατί οι ρυτίδες αυτές, αντί εκ των έσω προς τα έξω, προχωρούν εκ των έσω προς τα έσω. Αύλακώνουν, δηλαδή, πρώτα την επιδερμίδα και κατόπιν αλλοιώ-νουν και το συνεκτικό ιστό, που βρίσκεται κάτω απ' αυτήν.

ΠΩΣ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ

Ας έρθωμε τώρα στο ζήτημα της θεραπείας. Τι θα κάμετε αν, παρ' όλες τις προσπάθειές σας για να

ρυτίδε!...

τις προλάβετε, οι ρυτίδες εμφανίστηκαν στο πρόσωπό σας.

Πολλοί τρόποι προτάθηκαν ως τώρα για τη θεραπεία των ρυτίδων. Ός προχτές ακόμη, οι γιατροί έκαναν γι' αυτό το σκοπό υποδε-ρμικές ενέσεις παραφίνης. Το δέρμα αναστηκωνόταν έτσι κι' οι ρυτί-δες εξαφανίζονταν.

Αλλά η θεραπευτική αυτή μέθοδος είχε ολέθρια αποτελέσματα. Το δέρμα γινόταν εξαιρετικά λεπτό και κάτω απ' αυτό εμφανίζονταν μικροί όγκοι παραφίνης, που έκαναν το πρόσωπο αποκρουστικό, όπως των λεπρών. Για το λόγο αυτό, η παραφίνη εγκαταλείφθηκε οριστικά.

Πολύ καλύτερα είναι τα αποτελέσματα της χειρουργικής επεμβά-σεως, με την προϋπόθεσι όμως, ότι θ' απευθυνθή κανείς σ' έναν έμ-πειρο και ειδικευμένο αισθητικό.

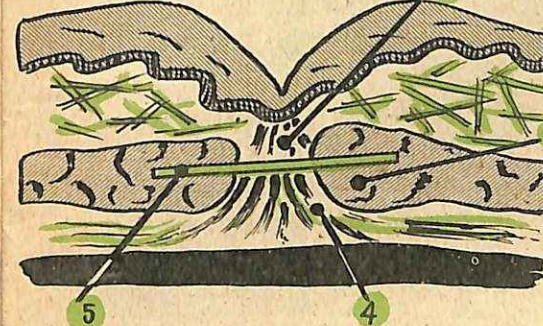
Αλλά η χειρουργική επέμβασι δε μπορεί να γίνη παρά μόνο σε περιπτώσεις ρυτίδων, που απλώνονται σε μεγάλη έκτασι ή που προχωρούν σε βάθος και που παραμορφώνουν το πρόσωπο. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις, το ειδικό μασάζ μπορεί ν' αποδώσει άριστα αποτελέσματα.

Στις παρατιθέμενες εικόνες, η αναγνώστρια θα δει με ποιόν τρόπο πρέπει να εκτελθται αυτό το μασάζ. Αν δεν έχετε την απαιτού-μενη υπομονή, είναι καλύτερο να καταφύγετε σ' έναν ειδικό. Γιατί, αν οι κινήσεις σας είναι λανθασμένες, όχι μόνο δε θα εξαφανίσετε τις ρυτίδες που θέλετε, αλλά υπάρχει κίνδυνος να τις κάμετε έντονώ-τερες ή να δημιουργήσετε άλλες καινούργιες.

Πολύ καλά αποτελέσματα δίνουν και οι μάσκες. Νά μερικές συν-ταγές:

1) Μάσκα για τις πολύ νέες

Θα πάρτε ένα φλυτζάνι του καφέ άδραστο γάλα και θα ρίξετε μέσα σ' αυτό μερικές σταγόνες λεμόνι. Θα πε-ράσετε κατόπιν μ' ένα βαμπάκι το πρόσωπό σας.

Αυτή τη μάσκα μπο-ρείτε να τη βάλετε κάθε μέρα στο πρόσωπό σας.

2) Αργιλλούχος μάσκα

Θα ανακατέψετε:
Καολίνη 70 γραμ.
Τάλκ 20
Αγγλική μα-γνησία 10
Θα προσθέσετε άνθρ-

Πώς γίνεται η χειρουργική εξαφάνισι μιας ρυτίδας. 1) Έγκόρυες ελαστικές ίνες που έχουν χαλαρώσει. 2) Λιπώδες υπόστρωμα. 3) Μύς 4 Ινώδεις συμφύ-σεις. 5) Υποδόρειος τομή παράλληλη προς το επίπεδο της ρυτίδας.

νερο ή ύδωρ χαμαμελί ώσπου να σχηματι-σθ μία ομοιογενής ζύμη, που θα την ά-πλώσετε στο πρόσωπό σας. Θα αφήσετε αυτή τη μάσκα επί 20 λεπτά και κατόπιν θα καθαρίσετε το πρόσωπό σας με λίγο άνθηρο.

3) Μάσκα από έμβρυο κόττας

Θα βγάλετε το έμβρυο από ένα αυγό την 9η ημέρα από τότε που το βάλατε στην κόττα για να το κλωσθή. (Μπο-ρείτε να προμηθευθήτε παρόμοια αυγά και από τα ειδικά πτηνοτροφεία). Θα διαλύ-σετε αυτό το έμβρυο μέσα σε ίσα μέρη από λαολίνη και αμυγδαλέλαιο και θα το βάλετε στο πρόσωπό σας.

Θα αφήσετε αυτή τη μάσκα 15 λεπτά. Θα πρέπει να τη βάλετε δέκα φορές στη σειρά, κάθε μέρα ή κάθε δύο μέρες.

4) Μάσκα της Νινόν ντε Λανκλό

Θα πάρτε κωπό άδραστο γάλα και θα ρίξετε μέσα σ' αυτό μερικές σταγόνες λεμόνι και ροκή. Θα απλώσετε κατόπιν αυτό το μίγμα στο πρόσωπό σας.

5) Μάσκες με αυγό

Πάρτε ένα άσπράδι αυγού κι' απλώστε το μ' ένα μικρό πινέλο πάνω στο πρόσω-πό σας, προσπαθώντας να το κάμετε να σχηματίσθ αβρό. Θα το αφήσετε να ξε-ραθθ και θα το βγάλετε με καθαρό νερό έ-πειτα από 20 λεπτά.

Αν και φαίνεται πολύ παράξενο, οι ρυτίδες εμφανίζονται συ-νθέστερα το φθινόπωρο και την άνοιξη.

Το αυγό σφίγγει το δέρμα και είναι εξαιρετο για τις ρυτίδες, που μόλις αρχίζουν να σχηματίζονται. Όταν τα αύλακια είναι βαθιά, δε θα σας εξυπηρετήση. Μπορείτε επίσης να το χρησιμοποιήσετε για να φρεσκάρετε το δέρμα σας. Αλλά δεν πρέπει να κάνετε κατάχρησι, γιατί η συχνή χρήσι βλάπτει.

Μπορείτε ακόμη, αφού απλώσετε το άσπράδι του αυγού, να ρίξετε από πάνω ένα πυκνό στρώμα πούδρας από ψιλοκοπανισμένα ρεβί-δια, που θα τα καθουρίσετε προηγουμένως ελαφρά. Θα αφήσετε αυτή τη μάσκα 20 λεπτά και κατόπιν θα ξεπλύνετε.

Μία καλή συνταγή είναι επίσης η ακόλουθη: Θα πάρετε ένα άσπράδι αυγού, θα προσθέσετε μία κουταλιά του καφέ μέλι και μισή κουταλιά χυμό λεμονιού και θα ανακατέψετε καλά. Θα βάλετε κατόπιν αυτή τη μάσκα και θα σκεπάσετε το πρό-σωπό σας μ' ένα κομμάτι ταρταρ. Θα την αφήσετε 20 λεπτά.

Αυτή η μάσκα καθαρίζει και απαλύνει την επιδερμίδα και προλαμβάνει τις ρυ-τίδες.

6) Μάσκα με τρανακάνθινο κομμ

Ανθόρο: μία κουταλιά του καφέ.
Κολώνια: μία κουταλιά του καφέ.
Τρακανθίνιο κομμ: μία πρέα.

Θα ρίξετε το άνθηρο πάνω στο κομμ, θα τα αναμίξετε καλά και θα προσθέσετε κατόπιν την κολώνια.

Η μάσκα αυτή εξαφανίζει τις μικρές ρυτίδες, σφίγγει και ζωογονεί την επιδε-ρμίδα. Απαγορεύεται στις γυναίκες, που έχουν ξηρό ή πολύ λεπτό δέρμα, γιατί ελ-ναι ερεθιστική.

7) Μάσκα με αυγό και ύδωρ δαφνοκέρρασου

Άσπράδι αυγού 1
Αυγό ελαιόλαδο 20 γραμ.
Ύδωρ δαφνοκέρρασου 15
Στυπτηρία 10

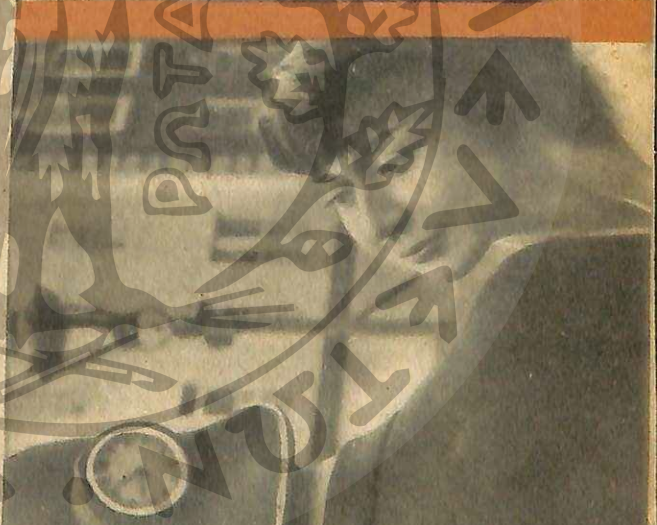
Θα την απλώσετε πάνω σ' ένα κομμάτι από ταρταρ, θα τη βάλετε μερικές στιγ-μές πάνω από μία κατσαρόλα με βραστό νερό και κατόπιν θα εφαρμόσετε αυτή τη μάσκα στο πρόσωπό σας. Θα την άφισε-τε 20 λεπτά. Πρέπει να τη βάλετε πολ-λές βραδίες στη σειρά.

Τα βέλη δείχνουν τη διεύθυνσι που πρέπει ν' ακολουθούν τα χέρια σας από μασάζ του προσώπου. Κατά γενικό κανόνα πρέπει να διευθύνονται εκ των κάτω προς τα άνω. Η μοναδική εξαί-ρεσι είναι ο λαιμός, όπου πρέπει να δι-ευθύνονται εκ των άνω προς τα κά-τω. Στα μάτια θα κάμετε μικρές κυκλι-κές κινήσεις.

Ενας νεαρός "Αγγλος έφευ-
γε ρέτης, ο σαρ Τζών Νότ-
Μπόρρο, είχε μια ιδέα, που
όπως λυγρίζεται, θα ύποθε-
τηθή άποσπώθηκε από την α-
συνήθεια της άγγλικής πρω-
τεύουσας και ύστερα ά-
πό τις άποικίες των άλ-
λων μεγαλοπυλών της Άγ-
γλίας και του έξωτερικού.
Πολλοί Άγγλοι, άλλα και
πολλοί ξένοι, συμπήρουν να
ενοχλούν τους άποικιοκούς,
έπειτα να τους ρωτήσουν, πο-
τέντως, πορπορύνει, πο-
τέντως, σ' αυτόν, κτελείται της
σπινταίας του. Η ιδέα του
σαρ Νότ - Μπόρρο θά βάλει
έπειτα στις ενοχλήσεις αυτές.
Ενα ρολόι μεγέθους Έπιτη-
τηρίου, τοποθετημένο στο πύ-
λο μέρος του κρόνου των
κατωφλάκων θά δίνει την έ-
ριψη ώρα σ' όποιον θέλει
ατά τη μάθη.

ΜΠΙΛΛ ΜΠΟΝΤΥ

παρήση σὰ ζητιάνῃ, μιὰ μικρὴ θέσι κοντὰ τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ ζητήσῃ πενήφωνα τὴ βοήθειά τους. Ἀπὸ τὸ Νάζντα συνέχισε τὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ Ἀμπούλ-Χασσάν κι' αφοῦ ὁ πόλεμος εἶχε μεταφερθῇ κοντὰ στὰ συνορά τους, δὲν ἦταν συμφέρον τους νὰ τὸν συντρέξουν μ' ὅλες τὸς δυνάμεις, γιὰ νὰ γλυτώσουν ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ μιστὸ τοῦ ἀντίπαλου. Ἀν' ὁ ἐμῆρος ἐδύνατο νικητὴς, σ' αὐτοὺς πρῶτα θὰ ἐξοπούσε ἡ ὀργή του καὶ θὰ γινώριζαν καὶ πάλι μαῦρες μέρες. Ἐνῶ, ἂν ὑποστῆριζαν τὸν ἀνταρτή, οἱ δρόμοι τῆς Συρίας θὰ ἦσαν ὁλόανοιχοι μπροστὰ τους κι' ἡ θέσι τους θὰ καλυπτοῦσε ἀμέσως. Ὅλα αὐτὰ θάπρεπε νὰ τὰ καταλάβουν... Κι' ἡ Σουμπία εἶχε ἕνα σοβαρὸ ἐπιχειρήμα, γιὰ νὰ κατανικήσῃ τοὺς διαταγμένους τους. Ἀν δὲ πίστευαν τὶς υποσχέσεις τῆς, θὰ τοὺς ἀφῆνε γιὰ ἐγγύη τὴν ἴδια τὴν σὺλγυ τοῦ Ἀμπούλ-Χασσάν, τὴν πολυαγαπημένη του ζωή.

Ἡ Σουμπία ἦταν βέβαιη πὼς δὲ θὰ δυσκολευόταν νὰ ἐξαπλώσῃ τοὺς Κούρδους. Ὁ ξαναγύριζε κατόπιν μαζί τους, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Νάζντα. Αὐτὴ τὴν φορὰ, ἡ νίκη θὰ ἦταν μὲ τὸ μέρος του.

Ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὶς σκέψεις τῆς, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φτάσουν στὸ Τζεμπέλ. Ἐνα τελευτάιο βουνὸ τοὺς χωρίζε ἀπ' αὐτό.

Ἡ Σουμπία προπορεύονταν ἀνεδαμένως στὸ μικροῦσμο ἀλόγῳ του καὶ κάθε τόσο γύριζε πίσω τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ μ' ἕνα νεῦμα, μὲ μιὰ κίνησι ἢ μ' ἕνα λόγο, ὅτι ἔπρεπε νὰ φυλάχῃ ἀπὸ τὴν προέξοχ' ἐνὸς βράχου ἢ νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἀλόγῳ τῆς σὲ μιὰ κατηφορίᾳ ἢ νὰ κάμῃ πρὸ δεξιά ἢ πρὸ ἀριστερά.

— Ζαμπάλα, τοῦ φώναξε ξαφνικὰ, δὲν ἔμαθες, ὅτι ὁ Νάζντα βαδίζει πρὸς τὸ Γκαρλάχ;

Ἡ Σουμπία ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Μήπως, λοιπόν, δὲν εἶχε ἀκούσει; Ἡ μήπως δὲν κατάλαβε;

— Ὁ Νάζντα θὰ νικήσῃ σίγουρα αὐτὴ τὴν φορὰ, τοῦ ξαναφώναξε. Αὐριο, ἂν εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ, θὰ ξαναφύγουμε γιὰ νὰ τοῦ πάρω τὶς ἐνισχύσεις πού θὰ μᾶς δώσουν οἱ Κούρδοι.

Ἡ Σουμπία δὲν ἀπάντησε καὶ πάλι.

Ἡ σιωπὴ τοῦ ἐκνεύριζε τὴν Σουμπία. Πῶς ἦταν δυνατό νὰ μὴ συμπεριέχεται κι' αὐτὸς τὴν χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς;

— Ζαμπάλα! φώναξε. Γιατί δὲ μὲ ἀπαντᾷς;... Δὲ θέλεις, λοιπόν, νὰ νικήσῃ ὁ Νάζντα;

Ἡ Σουμπία σταμάτησε. Ὁ Νάζντα ἐνὸς δέντρου καὶ τὴν περίμενε νὰ πλησιάσῃ.

— Ὁ Νάζντα δὲν εἶχε σχέσι μ' ἐμᾶς, τῆς ἀπάντησε μὲ τὴν βαρεὴ φωνή του.

— Εἶπες μ' ἐμᾶς; ἀπέρριψε ἡ Σουμπία.

— Μὲ τὴν ὁμορφὴ βασιλίσσά μου καὶ τὸν ταπεινὸ σκλάβο τῆς...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Ζαμπάλα...

— Οὔτε κι' ἐγὼ καταλαβαίνω τὴν χαρὰ σου, βασιλίσσά μου.

Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Ἀν ἡ Σουμπία προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ζαμπάλα, ὁ ἀξέστος Βεδοῦνιος, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἔψαχνε νὰ βρῇ τὶς κατάλληλες λέξεις γιὰ νὰ τῇ πῇ ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανόταν.

— Βασιλίσσα, μουρμούρισε, στὸ τέλος, βραχνὰ, ὁ Ζαμπάλα δὲ θέλει νὰ τοῦ μιλάς γιὰ τὸ Νάζντα.

— Ἐξανάς ἄλλη μιὰ φορὰ πὼς ὁ Νάζντα εἶναι ὁ ἀνταρτὴς μου; κάγχασε ἡ Σουμπία.

Δὲ φάνηκε πὼς πρόσεξε τὸ εἰρωνικὸ ὕφος τῆς.

— Ἀπὸ δύο μέρες εἶσαι δική μου καὶ κανένας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου, ἀπάντησε.

Ἐπειτα αὐτὰ τὰ λόγια ἀπλά, ἥρεμα, σὰν κάτι ποὺ ἦταν αὐτονόητο καὶ πού δὲ μποροῦσε ν' ἀμφισβητηθῇ.

Μέσα στὴ σκέψι τοῦ, ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἡ Σουμπία εἶχε δεχτῇ τὴν ἀγάπη του, ὅλα εἶχαν εἰπωθῇ μεταξὺ τους καὶ γιὰ πάντα. Τὸ παρελθὸν εἶχε σβύσει καὶ τὸ μέλλον ἀνοίγονταν γεμάτο ἐλπίδες κι' ὑποσχέσεις μπροστὰ τους. Ὁ Ζαμπάλα δὲν ἔβρισκε σχεδία. Τὸ πρωτόγονο μυαλὸ του δὲν ἦταν συντησιμὸν νὰ βάζῃ τίς σκέψεις του τὴν μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ νὰ τὴν συναρμολογῇ μεταξὺ τους. Τὶς ἔπαιρνε ὅπως ἔρχονταν. Καὶ τώρα τὸ μόνο ποὺ ἤξερε, ἦταν πὼς ἡ Σουμπία εἶχε γίνῃ δική του. Γιατί, λοιπόν, τοῦ μιλοῦσε ἀκόμη γιὰ τὸ Νάζντα, πού αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκρίβηται; Φευχόντας ἀπὸ τὸ Γκαρλάχ, εἶχαν κἀμὴ κάθε δεσμὸ μαζί του καὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Τὶ θὰ ἔκαναν κατόπιν; Αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν ἀπασχολοῦσε μ' ἕνα τρόπο πολὺ ἀόριστο. Γιὰ τὴν στιγμή, πῆγαιναν στοὺς Κούρδους. Ἀργότερα, θάβλεπαν... Ὅλα μποροῦσαν νὰ μείνουν μαζί τους, ἢ νὰ φύγουν γιὰ τὴν ἐρημὴ ἢ νὰ πάνε στὴ Βαγδάτῃ ἢ τὴν Μοσσοῦλην... Τὶ σημασία εἶχε τὸ πού θὰ πῆγαιναν; Δὲν ἦταν φοβερὸ, λοιπόν, τὸ ὅτι βρίσκονταν μαζί; Ἡ ἀγάπη θὰ καθοδηγοῦσε τὰ βήματά τους. Γιατί νὰ βασανίζονταν τὸ μυαλὸ τους μὲ σκέψεις; Κι' ἂν ἀκόμη θάπρεπε νὰ περάσουν ὅλη τὴν ζωὴν μὲ μιὰ ὁλόμαση σκηνή, ὅπως ἐκεῖνη πού γινώριζε τὰ πρῶτα τοὺς ἀγκαλιόμενα, πᾶν στὸ βουνὸ τοῦ Διαδόλου, θὰ ἦταν καὶ πάλι εὐτυχισμένοι.

Ἡ Σουμπία ἀνατρίχιασε ἀκούγοντάς τὰ λόγια του.

— Ζαμπάλα, παραλογίζεσαι, τοῦ εἶπε.

Ἦταν ἡ σειρά του ν' ἀπορήσῃ. Γιατί δὲν ἤθελε νὰ τὸν καταλάβῃ; Ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔλεγε, ἔδωκε μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ του. Γιὰ ποῖο λόγο ἔπρεπε νὰ χάνουν τὸν καιρὸ τους μὲ τὸ Νάζντα; Δὲν ἦταν ἀρκετὸ τὸ ὅτι γλύτωσαν ἀπὸ τὸν Ἀμπούλ-Χασσάν; Σὲ λίγο, θάφταναν ὑπὸ Τζεμπέλ, κοντὰ στοὺς Κούρδους, πού θὰ τοὺς ὑποδέχονταν φιλόξενα καὶ θὰ τοὺς προστάτευαν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐχθρούς τους. Καὶ, πρῶτα-πρῶτα, ἀπὸ τὸ Νάζντα.

— Ὁ Νάζντα δὲν εἶναι ἐχθρὸς μας, διαμαρτυρήθηκε ἡ Σουμπία.

— Ἀν νικήσῃ, θὰ θελήσῃ νὰ σὲ ξαναπάρῃ.

— Καὶ μήπως δὲν εἶναι δικαίωμά μου;

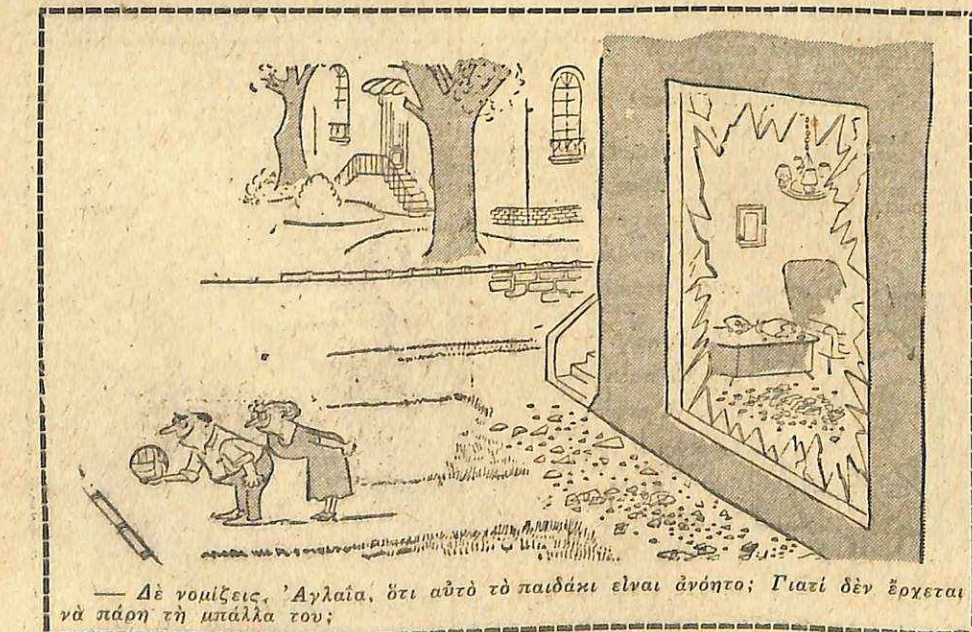
— Ἐγὼ, ὁμως, δὲ θέλω νὰ φύγω.

— Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ κρατήσῃς;

— Μὲ τὴν ἀγάπη μου.

— Τί ἀξίζει ἡ ἀγάπη σου; τὸν ρώτησε, ριχνόντάς του μιὰ περιφρονητικὴ ματιά.

— Ὁ Ζαμπάλα δυσκολεύτηκε νὰ βρῇ τὴν ἀπάντησι. Πῶς θὰ μπορούσε νὰ μετρήσῃ τὴν ἀγάπην του; Συγκρίνοντάς τὴν μὲ κάτι ἄλλο, θὰ τὴν ἔκανε νὰ πάσῃ μεγαλύτερη ἀξία; Τὴν ἀξία τῆς τὴν εἶχε μόνη τῆς. Ἡ δικὴ του ἀγάπη ἦταν ἕνα ὁρμητικὸ ποτάμι, πού ἀνάβλυζε μέσα ἀπὸ μιὰ ἄβυσσος.

Δὲ γοιμίζει, Ἀγλαΐα, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδάκι εἶναι ἀνόητο; Γιατί δὲν ἔρχεται νὰ πάρῃ τὴν μάλλα του;

— Ὁ Νάζντα, ὁμορφὴ Σουμπία, ἀπάντησε.

— Καὶ τί θέλεις νὰ τὴν κάμω; τὸν ρώτησε σκληρὰ.

— Βασιλίσσα, εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὴ θυσιάσω σ' ἕνα στυγνὸ νεῦμα, ἀπάντησε.

Τὸν εἶχε φοβηθῇ πρωτύτερα. Ἀλλὰ τώρα τὸν προκαλοῦσε.

— Εἶναι εὐκολο νὰ λὴ κανεὶς κάτι, πρὸς δὲ σκέφτεται νὰ τὸ κάμῃ, εἶπε.

— Ὁ νεαρὸς Βεδοῦνιος γλῶσσαισε.

— Ὁ Ζαμπάλα δὲν εἶπε ποτὲ κάτι πού νὰ μὴν τόκαμε, ἀπάντησε.

Τὰ μάτια του γυάλισαν παράξενα καὶ τὰ σφιγμένα σαγόνια του ἔδειχναν πὼς ἡ θέλησί του δὲ θὰ λυγίζε μπροστὰ σὲ τίποτα.

Ἡ Σουμπία κῆρυξε ἀλόγως.

— Ὁ Γκεζίμ κι' οἱ στρατιῶτες, πού προπορεύονταν, εἶχαν χαθῇ πίσω, ἀπὸ μιὰ ράχη. Οἱ ἄλλοι, πού ἀκολουθοῦσαν, βρίσκονταν πολὺ μακριὰ ἀκόμη, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ συνοδεύουν τὰ μουλάρια μὲ τὶς ὑναίκες καὶ τὰ πράγματα... Τὸ μοναχικὸν περνοῦσε στὸ χεῖλος ἐνὸς βαράθρου, πού χανόταν μέσα σ' ἕνα χάος ἀπὸ πέτρες κι' ὄγρια βλάστησι.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ, μιὰ τρολλὴ ἐπιθυμία. Γιατί τάχα δὲ θὰ δοκίμαζε τὴν ἀξία, πού εἶχαν τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Ποιὸς ἔφει ἀνὰ τὰς διπλὰς ποτὲ ἄλλοτε ἡ εὐκαιρία νὰ κάμῃ παρόμοια δοκιμὴ;

Μὲ μιὰ τολμηρὴ κίνησι, ἔφερε τὸ ἀλόγῳ τῆς πρὸς τὸ δίκῳ του καὶ, γέρνοντας τὸ κορμὶ τῆς, τοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλιά της... Ἡ ταν τὸ στερνὸ φιλὶ στὸ μελλοθάνατο.

— Εἶσαι εὐτυχισμένος, Ζαμπάλα; τὸν ρώτησε.

— Βασιλίσσά μου...

Τὸ βλέμμα τῆς, πού, ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἦταν σκληρὸ καὶ σαρκαστικὸ, εἶχε γίνῃ τώρα τρυφερὸ καὶ τὸ πρῶτον τῆς εἶχε πάρει μιὰ ἐκφρασι ἀδῶα καὶ σχεδὸν παιδιαστικὴ...

— Ἐνας, χαριτωμένος μορφοσμός σουφφρανε τὰ χεῖλιά της.

— Ζαμπάλα, ἀποδέιδε μου τὴν ἀγάπην σου, τοῦ εἶπε.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἀπαλὴ καὶ γλυκεῖα σὰ χάδι.

— Ποιὰ ἀπόδειξι θέλει ἡ βασιλίσσά μου; τὴ ρώτησε.

Τὸ εἶδε τὸ βάρβαρο, πού ἀπλωνόταν μπροστὰ στὸ πόδι τους καὶ μὲ τὸ βλέμμα τῆς τὸν παρακίνησε νὰ ριχτῇ μέσα σ' αὐτό.

Ἡ Σουμπία ἀνατρίχιασε.

— Δὲ μπορεῖ νὰ τὸ θέλῃς, ὁμορφὴ Σουμπία! ψιθύρισε μὲ σδυμένη φωνή.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔκανε ἕνα μορφοσμό.

— Κρίμα! εἶπε. Κι' εἶχα πιστέψῃ τὴν ἀγάπην σου! Τρέμεις, λοιπόν, μπροστὰ στὴν ἀπόδειξι πού σου ζητᾷς... Κι' ὡστόσο, εἶναι ἡ μόνη πού μπορεῖ νὰ μὲ δώσῃ.

— Ἡ μόνη! ξαναεῖπε σὰν ἡχώ ὁ Βεδοῦνιος.

Ἡ Σουμπία τοῦ χαμογέλουσε τρυφερὰ καὶ τὸ βλέμμα τῆς τὸν ἀγκάλιαζε μὲ στοργή, σὰν κάτι πού ἔφερε κανεὶς πὼς μπορεῖ νὰ τὸ χάσῃ... σὰν κάτι πού περιμένει νὰ τὸ χάσῃ...

— Βασιλίσσά μου! ξεφώνισε ὁ Βεδοῦνιος, γοητευμένος ἀπὸ τὸ βλέμμα καὶ τὸ χαμόγελό τῆς.

— Ζαμπάλα! τοῦ ἀπάντησε, μισοκλείνοντάς τὰ μάτια τῆς.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν τὸ ἴδιο πνιχτὴ καὶ τρεμουλιαστὴ ὅπως καὶ τὶς στιγμὲς πού τὴν ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐνοῦσε τὸ κορμὶ τῆς νὰ σπαρατᾷ κάτω ἀπὸ τὰ φλογερὰ χάδια του.

Τὸ φάνηκε, ξαφνικὰ, πὼς ἕνα ἀόρατο γέρι τὸν ἐσθῆκνε μαζί μὲ τ' ἀλόγῳ του ἀπὸ τὸ χῶμα.

— Βασιλίσσά μου! ξαναεῖπε.

Ἐγειρε ἔπειτα τὸ κορμὶ του πᾶνι στὴ χαίτη τοῦ ἀλόγου, ἐνῶ τὰ μακροῦλὰ ἐμβόλα τῶν μπροστινῶν σπηρουνιῶν του, χώνονταν μέσα στὴν κοιλία του... Τὸ ζῶο, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, τινάχτηκε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ μπροστὰ του πόδια χτύπησαν γιὰ μιὰ στιγμή τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὸ βάρβαρο. Ὑστερα, καταρρέθηκε μέσα σ' αὐτό μαζί μὲ τὸν ἀναβάτη του...

Τὸ χαμόγελό εἶχε χαθῇ τώρα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Σουμπίας.

Δυστυχισμένε Ζαμπάλα! ψιθύρισε.

Καὶ πρὸς τὸν σὲ νὰ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ

στὰ ἴδια τῆς τὰ μάτια τὴ σκληρότητα πού εἶχε δεῖξῃ.

— Κι' ὡστόσο, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ γίνῃ.

Ἀν δὲ οὐδὲν αὐτὸ τὸ δειγμὰ τῆς ἀγάπης του, θάπρεπε νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι, ἔδωσε θέσι στὴ λύπη. Γιατί, μ' ὅλο πού δὲν τὸν ἀγαποῦσε, δὲ μπορούσε νὰ ξεχάσῃ πὼς εἶχε περάσει ἐπὶ εὐτυχισμένους νύχτες κοντὰ του... Οἱ στρατιῶτες, πού ἔφτασαν ἔπειτα ἀπὸ κάμψη ὥρα στὸν τόπο τῆς τραγωδίας, τὴ βρῆκαν νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— Τὸ ἀλόγῳ τοῦ Ζαμπάλα παραπάτησε κι' ὁ δυστυχισμένος ἔπεσε μαζί του στὸ γκρεμὸ, τοὺς εἶπε.

Οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ, πού ἔσπεραν μὲ κόπο τὰ βήματά τους πᾶνι ἀπὸ τὴν ἀνθρωπικὴ μονωπία καὶ πού βορραῖσσαν ἀπὸ τὸ λαχάνισμα, ἔκαναν, ξαφνικὰ, τὴ σκέψι πὼς ἦταν πρὸς τὸν χυμὸ πού δὲν εἶχαν ἄλλα. Ἐτσι, τοῦλάχιστον, δὲ κινδύνωναν νὰ πέσουν σὲ κανένα γκρεμὸ.

Ὅσο γιὰ τὴν Σουμπία, παρηγορήθηκε πολὺ γρήγορα. Ἡ συγκίνησι τῆς, ἄλλωστε, δὲν εἶχε ποικωρῶσι βαθύτερα ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα τῆς. Ὁ ἔρως ἀέρας, πού κατέβαινε ἐπὶ τὴς ψηλῆς κορφῆς τοῦ Ἀραράτ, στέγνωσε σὲ λίγο τὰ δάκρυά της.

Τὰ εἶχε κάμει ὅλα. Δὲν τῇ χρειαζόταν παρὰ ἐλάχιστο λεπτὰ, γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ ἕνα ἄνθρωπο, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνετα ἐπικίνδυνος καὶ γιὰ νὰ βρηνθῇ τὸ θάνατο του, ὅπως ἦταν σωστὸ. Καὶ τώρα ὁ δρόμος φάνταζε ὁλόανοιχος μπροστὰ τῆς...

Τὸ ἄλλο πρωί, ἡ Σουμπία, ἀφοῦ πέρασε τὴ νύχτα τῆς στὸ Τζεμπέλ, φτάνοντας τὰ πρὸ ὁμορφᾶ ἀνείρα, ξαναφέρει μαζί μὲ κάμπους ὁμάδες Κούρδων πολεμιστῶν. Πᾶνι στὴν ἀπόρθητὴ ἀκατοπία, εἶχε ἀφίσει γιὰ παρακαταθήκη τὴν μικρὴν ἀντίπαλὸ τῆς, κἀνοντάς τὴ σκέψι πὼς θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἀκόμη τὰ σχέδιά της.

Οἱ Κούρδοι πολεμιστῶν, πού τὴ συνάδευαν, ἀκολουθοῦσαν ἕνα ἄλλο δρόμο, βορειότερα ἀπὸ τὸν πρῶτο, πού θὰ τοὺς ἔφερνε πρὸς γρήγορα στὸ Γκαρλάχ.

Ἡ μονωπία

Ἡ Νάζντα εἶχε φύγει τελευταῖος ἀπὸ τὴ μάχη τῆς Σαμπίχα, ὅταν εἶδε πὼς κάθε ἐπιπίδα εἶχε χαθῇ. Ἐλάνιστο ἀπὸ τοὺς ὅπαδους του τὸν συνάδευαν. Καὶ πῆρε μαζί τους τὸ δρόμο τῶν βουνῶν, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν καταδίωξι τοῦ Ἀμπούλ-Χασσάν.

Ἀλλὰ, σὲ λίγο, οἱ φυγάδες ἀρχισαν νὰ συγκεντρώνωνται καὶ πάλι γύρω του, ὅπως τὰ πρῶτα, πού, ἀφοῦ σκόρπισαν δεξιά κι' ἀριστερά, βλέποντας τὸ ἄλκο νὰ ὀρμᾷ πάνω τους, ξαναγυρίζουν κοντὰ στὸν τσοπάνη, ὅταν καταλάβουν πὼς πέρασε ὁ κίνδυνος.

Ἡ Νάζντα, πού τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης τῆς Σαμπίχα τὸν εἶχε ἀπορηγῆσει, δὲ σκεφτόταν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ τρέξῃ στὸ Γκαρλάχ καὶ ν' ἀντισταθῇ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρλάχ.

Ἡ Νάζντα, ἀπὸ τὴν ἀντισταθὴ ἐκεῖ ἢ, σὲ περιπίπτει πού αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, νὰ φύγῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν Κούρδων.

Ἀλλὰ, βλέποντας τοὺς στρατιῶτες του νὰ ξαναγυρίζουν κοντὰ του, καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησι του. Καί, στὸ μεταξύ, ἔμαθε πὼς ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε πάρει κιόλας τὸ δρόμο πού ἔφερνε στὸ ὄχυρό φρούριο.

Τόσο τοῦ καλύπτει! σκέφτηκε ὁ Νάζντα. Τὸ Γκαρλάχ δὲν μπορεῖ νὰ πῆσιν εὐκολὰ. Κι' ὅταν ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, θὰ μὲ βρῇ μπροστὰ του.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γκαρ

Η μοίρα

ΤΗΣ ΥΒΕΤ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Η ΥΒΕΤ έφυγε απ' το Παρίσι σαν κυνηγημένη, παίροντας στην αγκαλιά της τη Ρόζα της, τη μοναδική παρηγοριά της, ένα κοριτσάκι τριών ετών με ξανθές μπούκλες και μεγάλα γαλανά μάτια, που αντίκριζαν τον κόσμο σαν γοητευτικό παραμυθι. Δε μπορούσε πια να υποφέρει τη μαρτυρική ζωή που της έκανε η βία της ή 'Αγαθή.

Ορφανή από πατέρα και μητέρα, υποχρεωμένη από μικρή να δουλεύει για να ζήσει, γνώρισε πριν από τέσσερα χρόνια το Μωρίς, ένα καλό και τίμιο νέο, που τόν αγάπησε και του άφοσιώθηκε μ' όλη τη φλόγα της καρδιάς της. Μιά μέρα, — έτυχε να πάνε μαζί στην έξοχη, — η 'Υβέτ έγειρε στην αγκαλιά του απλά, χωρίς να το καταλάβει...

— 'Εννοια σου, αγάπη μου! την καθυσάχασε ο Μωρίς, ενώ χωρίζανε το βράδυ. Θα κανονίσω κάτι δουλειές μου, και σ' ένα μυστα θα παρευρετούμε.

Θα κρατούσε το λόγο του ο τίμιος αυτός νέος. Ξαφνικά, όμως, ύστερ' από δεκαπέντε μέρες, σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Η 'Υβέτ έκλαψε πικρά τον αγαπημένο της, τον πατέρα του παιδιού που έφερε αργότερα στον κόσμο. Η συνείδησή της εύθυνε της απέναντι ενός αθώου και ανυπεράσπιστου πλάσματος, την όπλισε με τη δύναμη, που χρειαζόταν για να μνηστού στο Σηκουάνα.

Αναγκάστηκε να φύγει από το κατάστημα όπου εργαζότανε, για ν' αποφυγή τα σχόλια. Και ζήτησε άσυλο στο σπίτι μιας ακουνης θείας της, της 'Αγαθής, μιας συγγενής γεροντοκόρης, που τη δέχτηκε αυτήν και το μωρό της, για να μην κερδίσει, να ξεθυμάνει επάνω του.

Τα είρωνικά της, όμως, πειράγματα κι' οί ταπεινωτικές εργασίες που επέβαλλε στην ανηψιά της, έκαναν την 'Υβέτ να φύγει από κοντά της και να πάει να δουλέψει σεροβιτόρα σ' ένα έξοχικό κέντρο, έξω απ' το Παρίσι.

Φοδόντανε μήπως δεν την κρατήσουν στη δουλειά, όταν θα την έβλεπαν μ' ένα κοριτσάκι τριών χρονών στην αγκαλιά. 'Απειναντίως όμως, ο ιδιοκτήτης του κέντρου της έκανε καλή υποδοχή και την κράτησε άμεσα κοντά του.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ...

Ο ΖΙΡΩ, σερανατενιάρης, κοντός, εύσωμος, με πρόσωπο και μάτια κατακόκκινα πάντοτε απ' το κρασί, είχε προσέξει αμέσως την 'Υβέτ. Η καινούργια υπάλληλος, είκοσι τριών χρονών τότε, διατηρούσε παρ' όλα της τα βάσανα μια νεανική δροσιά και το σώμα της είχε ακόμα φιδισια ευκινησία.

— Φταίνει να είσαι πρόθυμη στη δουλειά σου, της είπε, να κάνεις ό,τι σου λέω και θα καλοπεράσετε κοντά μου, εσύ κι' η κόρη σου.

Κοντά στο Ζιρώ βρισκόταν η γυναίκα του σε μια πολυθρόνα, που την έβαζε η ίδια σε κίνηση με τους βοηθητικούς τροχούς. Πόσων χρόνων ήταν; Πιο μικρή, βέβαια, απ' τον άντρα της, με γκρίζα μαλλιά, με πρόσωπο αγρό και μαρμαριμένο.

— 'Υποφέρει, η καυμένη, χρόνια τώρα από ρευματισμούς... έληψε ο Ζιρώ στην 'Υβέτ.

Και την αγκάλιασε από πάνω ως κάτω μ' ένα βλέμμα, που την έκανε ν' ανατριχιάσει ολόκληρη και να σφίξει πάνω της το κεφάλι της κόρης της, που στεκόταν δίπλα της, μαζεμένη στο μητρικό φουστάνι.

Η γυναίκα του Ζιρώ τόν κύτταξε παράξενα.

— Πού θα τη βάλουμε να κοιμάται με το παιδί της; ρώτησε.

— Άπάνω, βέβαια, αποκρίθηκε βραχνά εκείνος.

Βρισκότανε τότε στη μεγάλη κι' ευρύχωρη σάλλα του έξοχικού κέντρου. Ο ιδιοκτήτης έδειξε με μια κίνηση στην 'Υβέτ μια ξύλινη σκάλα στο βάθος, που ανέβαινε σ' ένα διάδρομο με τέσσερις πόδες στη σειρά.

— Θα μείνεις στο πιο άκρικο δωμάτιο, συνέχισε ο Ζιρώ. Σε βάζω εκεί, επειδή έχεις μικρό παιδί μαζί σου... Δε μπορώ να σ' αφήσω να κοιμάσαι μαζί με τη μαγειρίσσα ή με τον Πιερό, που πλένει τα πιάτα.

Η 'Υβέτ του έριξε ένα βλέμμα εύγνωμόνης για το ένδιαφόρο που έδειχνε σε μια δυστυχισμένη γυναίκα, χήρα πριν παρευρεθεί και μ' ένα παιδί χωρίς πατέρα. Νόμιζε πως είχαν τελειώσει πια τα βάσανά της.

ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΥΣΤΕΡ' από λίγες μέρες η 'Υβέτ κατάφερε να την πάει η κ. Ζιρώ από καλό μάτι. 'Αγανακτούσε όταν έβλεπε τον άντρα της να την κακομεταχειρίζεται και να της μιλά με περιφρόνηση. Και τρώμαζε, όταν διέκρινε κάπου-κάπου μια λάμψη μίσους στα μάτια της δυστυχισμένης ανήλικης.

Ο Ζιρώ δεν ήταν διόλου κακός με την καινούργια σεροβιτόρα του. 'Απειναντίως. Ήταν καλός περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε. Την ξεβένανε, βέβαια, στη δουλειά. 'Ερχόντανε, όμως, στιγμές που της έριχνε βλέμματα θολά από το κρασί. Δυο-τρεις φορές έκανε να την πιάσει απ' τη μέση, πίσω απ' τον πάγκο. 'Εκείνη όμως ξεφευγε με άπδια το αγκάλιασμά του.

Κατάλαβε, ωστόσο, πως ήταν καταδικασμένη να δεχτεί μια μέρα την επίθεσι του αφεντικού της. 'Επαναστατούσε ολόκληρη με αυτή τη σκέψη. Θα προτιμούσε να παρατήση το συνυιοσμένο δωμάτιο και το καλό φαί, που βόηκαν αυτή και η κόρη της, να την πάει μαζί της και να ξεκινήσει για το άγνωστο, ζητώντας άλλοι δουλειά, για να μη δεχτεί τ' αγκάλιασμάτα ενός μεθυσμένου.

Ανάμεσα στους πελάτες της ταβέρνας ήταν και ο Μπενουά, νόστιμος άντρας ως τριάντα χρόνων, με ανοιχτόκαρδο πρόσωπο και με το χέρι πάντα στην τσέπη. Ήταν ιδιοκτήτης δυο φορτηγών αυτοκινήτων, που τα έδινε σ' άλλους να να δουλεύουν. 'Εμενε σ' ένα σπιτάκι, εκεί κοντά. Στου Ζιρώ περνούσε μέρα παρά μέρα. 'Από τότε, όμως, που έπιασε η 'Υβέτ δουλειά, ο Μπενουά έγινε ο πιο τακτικός πελάτης της ταβέρνας.

Η 'Υβέτ δεν άργησε να προσέξει ότι την κύτταζε επίμονα στα μάτια, όταν πήγαινε κοντά του. Με τη διαφορά ότι τα δικά του τα βλέμματα δεν την ένοχλούσαν. Είχαν κάτι το γλυκό και το σοβαρό μαζί.

Η σεροβιτόρα είχε από το Ζιρώ την άδεια μια φορά την εβδομάδα, και για δυο μονάχα ώρες, το πρωί, να παίρνει την κόρη της και να την βγάξει περίπατο, στο δάσος που βρισκόταν εκεί κοντά.

Στην πρώτη έξοδό της, λοιπόν, με τη Ρόζα, έτυχε να συναντηθεί με το Μπενουά, που περνούσε από εκεί. 'Αψαν τη μικρή να παίζει λίγο πιο πέρα, κάθισαν στον πεσμένο κορμό ενός δενδρου και άρχισαν να συζητάνε για πολλά και διάφορα.

Κανείς διφορούμενος λόγος δε βγήκε από τα νείλη του Μπενουά. Είπε στην 'Υβέτ τα δικά του, μ' απέφυγε να της αποτεινή έστω και την παραμικρή ερώτησι για το παρελθόν της και για το παιδί της.

Όταν έφτασε η ώρα, η 'Υβέτ τόν αποχαιρέτησε ένθουσιασμένη από την ήρεμη κι' ευγενική συντροφιά του. 'Ενοιώθε μια γλυκειά συγκίνηση κι' ένα συναίσθημα πολύ ευάριστο, που δε μπορούσε ακόμα ούτε η ίδια να το προσδιορίση.

— Την ερχόμενη φορά που θα βγής έξω θέλετε να σας περιμένω εδώ; την ρώτησε δειλά, ενώ χωρίζανε.

— Ναί! αποκρίθηκε η 'Υβέτ χωρίς τον παραμικρό δισταγμό.

— 'Υστερ' από την πρώτη τους συνάντησι, η 'Υβέτ άρχισε να τόν κυττάζει κι' αυτή πιο θαρρετά, ενώ εκείνος χαμογέλουσε από ευτυχία. Τη νύχτα, όταν έπεφτε να κοιμηθ' αγκαλιά με την κόρη της, αυτόν συλλογιζότανε με ταραχή, που είχε να δοκιμάση πολλά χρόνια.

— 'Ενα βράδυ ενώ τόν σεροβίριζε πολύ σοβαρή αναγκάστηκε να συλλογήση ότι τόν αγαπούσε κι' αυτή, όπως την αγαπούσε κι' ο Μπενουά. Δεν της έμενε καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

ΠΡΟΤΑΣΙ ΓΑΜΟΥ

ΤΗΝ άλλη μέρα το πρωί είχε άδεια να βγ' έξω με την κόρη της. 'Ενώ περνούσε κοντά από το Ζιρώ, πίσω απ' τόν πάγκο, εκείνος, μ' ένα ποτήρι μπροστά του, την άρπαξε από το υπράστος, χωρίς να λογαριάση την παρουσία της μικρής. Της το υπέλαυνε με το βάνυσσο σφίξιμό του.

— 'Αφήστε με! του είπε εκείνη βραχνά, κόκκινη από θυμό και αγανάκτησι. Γιατί με βασανίζετε; 'Αφήστε με να βγάλω τίμια το ψωμί του παιδιού μου!...

— Πιο κερδισμένες θα είστε η κόρη σου κι' εσύ, αν φανής λίγο καλή μαζί μου!...

Τροβήχτηκε απότομα κι' έφυγε τρέχοντας, μαζί με τη Ρόζα, που είχε παρακολουθήσει τη σκηνή αυτή με μεγάλη, περιεργα μάτια, χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα.

*

Με την πρώτη ματιά που της έριξε ο Μπενουά, όταν έφτασε στο δάσος, κατάλαβε ότι κάτι της συνέβαινε. 'Αψαν τη Ρόζα ν' απομακρυνθ' λίγο, πήρε την 'Υβέτ απ' το χέρι και την έβαλε να καθήση στον κορμό του δεντρου. Κάθισε κι' αυτός δίπλα της.

— Τι σας συμβαίνει; την ρώτησε με ανήσυχη στοργή. Κάτι σας βασανίζει, κάτι πολύ σοβαρό. Μη μου πείτε όχι... Είστε κατακλινη... σγεδόν κλαμμένη... Τα χέρια σας τρέμουν...

Η 'Υβέτ δε υπέρεσε τότε να κρατηθ' περισσότερο. Κι' εξιστό-

ρησε στον Μπενουά το δράμα της ζωής της, την περιπέτεια με το Μωρίς που την άφησε χήρα άστεφάνωτη και μ' ένα μωρό στην αγκαλιά, τα μαρτύρια που τράβηξε στ' όφθαλμούς της 'Αγαθής.

Απέφυγε όμως να πη το παροικικό για τη συμπεριφορά του Ζιρώ απέναντί της, γιατί δεν ήθερε πώς θα το έπαιρνε ο Μπενουά.

Εκείνος την άκουσε με προσοχή και συγκίνηση. Και όταν έκεινη τελείωσε, της έπιασε τ' όφθαλμούς. Τό έσφιξε τρυφερά και την ρώτησε:

— Θέλεις, 'Υβέτ, να γίνης γυναίκα μου;

— 'Υστερ' από αυτά που σου είπα; τράυλισε εκείνη, μνηστώντας σ' αυτή της.

— Δεν μ' ενδιαφέρει το παρελθόν σου. Δε σ' αδιάγει εσύ για ό,τι έγινε. Σ' αγαπώ. 'Υβέτ! Σε κατάλαβα για τίμια, καλή κι' εργατική γυναίκα... Δε θα ήθελες να με φωνάζη η κόρη σου πατέρα;

Η 'Υβέτ άψησε το κεφάλι της

να γέιρη στον ώμο του με μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα ευτυχίας. 'Εκείνος έσκυψε και της έδωσε στο μέτωπο το φιλί της μνηστείας. Σ' αυτήν τη στάσι τούς βρήκε η Ρόζα που παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά τους. Η μητέρα της την φώναξε και την έσπρωξε στην αγκαλιά του Μπενουά, λέγοντας με περηφάνεια:

— Φίλησε το μπαμπά σου, παιδί μου!

Τα πουλιά, στις φυλλωσιές των δενδρων, γλυκοκελαϊδούσαν.

— 'Απόψε μη με περιμένεις, είπε ο Μπενουά, ενώ χωρίζανε. 'Εχω να τακτοποιήσω κάτι δουλειές μου. 'Ελπίζω να τις έχω τελειώσει ως αύριο. Και θα τρέξω άμεσα, να σας πάρω από το κέντρο για ν' αρχίσουμε και οι τρεις μαζί καινούργια ζωή!

*
Η 'Υβέτ ήταν άφορημένη εκείνο το βράδυ. Δεν έβλεπε την ώρα να τελειώσει η δουλειά και να βοεθ' μόνη στο δωμάτιό της για να συλλογιστή την περίοργη απή-

— Δεν κατάλαβε ακόμη πως μ' έχε ρευναλίσσει με την ομορφιά σου; της είπε ο Ζιρώ με λαχανιασμένη φωνή.

Ευτυχία της. Ο Ζιρώ ανέβηκε λίγο πιο νωρίς στο δωμάτιό του, παραπατώντας από το μεθύσι. 'Αψαν το ταμείο του στη γυναίκα του.

Όταν έφυγε και ο τελευταίος πελάτης, η κυρία Ζιρώ έσπρωξε μόνη της την πολυθρόνα της κατά το δωμάτιό της, με νευρικές κι' απότομες κινήσεις. Και αφού η μαγειρίσσα και ο Πιερό πήγαν κι' αυτοί να λουσάσουν, η 'Υβέτ έδωσε όλα τα φάτα στη σάλα εκτός από ένα κι' ανέβηκε πάνω.

Ετοιμάζονταν να υπή στο δωμάτιό της όταν ξαφνικά άκουσε ν' ανοίγη η τελευταία πόρτα στο βάθος του διαδρόμου. Γύρισε το κεφάλι της και είδε το Ζιρώ, χωρίς σακάκι και με παντοφλές να την πλησιάζει, παραπατώντας. Ουμμήθηκε τότε πως εκείνο το βράδυ είχε πηλ' περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

— 'Ενα δυσάρεστο συναίσθημα έσφιξε την καρδιά της. Ήθελε να βοεθ' στο δωμάτιό της, κοντά στην κορούλα της. Μα δεν πρόλαβε... 'Ενοιώσε δίπλα της την κορσωμένη αναπνοή του ά-

φεντικού της. Τα μάτια του γυάλιζαν απ' το κρασί κι' από την ερωτική έξαψη στο μισόφωτο, που ήταν άπλωμένο στο διάδρομο. Ένα ιδρωμένο χέρι άπασε την 'Υβέτ βάνουσα από τον ώμο.

— Μην ελπίζεις την κόρη σου, καλή κοιμάται! της είπε ο Ζιρώ με λαχανιασμένη φωνή. «Ελα μαζί μου... Δεν το κατάλαβες ακόμα πως μ' έχεις ξεμυαλίσει με την ομορφιά σου; Ελα, και θα γίνης κυρά στο σπίτι μου και στη δουλειά μου!»

— Αφσέ με! τράυλισε η 'Υβέτ.

Έκείνος, όμως, ανίκανος να συγκρατηθεί την τράβηξε δια της βίας για το δωμάτιό του. Έινε περνούσαν απ' το κεφαλόσκαλο η 'Υβέτ, τυφλή πια από το θυμό και την άβυσσο, τον έσπρωξε πέρα μ' όλη της τη δύναμη.

Συγνώμη μονάχα, όταν είδε το Ζιρώ να σηκώνει τα γόνατα του ψηλά να παραπατά προς τα πίσω, — και να κατακυλά στη σκάλα, μουγκρίζοντας.

Η 'Υβέτ έσκυψε πάνω απ' το κάγκελλο και όταν τον είδε έσπλωμένο ακίνητο στο πάτωμα, ζαλιστήκε.

Έτρεξε άεστος στο δωμάτιό της και άρχισε να φιλάει τα μαλλιά της κόρης της, που κοιμόταν άμεριμνη, για να πάση θάρος και δύναμη.

Υστερ από μια ώρα. Ξανακατέβηκε κάτω, σιγά-σιγά.

Ήθελε να βεβαιωθεί αν ο Ζιρώ είχε πεθάνει πραγματικά. Αν συνέβη αυτό, τον είχε σκοτώσει η 'Υβέτ. Δεν το ήθελε, βέβαια. Βρισκόταν σε κατάσταση άμυνας. Ποιός, όμως, θα την πίστευε;

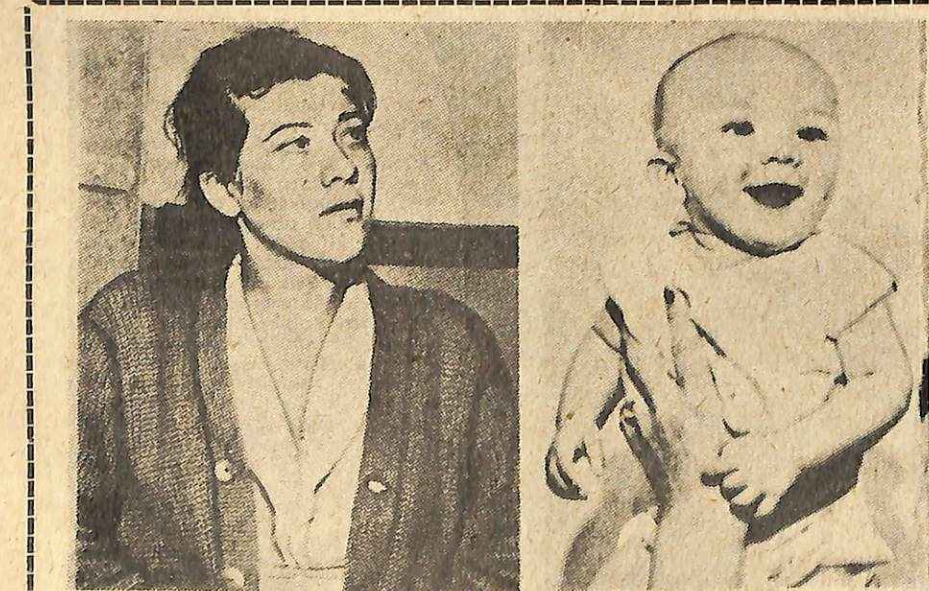
Βαθεία ήσυχια ήταν άπλωμένη στη σάλα. Κανείς από το προσωπικό δεν είχε ακούσει τίποτα. Κουρασμένοι από την εξαντλητική δουλειά, κοιμόντουσαν βαθεία όλοι. Έξ' άλλου, τα δωμάτια τους ήταν μακριά απ' τη σάλα.

Μά ούτε η κυρία Ζιρώ, που κοιμόταν εκεί κοντά, δεν κατάλαβε το παρσιμικό.

Η 'Υβέτ πλησίασε στον ακίνητο Ζιρώ, τρέμοντας ολόκληρη. Κι' έσκυψε από πάνω του.

Εφριξε όταν είδε το κεφάλι του σπασμένο, το πρόσωπό του πλημμυρισμένο αίματα. Δυό γυαλένια μάτια, πεταμένα από τις κόγχες τους την έκυτταζαν στο μισόφωτο.

Σκέπασε το πρόσωπό της με τα δυό της χέρια, για να μην ξεφωνίσει. Τον είχε σκοτώσει, λοιπόν, το Ζιρώ! Ξαναγύρισε μηχανικά στο δωμάτιό της, και πέρασε ώσπου να ημερώσει ώρες απερίγραπτης αγωνίας.

ΑΝΤΑΛΛΑΞΕ ΤΟ ΜΩΡΟ ΤΗΣ Μ' ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
«Ένα άπιστευτο γεγονός συνέβη πριν από λίγες μέρες στην πολιτεία της Πενσυλβανίας (Η.Π.Α.). Ένα αντρόγυνο, η Έλεν και ο Ρίτσαρντ Ρέντνι, που ταξίδευε με άμιστο προς την Καλιφόρνια, ζητώντας παντού εργασία, παραχώρησε στο τέλος σε κάποιο κτηνίατο το μωρό του, ηλικίας 5 μηνών αντάλλασσόντας το με ένα μεταχειρισμένο μικρό φορτηγό αυτοκίνητο. Ο κτηνίατης αυτός δε μπορούσε παρά την επιθυμία του, ν' αποκτήσει παιδικά και πίστεψε πως το ξένο παιδί θα χαροποιούσε τη γυναίκα του. Το γεγονός, όμως κατηγγέλθη στην αστυνομία από την αδελφή του κτηνίατη. Στη φωτογραφία μας φέριασε η μητέρα του γκερ και οι τρεις ένοχοι συνεληφθησαν. Στη φωτογραφία μας φέριασε η μητέρα του παιδιού και δεξιά το μικρό στα χέρια μιας νοσοκόμας του ίδιου νοσοκομείου που παραδόθηκε.

Παροιμίες

- * Τέτοιος φίλος, τέτοια τιττα.
- * Το κακό σκυλί φόβο δεν έχει.
- * Ο λόγος πρώτα στο ρινί κι' ύστερα στο στόμα.
- * Ο γεωργός θέλει βροχή κι' ο κεραμίας την ξέρα.
- * Τα άτια όταν χτυπιούνται οι γαίδαροι κλωτσιούνται.
- * Όποιος έχει στομάχι, εύκολα βρίσκει δανεικό αίμα.

- (Αρχαίες ελληνικές)
- * Άνθρωπος χωρίς αγάπη μοιάζει με στάχυν δίχως σπόρους.
- * Όποιος θέλει να πλουτίσει σ' ένα χρόνο, είναι άξιος να κρεμαστεί σ' εξή μήνες.
- (Ιταλική)
- * Το διαμάντι και μέν' στη λάσπη πάλι διαμάντι είναι.
- * Η ύπομνη είναι το κλειδί της επιτυχίας.
- * Άκου χίλιες φορές, μίλα μία μονάχα.

- * Τώρα και πίνε με το φίλο σου, μά μην κάνης επιχειρήσεις μαζί του.
- * Όποιος ρίχνει πέτρα στη λάσπη, παταλίζεται.
- * Η ζημία είναι αδελφή του κέρδους.
- * Για τον παλαδό, κάθε μέρα είναι γιορτή.

Αύριο θα την έπιαναν και θα την έβαζαν φυλακή...

Για μία ακόμα φορά, την κυνηγούσε η κακοτυχία της!

Ποιός θα φρόντιζε τώρα για το κοριτσάκι της που κοιμότανε πάντα με ρόδινα μάγουλα, με γαυρόγελο εύτυχισ στα χείλη, χωρίς να μπορεί να υποπτευθεί την τραγωδία της υπέρτας του;

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΝΑΠΗΡΗΣ

ΕΙΧΕ άρχισει να γλυκοχαράζει, όταν τρία δυνατά χτυπήματα με το μπαστούνι, κάτω, στη σάλα, έκαναν την 'Υβέτ να συνέλθει από τη νάρκη της. Έτσι την είδωποιούσε η κυρία Ζιρώ απ' το δωμάτιό της. Όταν τη χροαίονταν.

Η 'Υβέτ κατέβηκε περισσότερο νεκρή παρά ζωντανή. Και είδε την κυρία Ζιρώ στην πολυθρόνα της, δίπλα στο σκοτωμένο σύζυγό της.

Δεν διέκρινε, όμως, καμμία έκφραση τρόμου στα βολά βλέμμάτα της. Έδειχνε μονάχα μεγάλη κούραση και — τί πε-

ρίεργο, αλήθεια! — λύτρωση από ένα φοβερό έφιάλη.

— Έστειλα το προσωπικό σ' εθελήματα, είπε στην 'Υβέτ, όταν εκείνη σιωπηλά κοντά της, αποφεύγοντας να κυττάει το πτώμα, έπρεπε να είμαστε μόνες, για να μάθης κάτι... Μην αγγιάζης τίποτα... Σε λίγο, θάρρη ή αστυνομία... Την είδωποιονα τηλεφωνικά.

Ο τόνος της φωνής της κ. Ζιρώ ήταν παγερός, και δεν μαρτυρούσε την παρσιμική συγκίνηση.

Η 'Υβέτ, χωρίς να το καταλάβει πως γενάτιζε μπροστά στη γυναίκα του σκοτωμένου κι' ακούμπησε το πρόσωπό της στα γόνατά της.

— Δεν το ήθελα... σ' ας τ' όρκίζομαι... δεν το ήθελα! τράυλισε να δονατά αναφυλλητά, σφαδάζοντας δόλοληρη.

— Μην κάνης έτσι, παιδί μου! την καθούνασε εκείνη. Το ξέρω πως δε φταίς. Έγώ σκότωσα τον άντρα μου!

Η 'Υβέτ σήκωσε το κεφάλι και την κύτταξε με υατία οδονταίνια από κατήπληξη.

— Ναι, εγώ τον σκότωσα! συνέχισε η κυρία Ζιρώ με την ίδια απάθεια. Τ' άκουσα όλα από κάτω, παρηκολούθησα όλη τη σκηνή την περασμένη νύχτα. Είχα βγεί απ' το δωμάτιό μου και κούφτηκα σ' εια γωνία.

«Ήξερα ότι ήθελε να σ' εια πάση στο δωμάτιό του, ότι σ' παραμόνευε όπως ή γάτα στο ποτρίκι... Δε μπορεί να φανταστής τί τράβηξε κογτά του τόσα χρόνια! Ο δαίμονας της αόλασίας του είχε βολώσει το μυαλό...»

«Επιτήδες μ' άφησε να κοιμάμαι κάτω κι' είχε χωρίστ' το δωμάτιό επάνω, για να μπορεί να κάνει ό,τι θέλει... με όποιαν έπεφτε στα γόνατά του... είτε με το καλό, είτε δια της βίας...»

«Σ' άβλεπα, λοιπόν, σ' άκουα από μακριά, στο μισοσκόταδο, καθωμένη σ' αυτήν την πολυθρόνα... όχι από ρευματισμούς, όπως νομίζεις... Μία μέρα, — πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, — τόλμησα να κάνω παρατήρηση στον άντρα μου για τη διαγωγή του με μία σεροδιόρα που είχαμε τότε.

«Μεθυμένος, όπως πάντα, μ' έσπρωξε στο έυλο, με σακάτωσε. Καλύτερα να μ' άφηνε στον τάπο, να γλύτωα από καλή καλή. Αυτός όμως με κάρωσε στην πολυθρόνα, για να βασανιστώ ακόμα πιο πολύ από τα καυώματά του.

«Όταν τον είδα να κατακυλάει στη σκάλα και να μένη ακίνητος, τον πλησίασα κι' έσκυφα από πάνω του. Ζούσε ακόμα... Το πρόσωπό του δεν ήταν ματωμένο όπως τώρα.

Η 'Υβέτ ανατρίχιασε... Κάτι τρομερό άρχισε να υποπτεύεται.

— Και τότε, όλες οι πίκρες που μαζεύτηκαν τόσα χρόνια στην καρδιά μου, συνέχισε η κ. Ζιρώ, πέρασαν στο γέμο μου... Καταβόλαινε τί θέλω να πώ; Ήκωσα το ταλασθαίνει μου κι' άρχισα να τον χτυπώ στο κεφάλι με λύσσα, με μανία, ώσπου τον είδα να μένη ακίνητος, με το πρόσωπό γεμάτο αίματα...

Η 'Υβέτ ένοιωσε τρόμο μ' α και σίκτο για τη δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα. Άρχισε να την γλυκοναυσιάζει η ελπίδα ότι θα έβλεπε κι' αυτή Θεού πρόσωπο... Ο νους της πέταξε άθελω στο Μπενουά.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ο αστυνόμος, που έφτασε σ' ε λίγο, πρόστασε να πάρη την κατάσταση και την ομολογία της κ. Ζιρώ.

Μά ο φοβερός νευρικός κλονισμός από τη δυνατή συγκίνηση, που είχε νοιώσει, είχε κάνει σωστό έρετίτιο την άναπρη. Και πέθανε την ίδια μέρα από συγκοπή της καρδιάς.

Σ' ε λίγο, ο Μπενουά έκανε τους γάμους του με την ευτυχισμένη 'Υβέτ.

Και η κορούλα της, — που δεν είχε υποπτευθεί τίποτα από την τραγωδία που παίζονχε γύρω της — ήταν κι' αυτή γαρούμενη.

Είχε τώρα κάποιον που την αγαπούσε σαν δικό του παιδί και που μπορούσε να τον φωνάζει!

— Μπαμπά!...

ΙΩΡΙΣ ΠΕΝΕΖΟΝ

Αν θέλετε να ψηλάβετε,

Οί τονωτικές και αναζωογονητικές ιδιότητές του

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ να ψηλάβετε, συνιστούν οι σύγχρονοι διαιτητικοί, προσθέστε στην καθημερινή τροφή σας μία ποσότητα από γνήσιο και άγνό μέλι. Αυτή η σύσταση άπειθύνεται, φυσικά, στους νέους και τις νέες που δεν έχουν φτάσει στα 25. Γιατί, όταν συμπληρωθεί ή ανάπτυξη του σκελετού, καμιά δύναμη δε μπορεί να κάνει τον άνθρωπο να ψηλώσει. (Έκτός μόνο από μερικές άσκησεις επιμηκύνσεως, που μπορεί να το δώσουν ένα εκατοστό και, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, δύο).

Την ιδιότητα αυτή το μέλι τη χρωσάει στην ισχυρή αναλογία βιταμινών της κατηγορίας Β που περιέχει (ιδίως ριμποφλαβίνη και νικοτινικό οξύ).

Έκτός από αυτές τις βιταμίνες, το μέλι περιέχει επίσης:

1) Μυρμηκικό οξύ, που, εκτός από τις αντισηπτικές του ιδιότητες, είναι επίσης ισχυρό τονωτικό των μυών.

2) Φωσφόρο, που ενισχύει τη μνήμη και διευκολύνει τη διανοητική εργασία.

3) Σίδηρο, που πολλαπλασιάζει και αναζωογονεί τα έρυθρα αίμοσφαιρία του αίματος.

4) Διαστάσεις, ιδίως γαστρικούς χυμούς, που προέρχονται από τις μελισσες. Οι διαστάσεις αυτές διευκολύνουν την πέψη.

5) Βιταμίνη Α, που υποβοηθεί το σχηματισμό του σκελετού και καταπολέμει το ραχιστικό.

6) Βιταμίνη C, που ενισχύει τις άμυντικές δυνάμεις του οργανισμού.

Η βιταμίνη αυτή υπάρχει στη γύρη πολλών λουλουδιών σε μεγαλύτερη αναλογία παρά σε κάθε φρούτο ή λαχανικό. Η γύρη λοιπόν, που περιέχεται στο μέλι, το κάνει πλούσιο σε βιταμίνη C. Φυσικά, είναι προτιμότερα απ' αυτή την άποψη τα είδη μελιού που περιέχουν περισσότερη γύρη.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το μέλι διατηρεί για πολύ καιρό τις βιταμίνες του άμεταβλητες, ενώ τα φρούτα και τα λαχανικά χάνουν γρήγορα ένα μεγάλο μέρος τους. Π.χ. το σπανάκι, 24 ώρες μετά το μαζέματό του, διατηρεί μόνο την μισή βιταμίνη C από την αρχική. Επίσης το μέλι περιέχει χάλκο, μαγγάνιο, πυρίτιο, χλώριο, ασβέστιο, νάτριο, κάλιο, άργιλλιο, ασή μαγνήσιο. Όλα αυτά τα στοιχεία υπάρχουν στο έδαφος, όπου βλασταίνουν τα φυτά. Περνάνε λοιπόν στο νέκταρ των φυτών, απ' το οποίο οι μέλισσες φτιάχνουν το μέλι τους.

Άλλοτε, οι διαιτολόγοι δεν έδιναν σημασία στην παρουσία αυτών των συστατικών στο μέλι, επειδή οι ποσότητες τους είναι μικρές. Τώρα όμως ξέρουν ότι ο οργανισμός μας χρειάζεται πολλά άνοργανα στοιχεία, σε ελάχιστες ποσότητες, για να διατηρή την ισορροπία του. Το μέλι λοιπόν τα περιέχει στις αναλογίες που πρέπει.

Το μέλι, λόγω των συστατικών του αυτών, είναι ένα πρώτης τάξεως τονωτικό του οργανισμού. Τρώγοντας μέλι, μπορεί κανείς ν' άνθξει σε πολύ μεγάλους κόπους, χωρίς να αισθανθεί κάμψη των δυνάμεών του. Το μέλι ένδεικνυται επίσης στους διανοητικούς εργαζόμενους, λόγω του φωσφόρου που περιέχει.

Έχει την ιδιότητα να μεταβάλλεται γρήγορα σ' ενέργεια μέσα στον οργανισμό, και γι' αυτό συνιστάται να άρχη πάντα στο πρόγευμα, ώστε ν' άρχίζει κανείς την ημέρα του μ' ένεργητικότητα και ευδιαθεσία.

Επειδή δε έχει ήδη υποστηρίξει τη μεταβολή σε άμοιόμοιο σάκχαρο, απαλλάσσει το στομάχι από μια πρόσθετη εργασία που κάνει προκειμένου για ζάχαρη ή για άμυλο.

Ο δόκτωρ Μωττερέ, διευθυντής του πρεσβυτηρίου της Μιλούζης, διαπίστωσε ότι τα παιδιά, στα οποία έδινε μέλι (30 γραμμάρια την ημέρα), είχαν πάρει σ' έναμιο μήνα ένα κιλό παραπάνω από εκείνα, στα οποία έδινε κομπόστα στο πρόγευμά τους. Παρόμοια άποτελέσματα έπετεύχθηκαν και στο πρεσβυτήριο του Άντεν (Ελβετία).

Το βρεφικό στομάχι άνέχεται περίφημα το μέλι. Έκτός απ' τη γλυκύτητα του γεύει και το έλαφρό άρωμά του, το μέλι έχει και αντισηπτική και έλαφρά καθαρτική ενέργεια. Δίνει δε στο βρέφος όλα τα συστατικά που χρειάζονται για την ανάπτυξη του.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα βρέφη που τρέφονται με μέλι, σπάνια παθαίνουν καλικούς. Γιατί η γρήγορη άφομοίωσή του απ' τον οργανισμό δεν άφινει τον καιρό να γίνουν ζυμώσεις και άλλουσιες μέσα στο στομάχι του βρέφους, όπως συμβαίνει με τα σάκχαρα.

Επιπλέον, το μέλι αποδέχτηκε άποτελεσματικό για τα παιδιά που «βρέχουν» το κρεβάτι τους. Σ' αυτή την περίπτωση, ένεργει κατά δυό τρόπους: 1) Κα-

Το μέλι φρεσκάει και αναζωογονεί την επιδερμίδα κι' όχι μόνο δεν παχαίνει, αλλά κάνει το σώμα πιο σφιχτό!

«σφιχτό». Σ' αυτό το λόγο οφείλεται ή αύξησή του βάρους.

Το μέλι, έξ' άλλου, φρεσκάει και αναζωογονεί την επιδερμίδα.

Είναι ένα πολύ καλό και άδολαές ύπνωτικό. Αν δυσκολεύεσθ να κοιμηθής, ή αν ύπνυατε συχνά τη νύχτα, προσθέστε κάθε βράδυ στο φαγητό σας μία μεγάλη κουταλιά μέλι. Όχι μόνο θα έξασφαλίστε εύκολο και ήρεμο ύπνο, αλλά και θα... δυσκολεύεσθ πιά να νικήσθ τη νύστα σας, αν τυχόν ή άποιοδηπότε λόγο δεν πλავιάσατε ένα βράδυ στη συνηθισμένη ώρα σας!

Το μέλι άκόμη είναι ένα εξαίρετο μαλακτικό. Καθαρίζει το λαιμό και καταπολέμει το βήχα — σε περιπτώσεις μάλιστα που άπτευχαν άλλα έφάρμακα.

Να ένα σιρόπι με μέλι για το βήχα:

Θα βράσετε σε σιγαλή φωτιά επί 10 λεπτά ένα λεμόνι, για να μαλακώση και να βγάλη περισσότερο χυμό. Κατόπιν θα το κοψέτε στα έξι μέρη με ένα μεγάλο ποτήρι του νερού. Και θα άπογεμίστε το ποτήρι με μέλι. Απ' αυτό το σιρόπι θα παίρνετε την ημέρα, παίρνετε μία μικρή κουταλιά. Άλλη μία παίρνετε όταν γιάσσετε, καθώς και τη νύχτα, αν έχετε βήχα.

Αν ο βήχας σας είναι πολύ δυνατός κι' επίμονος, παίρνετε ένα κουταλάκι όταν ύπνυατε, δεύτερο κατά τις 11, τρίτο μετά το μεσημεριανό φαγητό, τέταρτο τ' άπόγεμα, πέμπτο μετά το βραδυό φαγητό και έκτο όταν πλανάσσετε.

Όσο θα καλύτερεύη ο βήχας σας, ελαττώνετε τη δόση.

Το μέλι δε βαραίνει καθόλου το στομάχι, όπως άλλα αντιβηχικά σιρόπια. Μπορούν να το πάρουν τόσο τα παιδιά όσο κι' οι ενήλικες.

Αν σ' άσ' σ' άσ' κάποτε να νοιώθετε ένα έντονο ήπιον τρεμουλιασμό στα βλεφαρη ή στις γωνίες των χειλιών, πάρτε δυό μικρές κουταλιές μέλι με κάθε γεύμα σας. Σε μία βδομάδα το πολύ, θα έχη χαθεί αυτό το έντονο ήπιον σύμπτωμα νευρικής κόπης.

Άλλα κι' οι τόσο άδουνηρες «κράμπες» των μυών των ποδιών, που εμφανίζονται ιδίως τη νύχτα, υποχωρούν σε μία βδομάδα, με δυό μικρές κουταλιές μέλι σε κάθε φαγητό σας. Καλό είναι όστόσο να συνεχίζετε κατόπιν το μέλι, για ν' άποφύγετε την ύποτροπή.

Σε διάφορες άγροτικές περιοχές μεταχειρίζονται άνεκαθεν το μέλι για τη θεραπεία των έγκαυμάτων. Αν χρησιμοποιήθ' άμέσως, ελαττώνει τον πόνο, δεν άφινει να σχηματιστούν φουσκάλες και φέρνει γρήγορα έπούλωση.

Έχει παρατηρηθεί άκόμη ότι η συνεχής χρήση του μελιού για ένα χρονικό διάστημα κάνει να υποχωρή ή τόσο επίμονη και βασανιστική άρθρίτις.

Όσο για την αντισηπτική ένεργεια που έχει το μέλι, οφείλεται στο κάλιο που περιέχει. Η ουσία αυτή άπορροφά άπλιστα ύγρασία, άσφαιρώντας την απ' τα γύρω μικρόβια, έτσι που δε μπορούν πιά να ζήσουν.

Το μέλι κάνει επίσης καλό στην έλαφρή γυμνασία, χωρίς στο μυρμηκικό οξύ, που περιέχει.

Αν έχετε μελοκερήρες, μπορείτε να μασάτε συνεχώς κάθε ώρα και επί 15 λεπτά κάθε φορά.

Επειτα από είκοσι τέσσερις ώρες, η λυμορίτις θα υποχωρήσει, θα λειψούν οι πόνοι και θα έξασφαλιστεί το ρουθόνι. Ο πάσχων θα ξαναβρεί την ένεργεια του και την ευεξία του.

Καλό είναι όστόσο να έξασκώση επί μία βδομάδα αυτό το μασήμα, μία φορά την ημέρα, για να προλάβη ύποτροπή.

Αν δεν έχετε κερήρες, μπορείτε να παίρνετε μία κουταλιά το καφέ μέλι κάθε ώρα.

Είναι άυτόνοητο ότι, αν πρόκειται για λυμορίτιδα σοβαρής μορφής, που έχει έπικρατήσει και στους μεταφύκους κόλπους, θα πρέπει να καταφύγετε άμέσως στο γλαστό σας, που θα έφαρισθ την κατάλληλη άγωγή (βιταμίνες Β σε πολύ ισχυρές δόσεις, αντιβιοτικά, διαθερμία, καυτηριασμός σε περίπτωση διαστολής κλπ.).

Άλλα και στην περίπτωση αυτή το μέλι θα σ' άφελση πολύ.

Γενικά, το μασήμα της κερήρας έχει ευεργετική έπίδραση στο βλεννογόνο των αναπνευστικών οργάνων και βοηθ'ε στο να προλαμάνεται το συναή και η γρίπη.

Το μέλι μπορεί ακόμα να προλάβη σε πολλές περιπτώσεις το άσθμα χρογού. Οι γιατροί άννοουν σε τί οφείλεται αυτή ή ευεργετική έπίδρασή του, δεδομένου ότι το άσθμα χρογού άνηκει στην κατηγορία των αλλεργικών εκδηλώσεων (προκαλείται, ως γνωστόν, από τα γύρη των άνθέων, από τις τριχες των ζώων, από τα φυτά, από το έρρο χρογού κλπ.). Μία κουταλιά της σούπας, έπειτα από κάθε γεύμα, προλαμβάνει συνήθως τις κρίσεις. Η προληπτική αυτή άγωγή πρέπει ν' άρχη μερικές βδομάδες πριν από το χρόνο, κατά τον οποίον εμφανίζονται συνήθως οι κρίσεις αυτές.

Επιδημία

Μιά όρμηση ευεργετική για τις γυναίκες

Διακόπτει προσωρινά την περίοδο

Η καθυστέρηση της περιόδου περισσότερο από λίγες μέρες ανησυχεί συνήθως τις γυναίκες που έχουν λόγους να φοβούνται ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη, και καταφεύγουν τότε σε διάφορα εμμηναγωγικά φάρμακα (ορμόνες, κλπ.).

Κάποτε ωστόσο, παρουσιάζεται η έντελως αντίθετη περίπτωση: πρέπει δηλαδή, για διάφορους λόγους, να σταματήσει προσωρινά η περίοδος για ένα χρονικό διάστημα. Αυτό λοιπόν το σκοπό εκπληρώνει μ' επιτυχία ένα νέο φάρμακο, αμερικανικής προελεύσεως, που πρόκειται να εξυπηρετήσει σημαντικά ένα μεγάλο αριθμό γυναικών.

Λέγεται «νορεθινδρόνη» και είναι χημικό παράγωγο της τεστοστερόνης, της αρσενικής δηλαδή γεννητικής ορμόνης. Ένεργει όμως στο γυναικείο οργανισμό, όπως ακριβώς η θηλυκή ορμόνη προγεστερόνη — αυτή που σταματάει την έμμηνο ρύση σ' όλο το διάστημα της εγκυμοσύνης.

Χρησιμοποιείται σε μικρές δόσεις περί τα 20 χιλιοστόγραμμα την ημέρα, κι' έχει την ιδιότητα να διακόπτει την περίοδο για ένα χρονικό διάστημα μέχρι 7 ημερών.

Αποδεικνύεται ότι είναι αποτελεσματικό ακόμα και αν η θεραπεία μ' αυτό αρχίσει μετά 7 ημέρες από την ωορρηξία.

Σε ώριμες περιπτώσεις εγκυμοσύνης, η χρησιμοποίησή του φαρμάκου αυτού επί αρκετούς μήνες κι' έπειτα το σταμάτημα του συντελέσσει σε σύλληψη και εγκυμοσύνη.

Εξ' άλλου, φαίνεται πως είναι αποτελεσματικό, για να προλαμβάνονται οι αποβολές. Πραγματικά, παίρνοντας το καθημερινώς, αρκετές γυναίκες που κινδύνευαν να χάσουν το παιδί τους στην αρχή της εγκυμοσύνης, κατώρθωσαν να το κρατήσουν και να το φέρουν κανονικά στον κόσμο.

Είναι ωφέλιμο επίσης σε περιπτώσεις εμμηνορραγίας (δηλαδή υπερβολικά άφθονης έμμηνης ρύσεως). Η χρησιμοποίησή του επί αρκετούς μήνες ελαττώνει σημαντικά τη διάρκεια και την ποσότητα της περιόδου.

Χρησιμοποιείται ακόμα και για την εμμηνομητορραγία (παρεταταμένη έμμηνο ρύση μαζί με ένδιαμενες και ακανόνιστες αιμορραγίες), έφσον δεν πρόκειται περί καρκίνου. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, διακόπτοντας την περίοδο για μακρά χρονικά διαστήματα, δίνει την ευκαιρία στο αίμα να ξαναποκτήσει τη φυσιολογική αιμοσφαιρίνη του. Υστερα πιά, διατηρείται κανονικά η έμμηνο ρύση με τη χορήγηση προγεστερόνης.

Μερικά άτομα έσπειράθηκαν, μάλιστα, ν' αυτοκτονήσουν κατά τη διάρκεια κρίσεων αλλοφροσύνης. Οι Άγγλοι επιστήμονες αποδίδουν αυτά τα φαινόμενα στο ότι ο ίσος της άσιατικής γρίπης προσβάλλει τα κύτταρα του έγκεφαλού και προκαλεί όξια έγκεφαλίτιδα γριπώδους μορφής. Οι περισσότεροι θάνατοι, που σημειώθηκαν κατά την περσινή επιδημία, όφειλόνταν σ' αυτή την αιτία. Σε όσους, όμως, εκ των άσθων επέζησαν, η ψυχική διαταραχή εξαφανίστηκε ταυτόχρονα με τη θεραπεία της γρίπης.

Το ξυγμένο δίδωνει τα παρακάτω

Οι Γερμανοί γιατροί, για να καταπολεμήσουν τα παρασιτικά έντερικα σπυρίδια, χρησιμοποιούν το δξυγόνο, που το εισάγουν με ειδική συσκευή στο στομάχι. Δεδομένου ότι τα περισσότερα από αυτά τα παρασιτικά είναι ανερώδια, ο θάνατός τους έπεται αμέσως. Τα παρασιτικά αποβάλλονται κατόπι με τα περιττώματα.

Θεραπείες με... σήματα

Ο καθηγητής Κωνσταντίνος Βουκόφ, του ρωσικού Ινστιτούτου Παυλόφ υποστηρίζει ότι τα διάφορα όργανα του ανθρώπινου σώματος, μπορεί να υποκαθίστανται σε όπτικά ή ήχητικά σήματα. Ο Ρώσος επιστήμονας ασχολείται ήδη με την πρακτική εφαρμογή της θεωρίας του, για θεραπευτικούς σκοπούς.

Οι ρυτίδες και το άλγτι

Κατά τον δόκτορα Κόμπ, το πολύ άλγτι στην τροφή των γυναικών, που έχουν περάσει τα σαράντα, προκαλεί ρυτίδες. Ο λόγος είναι ότι το άλγτι συγκεντρώνει νερό στους ιστούς. Έτσι το δέρμα φουσκώνει, χάνει βαθμιαία την ελαστικότητά του και ρυτιδώνεται. Το πιο εύπαδες σημείο είναι η περιοχή γύρω στα μάτια.

Η διαίτησή κι' η άυπνία

Κατά τον δόκτορα Γκαστόν Σεϋλά, η σοβαρότερη συνέπεια της άυπνίας, είναι όχι τόσο η εξασθένηση της μνήμης και της προ-

σοχής, όσον κυρίως η απώλεια του χαρίσματος της διαίσθησης. Ο άνθρωπος που δεν κοιμάται, κατατάσσεται με τους ιδέες του είναι δολοφονητές και δε μπορεί πια να έχει έμπνευσεις.

Ένα νέο άνωισθητικό

Ένα νέο τοπικό άνωισθητικό, το «Ντάυκλον», κάνει εύκολότερες και πιο άνώδυνες πολλές οδοντιατρικές έπεμβάσεις. Δοκιμάστηκε με άριστα αποτελέσματα πάνω σε 300 άτομα, στην Οδοντιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Ίντιανας. Χρησιμοποιείται είτε σε έπληυμα του στόματος, είτε σε έπαλείψεις των ούλων.

Η έσφρηση των νυναικών

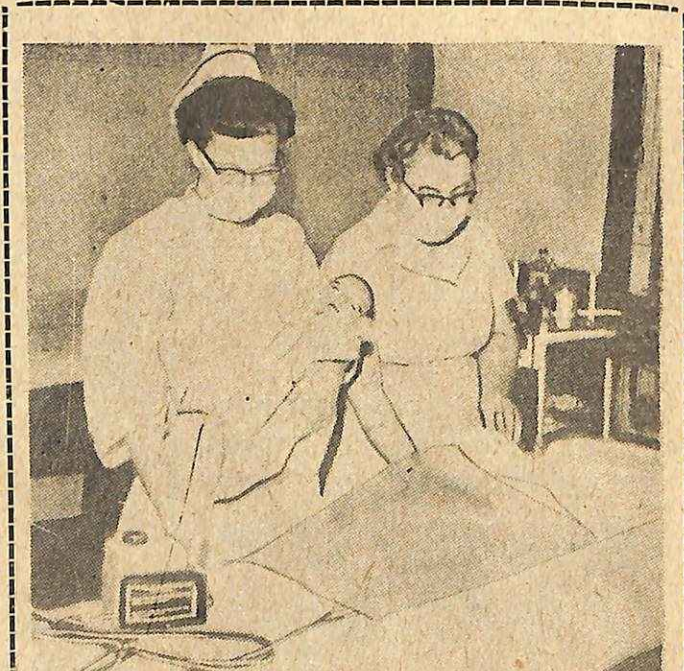
Στην Όλλανδία κατασκευάστηκε μια μικρή συσκευή που έπρέπει να μετράμε με άξιοσημειώση άκρίβεια τη λεπτότητα της σφρήσεως των άτωνων. Από τις παρατηρήσεις που έγιναν με το όργανο έπεται — όπως άποκλήθηκε το καινούργιο όργανο — προκύπτει το συμπέρασμα ότι η έσφρηση των γυναικών είναι κατά 1)3 ισχυρότερη από εκείνη των άνδρων.

Για να μη σπάσει τα νύχια σας

Πολλές γυναίκες παραπονούνται γιατί τα νύχια τους σπάζουν, πράγμα που δεν τους έπιτρέπει να κάνουν ένα καλό μανικιούρ. Οι Αμερικανοί γιατροί χρησιμοποιούν στις περιπτώσεις αυτές τη ζελατίνα, που τη χορηγούν επί τρεις μήνες σε δόσεις 7 γραμμαρίων την ημέρα. Τα αποτελέσματα είναι εξαιρετικά στις 90% των περιπτώσεων.

Ο άναγας κάνει ώρια δερμα

Ο δόκτωρ Σαλμόν - Μαλεμπράνς συνιστά τον άναγασ στις γυναίκες που θέλουν ν' άποκτήσουν λεπτή και βελούδινη έπιδερμίδα. Την ευεργετική έπίδρασή του στο δερμα ο άναγας τη χρωσάει στο ότι περιέχει άξιοσημειώτως άνα, λογιές άσβεστίου, φωσφόρου, σιδήρου και άλλων μεταλλικών στοιχείων καθώς και βιταμίνες C και P P.

Στα σύγχρονα βρεφοκομεία των Ήνωμένων Πολιτειών τα στρώματά των μορών έχουν στο έσωτερικό τους ένα σύστημα πλαστικών σωλήνων, μέσα άπ' τους όποιους κυκλοφορεί ζεστό νερό για να τους εξασφαλίσει μια σταθερή θερμοκρασία. Το νερό θερμαίνεται με μια μπαταρία (άόιστρα) ή όποια κινεί έπίσης τη μικρή άντλία που το κυκλοφορεί μέσα στους σωλήνες. Ένας θερμοστάτης φροντίζει ώστε το νερό να διατηρηθεί στη σταθερή θερμοκρασία, που θα προσδιορίσει ο παιδίατρος για το μωρό.

Οί κίνδυνοι ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ

Τι είναι και σε τί γρηγομυεί ο «μετεγχειρητικός θάλαμος»

Σε πολλά από τα μεγάλα νοσοκομεία του κόσμου, εδω κι' λίγο καιρό, έχει εγκατασταθεί μια απλούστατη, αλλά σωτηρία καινοτομία, που θεωρείται ως το «αυγό του Κολόμβου» για τη νεώτερη χειρουργική. Πρόκειται για τον λεγόμενο «μετεγχειρητικό θάλαμο», που είναι μια ποικιλική έπινοψη, για να σωζονται αναριθμητες ζωές. Όπως φαίνεται από το όνομά του, στο θάλαμο αυτό μένουν για λίγο διάστημα όοι έχουν υποστεί χειρουργική επέμβαση. Σε ώρισμένα, μάλιστα, νοσοκομεία, κοντά στο μετεγχειρητικό θάλαμο βρίσκεται και μια αίθουσα άναμονής, όπου κ' έπονται οι συγγενείς του άρρώστου που έγχειρίστηκε και τους δίνονται κάθε τόσο πληροφορίες για την κατάσταση του. Για να γίνεται δε λιγώτερη η άγωνία τους, η αίθουσα αυτή είναι έφωδιασμένη με όλα τα κομφορ, από την τηλεόραση ως το μπάρ.

Το μετεγχειρητικό θάλαμο τον έπινθαν οι διάσημοι Άμερικανοί γιατροί Πάτρικ και Λάντυ, που του έδωσαν και το συντομο όνομα «Πάρ», καιωμένο από τα άρκαία των λέξεων Πόστ-Άνεστ-Ρέιμ (δηλαδή μεταναστευτικό δωμάτιο), γιατί εκεί ο έγχειρισμένος συνέρχεται από την άναισθησία.

Στη Γαλλία, ο θάλαμος αυτός λέγεται «δωμάτιο της άπαλτης από το σόκ». Κι' ο όρος αυτός είναι έπίσης έπιτυχής, γιατί ο μετεγχειρητικός θάλαμος έχει το σκοπό να προλάβει το σόκ, την αιμορραγία και την έμφραξη των βρόγχων, ενδεχόμενα πιο συχνά σημερα με την έφαρμογή των νεωτέρων άναισθητικών μεθόδων.

Πραγματικά, συμβαίνει μερικές φορές να πηγαίνει χαμένη η έπιτυχία της έπεμβάσεως άπό μια κακή μετεγχειρητική συμπεράσταση του άρρώστου.

Οι δύο πρώτες ώρες, που άκολουθούν μετά την άναισθησία και την έγχειρησι, άποτελούν ένα χρονικό διάστημα γεμάτο κινδύνους. Οι κίνδυνοι αυτοί μπορεί να π' κανείς ότι είναι σοβαρότεροι άπ' όσους διατρέχει ο άρρωστος κατά άπο το νυστέρι του χειρουργού.

Έκτός από το σόκ, την άιμορραγία και την έμφραξη των βρόγχων, η ζωή του έγχειρισμένου άπειλείται κι' από άλλες πιθανότητες, όπως είναι η παράλυσι των έντέρων, η συμφορησι ενός μέρους των πνευμόνων ή η άνωμαλία στις ποσότητες άλάτων που περιέχονται στο αίμα.

Σε μια πρόσφατη έρευνα, που έγινε σ' ένα άπο τα μεγαλύτερα νοσοκομεία της Αμερικής αποδείχτηκε το έξης: Σε 306 άρρώστους που πέθαναν 24 ώρες μετά την έπέμβαση, η πνευμονική συμφορησι ήταν η αίτια θανάτου στις 95% των περιπτώσεων. Αυτή, λοιπόν, η συμφορησι γά μπορούσε να άποφύχθ, αν υπήρχε ο μετεγχειρητικός θάλαμος.

Ο κύριος σκοπός του «Πάρ», τό να προλαμβάνονται έπλαση οι μετεγχειρητικές έπιπλοκές, πετυχαίνεται με οικονομία χρόνου, χρημάτων και κόπου και με μεγάλες πιθανότητες καλού άποτελέσματος. Όταν ύπάρχει αυτός ο θάλαμος, είναι πιο εύκολο να γίνει άντληση ή έναρσι ενός σόκ και ν' άντιμετωπισθ με μια μετάνγγο αιματος ή με άλλα έξ ίσου άποτελεσματικά μέσα. Είναι έπίσης πιο εύκολο να άντιμετωπισθουν κι' οι πνευμονικές συμφορησεις καθώς κι' όποιοδήποτε άλλο δυσάρεστο ένδεχόμενο.

Γιατί; Απλούστατα, γιατί ένας μόνος γιατρός μπορεί να έπιπτεεί σύγχρονα σε άρκετό

άριθμό έγχειρισμένων άτόμων που άλλοιώς θα ήταν διασκορπισμένοι στους διάφορους όρόφους του νοσοκομείου, όποτε ή έπιβλεψη τους δε θάταν συνεχής. Κι' έπειδή ο θάλαμος αυτός βρίσκεται πλάι στην αίθουσα των έγχειρήσεων, το προσωπικό που εργάζεται εκεί, μπορεί να τρέχει άμέσως στον κινδυνεύοντα άρρώστο με τις συσκευές της έξυγνοθεραπείας και μ' έκείνες που κάνουν την καρδιά να ξαναρχίσει τους παλμούς της αν τύχη και σταμάτησι για μερικά δευτερόλεπτα.

Ο μετεγχειρητικός θάλαμος δεν άπαιτεί μεγάλα έξοδα, λένε οι δόκτορες Πάτρικ και Λάντυ. Με κάθε ευκολία, σ' όποιο όπιποτε κλινική, μπορεί να μετατραπεί σε τέτοιο θάλαμο ένα μεγάλο δωμάτιο που βρίσκεται πλάι στην αίθουσα των έγχειρήσεων.

Ανάμεσα στα κρεβάτια, πρέπει να ύπάρχει άρκετός χώρος, ώστε να τοποθετούνται οι συσκευές, που θα σώσουν τον άρρωστο, και να μπορούν οι γιατροί να κινούνται ελεύθερα γύρω του.

Φυσικά, δεν είναι άνάγκη να τοποθετητά στο μετεγχειρητικό θάλαμο κάθε έγχειρισμένο άτομο. Μετά άπο μικρές έπεμβάσεις, που γίνονται με τοπική άναισθησία, οι άρρωστοι μπορούν να γυρίζουν άμέσως στο δωμάτιο ή το θάλαμό τους.

Η παραμονή στο «Πάρ» μπορεί να διαρκέσει μια μέρα ή περισσότερες. Η καλύτερη συμβουλή, σ' αυτό το ζήτημα, είναι εκείνη που δίνει ο δόκτωρ Όκονερ, ένας άπο τους πιο όνομαστούς Αμερικανούς χειρουργούς των ήμερών μας. Τό έγχειρισμένο άτομο δεν πρέπει να εγκαταλείβη αυτό το θάλαμο πριν άναλάβη όλο-τετα τις διαγοντικές του δυναμεις, πριν άποκατασταθ όστη φυσιολογική όστση και πεισι όου και πριν παήν ο οργανισμός του να παρουσιάσει άπώλεια αίματος ή άλλων ύγρων.

Η μετεγχειρητική θνησιμότης, στα νοσοκομεία, που διαθέτουν «Πάρ», έχει καθεβή σε έπιπεδα που προσεγγίζουν το μηδέν. Η άπλη αυτή καινοτομία άποδείχτηκε κυριολεκτικά θωρακισμένη και ως προς αναριθμητες ζωές, που άλλοιώς θα πηγαιναν χαμένες παρά την έπιτυχία των σχετικών έγχειρήσεων.

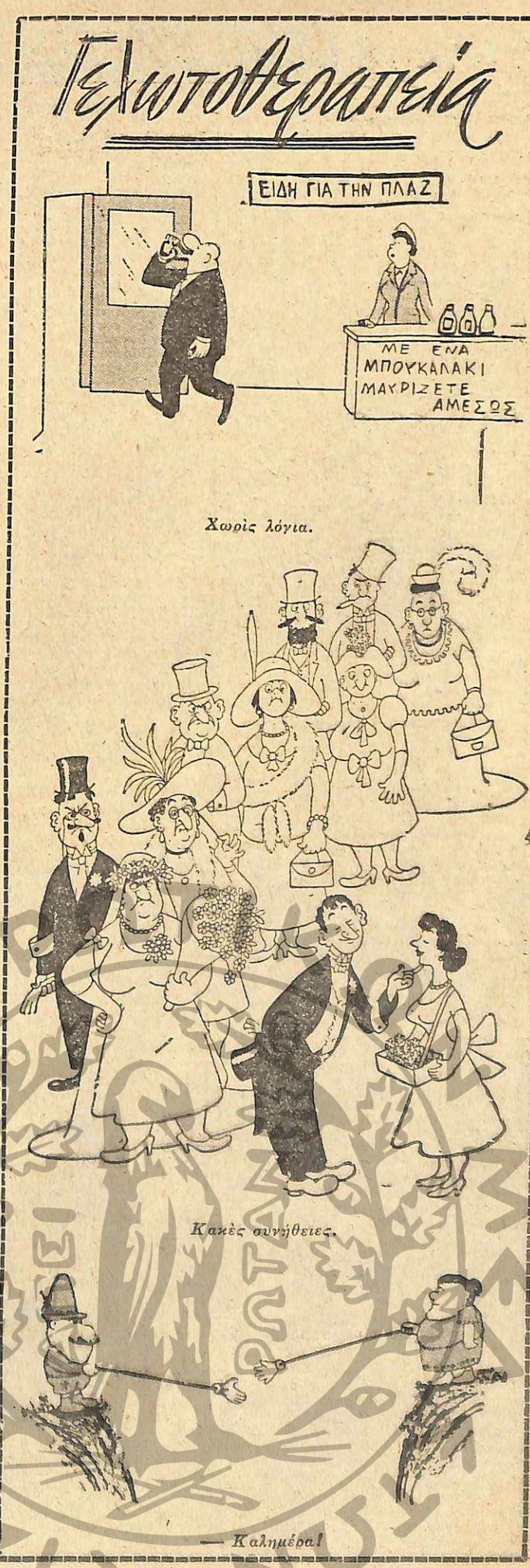
© ©

Ένέσεις με σκόνη άπο όστά

Η σύγχρονη χειρουργική διαθέτει διάφορα μέσα για την έπανασυγκόλλησι των τμημάτων ενός όστου που έσπασε: μεταμόσχευσι τμήματος άπο άλλο όστον (κυρίως τό γαστροκνήμιο), έίδες, κυρίως πλάκες κλπ. Σ τα μέσα αυτά προστέθηκε τελευταία και άλλο. Πρόκειται για μια ένεσι με σκόνη άπο όστου, που έσάγεται στην έστια του κατάγματος. Αυτή ή ψιλοτριμμένη σκόνη έρίσκεται σε κατάσταση άιωρήσεως μέσα σ' ένα ύγρο, που υφάει με το φυσιολογικό όρό. Οι ένέσεις γίνονται μια φορά την έβδομάδα και πρέπει να συνεχιστούν επί πολλούς μήνες. Με τον τρόπο αυτόν άποφύγονται οι ψευδοarthρώσεις, δηλαδή ή δημιουργία ελαττωματικών άρθρώσεων, λόγω κακής έπανασυγκόλλησεως των τμημάτων του θραυσθέντος όστου. Το καινούργιο όστον είναι άπόλυτα σιμπαγές και εξαιρετικά στερεό.

Καινοτόμο φάρμακο κατά των αϊμορροΐδων

Στην Έλβετία έκαμε την έμφανισι του ένα καινούργιο φάρμακο εναντίον των αϊμορροΐδων. Το φάρμακο αυτό, που λέγεται «Βερεμίντα», παίρνεται άπο το στόμα και καθιστά περιττές τις τοπικές πλύσεις, τα υπόθετα κλπ. Έπιτρέπεται, εξ' άλλου, στον άσθενή να τρέφεται κανονικά, άρκεί να μην κάνει κατορήσεις.

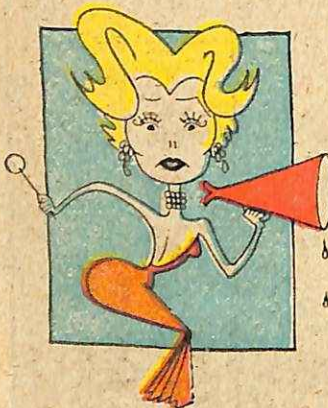

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΚΑΤΑ την σύντομη παραμονή της στη Βενετία, ο δημοσιογράφος Κάρλο Λορέντζι, του «Κοριέρε ντέλλα Σέρα», κατόρθωσε να πάρει από την Μπριζίτ Μπαρντ, ο μιά πολύ ενδιαφέρουσα και αποκλειστική συνέντευξη. Παραθέτουμε μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες ερωτήσεις που έκανε στη στάρ και τις απαντήσεις που του έδωσε η Μπαρντ.

- Τι ιδέα έχετε για τον ντε Γκώλ;
- Είναι πολύ πιο μεγάλος από το αγαμέλι του.
- Θέλετε να πείτε μ' αυτό πώς τον θεωρείτε ως σωτήρα της πατρίδας σας;
- «Ακριβώς».
- Ποιά είναι η γραμμή, που χα-

«Η Τζα-Τζα Γκαμπόρ αυτοδιαφημίζεται!...»

ράζατε στη ζωή σας;
— Να αποφύγω πάντα να κάνω κάτι, που γι' αυτό θα μετανόησα!... Ποιές είναι οι θρησκευτικές σας πεποιθήσεις;

— Δεν πιστεύω ούτε στον Παράδεισο, ούτε στην Κόλαση. Παραδέχομαι όμως πως υπάρχει Θεός και αστάχια ωριμένες δειριές της καθολικής εκκλησίας.

— Λέτε πως το μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας σας οφείλεται στη σωμική σας διαίτα; Τι πιστεύετε πως θα συμβεί στο μέλλον;

— «Ελπίζω πάντα πως θα μάθω μιά μέρα ν' αγαγγέλω».

— Γιατί δεν αναγγέλλετε τον προσεχή γάμο σας τώρα που βρίσκεται στη Βενετία, την κατ'έξοχον πόλη του έρωτος;

— Δεν ήρθε ακόμα η ώρα της αναγγελίας αυτής.

Κι' όμως τρεις μέρες αργότερα, φτάνοντας στο Σαιν Τροπέ, μαζί με τον Σασά Ντιστέλ, η Μπαρντ διέφυγε τις φήμες, που κυκλοφόρησαν περί οριστικής ρήξεως μεταξύ τους και άνηγγαλε πεισμονέη πως θα τον παντρευτούν πριν από το τέλος του 1958. Για να επικυρώσει τη δήλωσή της αυτή, χορεύει, παρά την κόυρασή της, ολόκληρη νύχτα μαζί με το Σασά, στη μικρή πίστα του κέντρου «Εσκιβάντ». Την επομένη κοιμόταν όλη την ημέρα, ενώ ο Σασά έφευγε για το Παρίσι, όπου τον καλούσαν οι υποθέσεις του. Εκτός από κιθαρίστας και τραγουδιστής, ο Σασά Ντιστέλ διευθύνει στο Παρίσι ένα μουσικό όμιλο και μιά εταιρεία εκδόσεως δίσκων γραμμοφώνων.

Η Μπριζίτ, αφού άναυθη μερικές ακόμη μέρες στο Σαιν Τροπέ, θα φύγει για το Παρίσι, για να γυρίσει από τη διευθύνει του πρώην σύζυγού της Ροζέ Βαντιν. Ένα νέο φιλμ, του οποίου η υπόθεση εκτυλίσσεται στη Γαλλία και στην Άγγλία.

Ο Σάβλ Μπουαγιέ έφτασε στη Νέα Υόρκη με ένα μικρό αυτοκίνητο μαρκας «Νάσφιν», που έφερε μαζί του από τη Γαλλία. «Οπώς έλεγε δε στους φίλους του, ένας μάγκας, σωφέρ ενός ταξί, θέλοντας μιά μέρα να τον πειράξει, του φώναζε:

— Μιτ, μικρέ! Τι θα την κάνης αυτή την καταραμένα όταν θα μεγαλώσης;

Σύντομες ειδησούλες

★ Η διατροφή που παίρνει η Λίντα Κρίστιαν από τον πρώην σύζυγό της Τζόρτζ Πάουερ διατρέχει σοβαρό κίνδυνο. Ο Τζόρτζ κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας να τον απαλλάξουν από τη διατροφή αυτή ή τουλάχιστον να του την μειώσουν, δεδομένου ότι η Λίντα ανέχεται διαρκώς την παρουσία της, ενώ αυτός μένει πολλές φορές απέναντί της. Από την άλλη πλευρά, η πρόληψη σύζυγος του «Έντμουντ Πάουερ» κατηγορεί τη Λίντα και τον «Έντμουντ» ότι παντρεύτηκαν πρό χρόνου κρυφά στο Μεξικό, για να μη γάση η Λίντα τη διατροφή, που της έδινε ο Τζόρτζ Πάουερ και πως ο «Έντμουντ Πάουερ» ξαναπαντρεύτηκε, χωρίς να εκδοθεί διαζύγιο, που θα διένειμε το γάμο αυτό.

★ Μιλώντας για τη γυναίκα του, που είναι τρομερά ζηλιάρη, ο Ρόμπερτ Μίτσαμ, είπε σε κάποιο φίλο του, το εξής:

«Μιά μέρα, που δε βρήκε πάνω στο σακάκι μου ούτε ξυφτιά ούτε μαύρη γυναικεία τρίχα μου φώναξε: «Μπα!...» «Όποτε τώρα κάνεις παρέα και με φιλακρές!...»

★ Ο Ντάν Ντούρια σε μιά πρόσφατη συνέντευξη, που έδωσε σε «Αμερικανίδα» δημοσιογράφο είπε:

«Έχω αποδείξει πως οι γυναίκες συμπαθούν τους άντρες, που κακομεταχειρίζονται τις δημοφιλίες τους στην οθόνη. Έχω προσέξει πως, όταν παίζω ένα ρόλο συμπαθητικό, τα γράμματα του ταχυδρομείου μου μειώνονται άμεσα κατά 50%!

★ Ο Τζόρτζ Ράφτ δήλωσε πως τότε μόνο θα δώσει την έγκρισή του να γυρίσει το φιλμ, που θα έχει για θέμα τη ζωή του, όταν θα βεβαιωθεί πως ο ρόλος του θα ανταπεθεί στον Τόνυ Κέρτις.

★ Για πρώτη φορά από το 1939, ο Ζάν Κλιντσοφ, που έχει τόσα πολιτογραφηθεί «Αμερικανός», αλλά που είναι πολωνικής καταγωγής, τραγούδησε και πάλιν στην πατρίδα του, την Πολωνία. Τραγούδησε δωρεάν από το μπαλκόνι του ξενοδοχείου του, που βρίσκεται κοντά σε μιά κεντρική πλατεία και η κυκλοφορία σταμάτησε για μιά ολόκληρη ώρα.

★ Η Ντόουν Άνταμς διέφυγε κατηγορηματικά από Παρίσι την είδηση ότι υπέθαλε στην διαζύγιο.

★ Ο «Όσκαρ Λέβαντ» προ-

έλασε τις τρεις αδελφές Γκαμπόρ, για να υποθέσουν τις τρεις αδελφές του Τσέχωφ σε ένα φιλμ, που θα έχει για θέμα τη ζωή του δημοφώνου Ρώσου συγγραφέως.

★ Η Τζα-Τζα Γκαμπόρ μπορεί να είναι η πιο διάσημη από τις τρεις αδελφές, αλλά η Εύα Γκαμπόρ είναι αναμφισβήτητη η πιο όμορφη. Αυτό το ξέρει και η ίδια, γι' αυτό έλεγε προ ημερών: «Η καθεμιά από τις αδελφές μου έχει κάτι και προσπαθεί πάντοτε από το κάτι να το προσάλλει και να το αξιοποιήσει. Έγώ όμως μένω όμορφη και προκλητική, ακόμη κι όταν παίρνω ήλιθο ύψος!»

★ Μιά τελευταία στατιστική αποδεικνύει πως ο αριθμός των θεατών των κινηματογράφων της Άγγλιας σημείωσε και νέα πτώση κατά το 1957. Ο αριθμός αυτός είναι κατά 17% μικρότερος της κινήσεως του προηγούμενου έτους.

★ Ο Τζών Γουαίην, δήλωσε πως δεν πρόκειται να χωρίσει. «Είχα, ομολόγησε, μιά συζυγική σκηνή με τη γυναίκα μου και πίστεψα για μιά στιγμή πως δεν υπήρχε άλλη λύση από το διαζύγιο. Τώρα όμως συμφιλιώθηκα και όλα πάνε καλά». Είναι λίγα χρόνια που ο Τζών Γουαίην χωρίζει τη σύζυγό του, για να παντρευτεί μιά νέα, όμορφη και φλογερή Περούσιανή, την Πιλάρ Παλέτ.

★ Είναι αναμφισβήτητο πως το γαλλικό φιλμ «Οι έρσται» του Λουί Μπαθ κέρδιζε το πρώτο βραβείο, τον περίφημο «Χρυσό» λένταν στο τελευταίο φεστιβάλ της Βενετίας, αν οι κριτές δε φοβόντουσαν πως θα τους κατηγορούσαν ότι βράβευσαν το πιο ανήθικο φιλμ απ'όσα παρουσιάστηκαν.

★ Ο γιός του Τζώννου Βάι-σμούλλερ, ηλικίας 17 χρόνων, έστάλη από ένα δικαστή σε μιά αναμορφωτική σχολή των Η.Π.Α., επειδή οδηγούσε το αυτοκίνητό του μεθυσμένος.

★ Μιά γυναίκα, που μπαίνει στη ζωή σας είναι κάτι θαυμάσιο. Μιά γυναίκα που βγαίνει από τη ζωή σας, είναι όπως κάτι το θείο! Το γνωστικό αυτό που άρεσε ιδιαίτερα στον Γκρέγκορ Πέκ οφείλεται στον Σασά Γκιτρώ.

★ Ο Οδύγγορ σκηνοθέτης Γκέα Ραντάνι βρισκόταν στο Παρίσι την

Ο Γκρέγκορ Πέκ

★ Στην Άγγλία έγινε και πάλι της μόδας το μοσσι. Την επανεμφάνισή του προκάλεσαν οι ήθοιοι Τζόρτζ Πάουερ, Τόνυ Κέρτις, σέρ Λάρενς Ο'Λίβιε και Λάρενς Χάρβεθ.

★ Η μόδα αυτή πέρασε τον Ατλαντικό και άρχισε τώρα να διαδίδεται και στις Ην. Πολιτείες.

★ Στις 11 Σεπτεμβρίου κυκλοφόρησαν φήμες πως η Έλίζαμπετ Γαίηλορ θα ξαναπαντρευόταν με το διάσημο τραγουδιστή «Έντμουντ Φίσερ». Την επομένη η σύζυγος του «Έντμουντ», Ντέμπι Ρέβονλντς, αγκατέλειπε το σπίτι τους, παίρνοντας μαζί και την κόρη της. Σχεδόν συγχρόνως η Ντέμπι και ο «Έντμουντ» δήλωσαν στους δημοσιογράφους πως είχαν πάρει την απόφαση να χωριστούν. Και η Έλίζαμπετ Γαίηλορ, δήλωσε κι' αυτή με τη σειρά της: «Κανείς δε θα με κατηγορήσει ότι πήρα τον Έντμουντ από την Ντέμπι Ρέβονλντς. Είναι καιρός τώρα που το ζευγάρι αυτό δε συμφωνούσε καθόλου. Όσο για μένα, είναι πολύ φυσικό να βγαίνω και μιά φορά με τον Έντμουντ, γιατί ήταν ο καλύτερος φίλος του Μάικ Τόνι!»

★ Έντμουντ Μπελίντα Λή-Εφτανε στο Παρίσι, για να γυρίσει το φιλμ «Αυτό το ποθητό κορίτσι» με τον Ντανιέλ Ζελέν, τον Μωρίς Ρονέ, και την Νταννύ Καραέλ. Δύο Ιταλοί δικαστικοί κλητήρες παρέδιδαν στον πρόκληση του Σαιν Τροπέ ένα έγγραφο, που τον καλούσε να παρουσιάσει σε ένα ανώτερο δικαστήριο του Λονδίνου, δεδομένου ότι ο Κόρνελ Λούκας, σύζυγος της Μπελίντα Λή-Εφ, έχει υποβάλει μήνυσι εναντίον του και εναντίον της σύζυγού του κατηγορώντας τους για συζυγική άστυγία. Ο φωτογράφος Κόρνελ Λούκας, παντρεύτηκε τη Μπελίντα Λή στις 5 Ιουνίου 1954 και μέχρι στιγμής δε χάρισε ακόμα επίσημα. Με τρεις μάρτυρες κατηγορεί τώρα τον πρόκληση και τη σύζυγό του για άστυγία, η οποία διεπράχθη στις 24 Ιανουαρίου 1958 στη Ρώμη, σε ένα διαμέρισμα της οδού Καραντίνι 29. Αμέσως μετά τη λήψη της κλήσεως, ο Κόρνελ «Ορσίνι» ήρθε σε επαφή με τρεις δικηγόρους του Λονδίνου και με τον Ιταλό Τζίνιο Σότις, δικηγόρο ειδικευμένο σε παρόμοια ζητήματα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

— «Όποτε παντομένο είσαι, παλιάνθρωπε, και μου τ'ό κρυβές;» (Του Β. Χριστοδούλου)

«Εξίσυ Τριόβιου»

Ὁ ἄλλος ἔκανε τοῦ κόσμου τὶς διασποχευρίες... Ἡ Κούλα

Μά, σέ λίγο, γίνηκε κάτι πού τῆς ἀποκομίσει ὁλότελα κάθε ὑποψία καί φόβο: Ἐνας νέος ἄρχισε νά τήν κυττάξῃ, νά τήν παρακολουθεῖ, νά θέλῃ νά τῆς μιλήσῃ. Ἡ Λίζα ἔκανε

Από τότε, κάθε τόσο, δημοσιεύεται ή φωτογραφία της στις εφημερίδες με τον τίτλο: «Εξαφανισθείσα νέα». Έχουν περάσει τρία χρόνια από τότε... κι' άκόμα δημοσιεύεται, χωρίς να έχη παρουσιαστή κανείς, πού νά ξέρη το παραμικρό γι' αυτή.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ίδεες που περιμένουν τους εφευρέτες τους

ΠΟΣΕΣ Ίδεες δεν περιμένουν τον εφευρέτη τους! Ποιό βρίσκονται αυτές οι Ίδεες; Παντού και πουθενά. Ο κόσμος δεν πληροφορείται την ύπαρξη και την αξία τους παρά αφού ανακαλυφθούν.

Πριν από είκοσι χρόνια, η μεγαλύτερη εταιρεία ανερών συγκοινωνιών της Αμερικής βρισκόταν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας. Ο κόσμος φοβόταν το αεροπλάνο. Ίδιως οι γυναίκες. Για να μπορέσει ένας Αμερικανός επιχειρηματίας να ταξιδέψει με αεροπλάνο, έπρεπε να κάνει αγώνα με τη γυναίκα του. Το κλειδί της επιτυχίας είναι, λοιπόν, οι γυναίκες, σκέφτηκε ο Πάτερσον, ο διευθυντής της Εταιρείας. Κι' έτσι, καίνιασε άμέσως την ακόλουθη πρωτοτυπία: Σε κάθε Αμερικανό που ζητούσε ένα αεροπορικό εισιτήριο, πρόσφερε και δεύτερο δωρεάν για τη γυναίκα του. Ο Πάτερσον δεν έπεσε έξω στους υπολογισμούς του. Οι γυναίκες, από ιδιοσυγκρασία τσιγκουνές, δεν άφηναν να πάει χαμένο το δωρεάν εισιτήριο. Κι' από τότε, αντί να φωνάζουν στους άντρες τους, για να τους πείσουν να μην πάνε με αεροπλάνο, τους παροτρύνουν, τούναντι, να πάνε με αεροπλάνο, για να ταξιδέψουν κι' αυτές δωρεάν. Έτσι, η εταιρεία άρχισε να κάνει χρυσές δουλειές.

Αλλά να ένα άλλο παράδειγμα:

Σας φαίνεται φυσικό το ότι βάζουμε το άλλογο μπροστά από το κάρρο κι' η Ίдея ότι θα μπορούσε να βάλει κανείς μπροστά το κάρρο και πίσω το άλλογο, δεν περνάει ποτέ από το μυαλό σας. Το ίδιο και στη ναυπηγήσι ενός πλοίου σας φαίνεται φυσικό ν' αρχίζει η δουλειά από κάτω και να προχωρή προς τα πάνω... Κι' όμως! Ο περίφημος γερμανικής καταγωγής Αμερικανός επιχειρηματίας και ναυπηγός Κάιζερ είχε προσέξει ότι οι εργάτες, υποχρεωμένοι να κυττάζουν διαρκώς προς τα πάνω, έχαναν πολύτιμο χρόνο κι' είχαν πολύ μικρή απόδοσι. Σκέφτηκε, λοιπόν, να ναυπηγήσει πλοία από την ανάποδη, αρχίζοντας από πάνω και προχωρώντας προς τα κάτω. Έτσι, οι εργάτες είχαν διπλάσια απόδοσι από πριν. Ο Κάιζερ έγκαινασε επίσης την κατασκευή κατά τμήματα, που προσαρμόζονταν κατόπιν το ένα με το άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο κατασκευάστηκαν τα περίφημα «Λίμπερτυ», που κατέρριψαν όλα τα προηγούμενα ρεκόρ, από την άποψι του χρόνου και του κόστους.

Αλλά κι' η έξυπνη εκμετάλλευσι της ανθρώπινης ματαιοδοξίας είναι κάποτε κι' αυτή πηγή πλούτου. Το έστιατόριο Μοϋρφυ του Σικάγου είναι σήμερα από τα μεγαλύτερα του κόσμου. Αλλά, πριν από μερικά χρόνια, οι δουλιές του δεν πήγαιναν καλά, για το λόγο ότι οι τιμές του ήταν αστρονομικές. Οι έμπειρο-γνώμονες που συμβουλευτήκε ο Μοϋρφυ του υπόδειξαν, λοι, να κατεβάσει τις τιμές. Αλλά αυτός έκαμε το αντίθετο. Τις πολλαπλασίασε! Και ταυτόχρονα διαφήμισε το έστιατόριό του σαν το ακριβώτερο του κόσμου! «Μόνον όσοι έχετε φουσκωμένο πορτοφόλι μπορείτε να φάτε στο Μοϋρφυ», έλεγαν οι σχετικές διαφημίσεις.

Αρχισε, έξ' άλλου, να δίνω στους πελάτες του μετάλλια με την ακόλουθη φράσι: «Αυτό το μετάλλιο είναι απόδειξι ότι έφαγα στο Μοϋρφυ κι' ότι είχα αρκετά χρήματα, για να πληρώσω το λογαριασμό». Από τότε ο Μοϋρφυ άρχισε να θησαυρίζει, γιατί όλοι ήθελαν να κάμουν επίδειξι του πλούτου τους ή να φανούν πλούσιοι, ακόμη κι' όταν δεν ήταν. Και το σημαντικώτερο: δεν κύταζαν ποτέ το λογαριασμό. Πλήρωναν, ότι τους ζητούσαν κι' ήταν και πάλι περήφανοι κι' ευχαριστημένοι.

Όλα τα πράγματα, από τα πιο σημαντικά ως τα πιο απλά, έχουν ένα άσθενές σημείο. Αν κατορθώσετε να το ανακαλύψετε και ταυτόχρονα να θεραπεύσετε αυτό το ελάττωμα, μπορείτε να γίνετε πλούσιοι. Ο πρώτος που

ανακάλυψε τις ένισχυμένες φτέρνες στις κάλτσες πέθανε έκατομμυριούχος. Και δεν έγινε λιγώτερο πλούσιος εκείνος, που ανακάλυψε τα «ανταλλακτικά» (μανικέτια και κολλάρα) των υποκαμίσων.

Στόν ίδιο κύκλο ανήκει και η ανακάλυψι της τυπογραφίας. Χωρίς ν' αναφέρωμε τους Κινέζους, η τυπογραφία ήταν γνωστή στη Γερμανία και πριν από το Γουτεμβέργιο. Χάρασαν τα κείμενα πάνω σε μεγάλες ξύλινες πλάκες, που κατόπιν τις περνούσαν με μελάνη κι' έβγαζαν όσα αντίτυπα ήθελαν. Κάθε πλάκα ήταν ένα τυπογραφικό φύλλο. Αυτό το σύστημα, όμως, απαιτούσε πολύ χρόνο κι' είχε πολλά άλλα μειονεκτήματα. Ένα λάθος π.χ. δε μπορούσε να διορθωθεί. Ο Γουτεμβέργιος σκέφτηκε τότε να φτιάξει χωριστά στοιχεία, που να μπορούν να συναρμολογηθούν μεταξύ τους όπως θέλουμε. Έτσι έγινε ο πραγματικός εφευρέτης της τυπογραφίας. Ίσως παρατηρήσετε ότι πέθανε φτωχός. Αλλά ο τυπογράφος της Μαγεντίας ήταν καλλιτέχνης. Δεν σκέφτηκε ποτέ να εκμεταλλευτή έμπορικά την εφευρέσι του. Τη ζωή του ολόκληρη την αφιέρωσε στο να καλυτερέψει και να τελειοποιήσει αυτό το καταπληκτικό πράγμα, που είχε ανακαλύψει.

Έτσι κέρδισε κάτι που ήταν πολυτιμώτερο από το χρήμα. Τ' όνομά του πέρασε στην αθανασία κι' όλοι οι αιώνες θα μιλούν γι' αυτόν.

Ο Αμερικανικός κατασκευαστής πιάνων Στήβενς ήταν πριν από όλα ένας καταπληκτικός επιχειρηματίας. Πρόσεξε, λοιπόν, ότι το άσθενές σημείο του πιάνου ήταν το ότι... οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ήξεραν μουσική. Σκέφτηκε τότε το εξής: Εφτιαξε πιάνο με πλήκτρα διαφόρων χρωμάτων και ταυτόχρονα αντικατέστησε στις παρτιτούρες τις νότες της μουσικής με άλλες χρωματιστές, που το χρώμα τους ήταν ανάλογο με εκείνο των πλήκτρων. Έτσι κι' ένα βρέφος ακόμη μπορούσε να παίξει πιάνο. Γιατί, βλέποντας μια κόκκινη νότα, πατούσε το κόκκινο πλήκτρο, μια πράσινη νότα το πράσινο πλήκτρο κ.ο.κ. Ο Στήβενς πουλάει σήμερα περισσότερα πιάνο από όλους μαζί τους ανταγωνιστές του. Θα παρατηρήσετε ίσως ότι αυτά συμβαίνουν στην Αμερική, όπου η αμάθεια συμβαδίζει με την αφέλεια και τη μανία της επιδείξεως. Δεν έχει σημασία. Σ' όλα τα μέρη του κόσμου οι άνθρωποι είναι άφελεις και ματαιόδοξοι.

Είναι γνωστή, έξ' άλλου, η ιστορία του Αμερικανού πολυτέκνου, που δεν πρόφτανε ν' αγοράζει παπούτσια στα παιδιά του.

Πρόσεξε, ωστόσο, ότι όλα χαλούσαν τα παπούτσια τους στα τακούνια και τις μύτες. Έπενόησε τότε τα μεταλλικά πεταλάκια κι' έγινε πάμπλουτος.

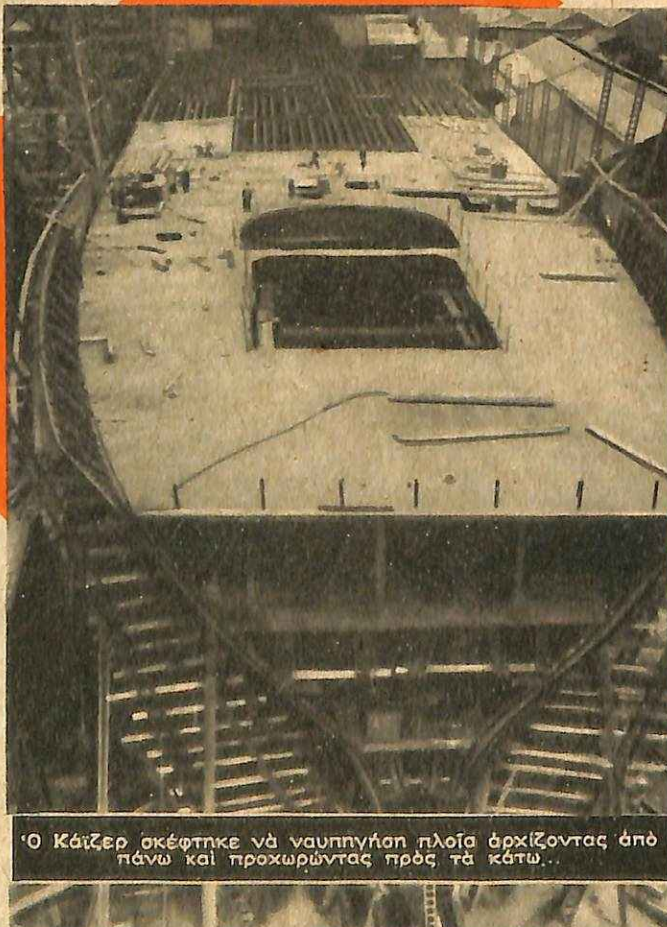
Ο βασιλιάς των ξενοδογείων Χίλτων, όταν αγοράζει ένα καινούργιο ξενοδοχείο, το εξετάζει σπιθαμή προς σπιθαμή, πρώτα οριζόντια κι' έπειτα κάθετα, για ν' ανακαλύψει έτσι τα άσθενή του σημεία.

Πριν από κάμποσον καιρό, αγόρασε το ξενοδοχείο Μπρήκερς, στο Λόνγκ Μπήτς, που ήταν κλειστό από έξη χρόνια, έλλείψει πελατείας. Πρόσεξε τότε ότι το μεγάλο μειονέκτημα που παρουσίαζε ήταν πως δεν είχε θέα και, χωρίς να διστάση, πρόσθεσε μια μεγαλοπρεπή ταράτσα στη στέγη και άλλες μικρότερες στις διάφορες πλευρές του.

Ένα μήνα μετά την έκτέλεσι αυτών των μεταρρυθμίσεων, για να εξασφαλίση κανείς ένα δωμάτιο στο Μπρήκερς, έπρεπε να το κλείση από δυο ή τρεις βδομάδες πρωτύτερα.

Το νεκρό ξενοδοχείο είχε γίνει στα χέρια του έξυπνου και εφευρετικού Χίλτων μια πηγή πλούτου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα «κενά» της Ιαπωνίας

Ο Κάιζερ σκέφτηκε να ναυπηγήσει πλοία αρχίζοντας από πάνω και προχωρώντας προς τα κάτω.

— Και πιστεύετε σοβαρά, ότι αυτό το μηχανήμα μπορεί ν' αντικαταστήση σε όλα τη γραμματέα μου;

Ο Τόνι Κέρτις και η Τζάνι Λη με την κορούλα τους

πάθησε να της δώσει να καταλάβει ότι δεν ήταν στο Παρίσι, ότι υπήρχε πυκνή τροχαία κίνηση στους δρόμους και ότι εξ αιτίας της έντασης της δεν ήταν σε θέση να ανέβει σε βέσπες. 'Αλλά η Τζάνι επέμενε και στο τέλος ο Τόνι υπεχώρησε. Πήραν λοιπόν δυο βέσπες και ξεκίνησαν χαρούμενοι. Τράβηξαν για να κάνουν πρώτα μια βόλτα στο λιμάνι. Κι' έπειτα θέλησαν να φτάσουν στο κέντρο της πόλεως από έναν ανήφορο. 'Αλλά η Τζάνι, που ακολουθούσε τον Τόνι, δεν τα έβγαλε πέρα. Μόλις έφτασε στη μέση του ανήφορου, αναγκάστηκε να κάνει απότομη στροφή και να φρενάρει για να μη πέσει πάνω σ' ένα καμiónι. Με την κίνηση αυτή, όμως, έγινε κάτι που δεν το φανταζόταν κανείς. Ξαφνικά η βέσπα πήρε τον κατήφορο κι' άρχισε να τρέχει δαιμονισμένα προς το λιμάνι, ενώ η Τζάνι τρομοκρατημένη ζητούσε βοήθεια. Εύτυχως ο κατήφορος ήταν μικρός και σε λίγο η βέσπα με τη Τζάνι σταμάτησε... πάνω σ' ένα κινητό αυτοκίνητο πρώτα, που το ανέτρεψε, κι' έπειτα πάνω σ' ένα υπαίθριο βιβλιοπωλείο, που του διεσκόπησε το εμπόρευμα, αλλά δίχως να τραυματίσει κανένα!

Έπειτα απ' όλα αυτά, ο Τόνι περίμενε να βρή τη γυναίκα του νεκρή! Φαντάζεστε, όμως, την έκπληξη και τη χαρά του, όταν είδε πως ήταν έλαφρα μόνο τραυματισμένη στα πόδια. Την ώδηγησε άμέσως σ' ένα σταθμό Πρώτων Βοηθειών, πλήρως επιτόπου όλες τις ζημιές, που έφθασαν τα 600 δολάρια, και την ίδια ημέρα έφυγαν κι' οι δυο για το Χόλλυγουντ, ευχαριστημένοι που δεν έπαθαν χειρότερα. 'Από τότε, πάντως, η Τζάνι βλέπει «βέσπες» και την πιάνει κρύος ιδρώτας...

Λίγους μήνες αργότερα, αφού στο μεταξύ η Τζάνι έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που βαφτίστηκε Κέλυ—Λη, το ζεύγος Κέρτις εγκαταστάθηκε στο καινούργιο του σπίτι, μια πολυτελής βίλλα στο κέντρο της πόλεως και άρχισε να το επιπλώνει με μοντέρνα έπιπλα. 'Αλλά πριν περάσουν μερικές βδομάδες, σημειώθηκε το δεύτερο ατύχημα εις βάρος της Τζάνι. Καθώς περνούσε ένα βράδυ κάτω από τον πολυέλαιο του δεύτερου σαλονιού,

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

της Τζάνι Λη

Τα τελευταία ατυχήματα της «Σταχτούρας» του Χόλλυγουντ

ΟΙ φίλοι του κινηματογράφου γνωρίζουν ασφαλώς την Τζάνι Λη. Είναι μια χαριτωμένη και «φτασιμένη» πιά στάρ του Χόλλυγουντ, που με αρκετές καλές ταινίες από το 1953 μέχρι σήμερα, κατόρθωσε να ανέβει γρήγορα τα σκαλοπάτια της επιτυχίας και να εξασφαλίσει μια θέση ανάμεσα στις πιο δημοφιλείς βεντέτες. 'Αν, όμως, η Τζάνι είναι ένθουσιασμένη από την καλλιτεχνική καριέρα της, ή οποία σε ελάχιστο χρόνο την έκανε διάσημη και πλούσια, δεν έχει λόγους να είναι ικανοποιημένη από τα ατυχήματά της, που της συμβαίνουν συχνά τον τελευταίο καιρό στον ιδιωτικό βίο της.

Τώρα τελευταία, λέει η ίδια, κάποιος με έχει βασκάνει! 'Αλλοιώς δεν εξηγούνται τα αλλεπάλληλα ατυχήματά μου, μου συνέβησαν και που έγιναν ατυχία να τρομάξω πάρα πολύ κι' ο άντρας μου, ο Τόνι να βρή πάλι την ευκαιρία να με πη «απρόσεκτη» και «αφήρημένη». Είναι κάτι περίεργα ατυχήματα, που όταν τα θυμώμαι, με κάνουν και γελά με την καρδιά μου!...

Όπως είναι γνωστό, από τον Ιούνιο του 1951 η Τζάνι είναι παντρεμένη με τον επίσης δημοφιλή γόπα Τόνι Κέρτις, με τον οποίο ως ένα από τα «ιδεώδη» καλλιτεχνικά ζευγάρια της πόλεως του κινηματογράφου. Το Φεβρουάριο του 1956, λοιπόν, η Τζάνι βρισκόταν σε «ένδιαφέρουσα» κατάσταση και με πραγματικό χτυποκάρδι περιμενε το πρώτο της παιδί. Για να την κάνει να διασκεδάσει λίγο, ο άνδρας της της πρότεινε μια ημέρα να κάνουν ένα σύντομο ταξίδι μ' ένα φιλικό γιότ ως τον Άγιο Φραγκίσκο. Πραγματικά, την άλλη μέρα ξεκίνησαν και ύστερα από μερικές ώρες έφτασαν στον προορισμό τους. Βγήκαν στην πόλη και προχώρησαν πεζή κυττάζοντας με περιέργεια τα παλιά τράμ που εξακολουθούν να λειτουργούν εκεί πέρα.

Τόνι, είπε σε μια στιγμή η Τζάνι στον άντρα της, θυμάσαι τί ώραιους περιπάτους κάναμε στο Παρίσι με «βέσπες» οι δυο μας, τότε που γυρίζες με τη Λολομπρίτζινα και το Λάνκαστερ το φίλμ «Βαριέτέ»; Θέλω και τώρα να κάνουμε ένα τέτοιο περίπατο. Να ένα κατάστημα εκεί στη γωνιά που νοικιάζει ποδήλατα και βέσπες. Πάμε να πάρουμε δυο γιότ να θυμηθούμε τα παλιά...

Εκπληκτος ο Τόνι έμπρος στη περίεργη επιθυμία της, προσ-

ξαφνικά εκείνος, δίχως να προηγηθεί τίποτα, άποσπάρθηκε από το γαντίο που κρεμόταν και έπεσε δίπλα της με πάταγο! 'Η Τζάνι μόλις πρόφτασε να παραμερίσει! —Να φυλάγεται πάρα πολύ, γιατί το κακό άργα ή γρήγορα θα τριτώσει, της είπε ο Τόνι το ίδιο βράδυ. Και πραγματικά τριτώσε, ύστερα από ένα χρόνο, δηλαδή πριν από λίγες ημέρες. Στο διάστημα αυτό η Τζάνι και ο Τόνι πρωταγωνίστησαν μαζί σε μια ταινία. 'Αμέσως μετά, ο Τόνι συνέχισε άλλο φίλμ με καινούργια σύντροφο και η Τζάνι έμεινε στο σπίτι, γιατί πλησίαζε ο καιρός που περιμενε το δεύτερο παιδί της, κάνοντας πότε-πότε περιπάτους με το αυτοκίνητό της. Σ' ένα τέτοιο περίπατο βρισκόταν όταν συνέβη το τρίτο ατύχημά της. Είχε μπή στο Λας 'Αντζελες και προχωρούσε με μικρή ταχύτητα όταν είδε ένα αυτοκίνητο να βγαίνει ξαφνικά από ένα δρόμο και να πέφτει επάνω σ' ένα άλλο, που ερχόταν αντίθετα και που βρισκόταν πολύ κοντά της. 'Η σύγκρουσι ήταν τόσο δυνατή, ώστε το δεύτερο άμαξι τινάχτηκε κι' έπεσε πάνω στο δικό της. 'Ολα συνέβησαν με κινηματογραφική ταχύτητα, αλλά και με τραυματισμούς από τα τρία άμαξια. Εύτυχως η Τζάνι είχε τραυματιστεί ελαφρά στο πρόσωπο και στα χέρια από τα σπασμένα κρύσταλλα, ενώ οι άλλοι σοβαρότερα. 'Αλλά η σύγκρουσι αυτή είχε και την κωμική της πλευρά, γιατί ήταν μια σύγκρουσι εκ προμελέτης από λόγους... ερωτικής εκδίκησης! Να τι απέκαλύφθη από τις ανακρίσεις: Κάποιος Ρομπερτ Σέντον, πιστεύοντας πως η γυναίκα του τον άπατούσε μ' ένα φίλο του, παραφύλαξε με τ' αυτοκίνητό του, για να πέσει πάνω στο δικό τους. Έκανε όμως λάθος και χτύπησε τ' αυτοκίνητο ενός άλλου, άγνωστου ζευγαριού. Το αποτέλεσμα ήταν να βρή για μια φορά ακόμη το μελάκι της η άτυχη Τζάνι. Και τώρα συνηθίζει να λήη γελώντας:

—'Οχι μόνο σε «βέσπες», αλλά ούτε και σε αυτοκίνητο δεν α-νεβαίνω πιά! Τα πήρα και τα δυο από φόβο.

ΑΡΤ. ΣΜΙΘ

ΠΩΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ τὰ άρώματα

Οι έπιστήμονες τὰ ζυγίζουν και τὰ φωτογραφίζουν!

ΣΤΗ βιομηχανία των άρωμάτων υπάρχουν σήμερα όχι περισσότερες από δώδεκα «μύτες». Με τη λέξη αυτή χαρακτηρίζονται οι άνθρωποι, που είναι σε θέση να ξεχωρίζουν το ένα άρωμα από το άλλο. Μια «μυτή» πρέπει να μπορεί να ξεχωρίσει 7.000 τουλάχιστον ποικιλίες άρωμάτων!

Οι άνθρωποι αυτοί πληρώνονται πανάκριβα, αλλά πασχουν όλοι από το σηκώ τους και είναι υποχρεωμένοι να υποβάλλονται σε ειδικές θεραπείες κάθε χρόνο. Οι γιατροί τους χαρακτηρίζουν ως αλκοολικούς. Κι' άστόσο, λόγω του επαγγέλματός τους, που απαιτεί να είναι πάντοτε νηφάλιοι, δεν πίνουν ούτε γουλιά οινόπνευμα. Είναι, άστόσο, διαρκώς μεθυσμένοι από τα άρώματα που εισπνέουν.

Η ιδιότητα αυτή φαίνεται, ότι είναι θείο δώρο. Μεταδίδεται κληρονομικά, αλλά μόνο στα άγόρια. Οι γυναίκες έχουν πολύ σπάνια αυτή την ιδιότητα. Κατά κανόνα, δεν είναι σε θέση να ξεχωρίζουν τα άρώματα, που, άστόσο, προορίζονται αποκλειστικά σχεδόν γι' αυτές.

Κάθε άνθος έχει το δικό του άρωμα, ακόμη και τα όρχειοειδή, που, άστόσο, θεωρούνται ως άσσμα και χρησιμοποιούνται μόνο για διακοσμητικούς σκοπούς. Το άρωμα, όμως, ενός άνθους ποικίλλει ανάλογα με το μέρος, όπου φύεται και ανάλογα με το χρώμα του. Ένα λευκό τριαντάφυλλο π. χ. δεν έχει το ίδιο άρωμα μ' ένα άλλο κίτρινο ή ρόζ. Και, κατά τον ίδιο τρόπο, το άρωμα του γαρύφαλλου, που φύεται σε όρεινη περιοχή, διαφέρει από ενός άλλου, που φύεται στην πεδιάδα. Μια «μυτή» πρέπει να είναι σε θέση να προσδιορίσει με κλειστά τα μάτια από που προέρχεται ένα άθος και τί χρώμα έχει. Με τον τρόπο αυτό, άλλωστε, εξετάζονται οι «μύτες», προτού προσληφθούν από τις μεγάλες εταιρείες άρωματοποιίας.

Το άρωμα είναι μια ουσία, που οι έπιστήμονες κατάρωσαν να τη ζυγίσουν και να την φωτογραφίσουν. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν το εκτόπλασμα του άνθους. Το εκτόπλασμα αυτό, που είναι άόρατο στο γυμνό μάτι, αποτελείται από μικροσκοπικές σταγονίτσες με ελαίωδη σύσταση, που προέρχονται από τα πέταλα του άνθους, από τα φύλλα του, από το μίσχο του κι' ακόμη από τις ρίζες και τους σπόρους του. 'Ιδιαίτερο άρωμα έχουν επίσης οι φλοιοί ώρισμένων δένδρων, οι καρποί, κλπ.

Τα δυο βασικά άνηθ, που χρησιμοποιούνται στην κατασκευή όλων σχεδόν των άρωμάτων, είναι το τριαντάφυλλο και το γίαισεμ. Με το άρωμα αυτών των δυο άνθων, μπορούμε να απομιμηθούμε οποιοδήποτε άλλο άρωμα θέλουμε. Είναι αδύνατον, αντίθετα, να απομιμηθούμε το άρωμα του τριαντάφυλλου και του γίαισεμιού χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό άλλα άνηθ. Οι έπιστήμονες κατάφεραν, εξ άλλου, να παρασκευάσουν συνθετικά τα άρώματα διαφόρων άνθων. Αυτό, όμως, δεν κατορθώθηκε, προκειμένου για το τριαντάφυλλο και το γίαισεμ, που παραμένουν πάντοτε οι δυο ακρογωνιαίοι λίθοι της άρωματοποιίας.

Εκτός από τα άνηθ, στην παρασκευή των άρωμάτων χρησιμοποιούνται και πολλές άλλες ουσίες, φυτικής κυρίως προελεύσεως, όπως είναι το ξηρό χόρτο, η κανέλλα, το πιπέρι, το ρετάνι, η βανίλλια, ο καπνός, κλπ.

Το γνωστό άρωμα «Κιούρ ντε Ρουσι» (ρωσικό δέμα) παράγεται από το φλοιό της σημύδας, που φύεται στην Ουκρανία και στην κεντρική Ευρώπη. Το «Σύπρ», εξ άλλου, δεν έχει καμιά σχέση με την Κύπρο. Παρασκευάζεται από ώριμα βρύα, που φύονται παρασιτικά πάνω στις δρύς του Τυρόλου και με τα οποία αναμιγνύεται ένα ιδιαίτερο άρωμα που έχει ο καπνός.

Πολλά από τα άρώματα που είναι της μόδας στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και που οι Ευρωπαίοι τα βρίσκουν άυποφύρα, έχουν στη βάση τους διάφορες ουσίες που βγαίνουν από το ρετινολάδο.

Πολλοί άνθρωποι δε θα χρησιμοποιούσαν ποτέ άρώματα, αν ήσαν με ποινόν τρόπο παρασκευάζονται. Νά, π. χ., μια από τις πιο συνηθισμένες μεθόδους: Τα πέταλα ή τα φύλλα των άνθων, αφού κοπούν από το μίσχο, τοποθετούνται πάνω σε βαδινό ή χοιρινό λίπος. 'Αφού το λίπος ποτισθή με το άρωμα, το πλένουν με οινόπνευμα και το στίβουν.

Ένας άλλος τρόπος συνίσταται στη χρησιμοποίησή του πετρελαίου. Τα άνηθ τοποθετούνται μέσα σ' ένα έρμητικά κλεισμένο δοχείο, όπου υποβάλλονται στην επίδρασι άτμών πετρελαίου. Οι άτμοι αυτοί απορροφούν βαθμιαία όλο το άρωμα του άνθους.

Τρία από τα πιο γνωστά άρώματα, εξ άλλου, το «άμπρ κρίς», ο μύσχος και η «σιβέτ», βγαίνουν από ζώα, το πρώτο από τις εκρίσεις των εντέρων ενός είδους τσακαλιών, το δεύτερο από τους γεννητικούς αδένες του αρσενικού ελαφιού του Θιβέτ και των 'Ιμαλαίων, και το τρίτο από την ικτίδα (μοσχογαλή) της Αιθιοπίας.

ΑΣΠΡΙΣΑΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΟΥ ΦΑΙΡΜΠΑΝΣ

Ο Ντουγκλας Φαίρμπανς (γιός) δείχνει μ' ένα μικρό χαμόγελο τα άφθονα άσπρα του μαλλιά. 'Ο Φαίρμπανς, τον οποίο είδαμε σε τόσες επιτυχίες, όπως το «Γκάγκα—Ντίνα» και προσφάτως ο «Σεάχ», ο θαλασσινός, έχει εγκαταλείψει τον κινηματογράφο από το 1952 και ασχολείται τώρα με την παραγωγή μικρών ντοκιμανταίρ για την αμερικανική τηλεόρασι. 'Ο εκλεκτός καλλιτέχνης έχει εγκατασταθή στην 'Ιταλία και μένει σε μια ωραία ιδιόκτητη βίλλα. Πρό ημερών έφτασε εκεί ο δοξ 'Εδουάρδος του Κέντ, γιός της Μαρίνας της 'Ελλάδος και ο Ντουγκλας Φαίρμπανς έδωσε προς τιμήν του μια δεξίωσι στην οποία προσεκληθή και η ήθοποιός 'Ελσα Μαρτινέλλι.

ΣΤΟ ΘΕΣΤΙΒΑΛ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

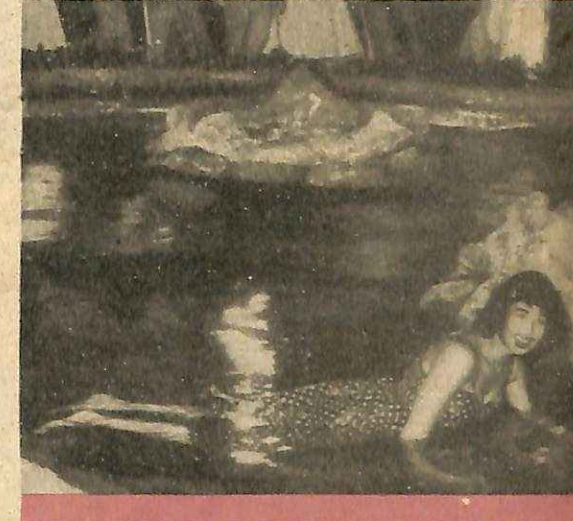
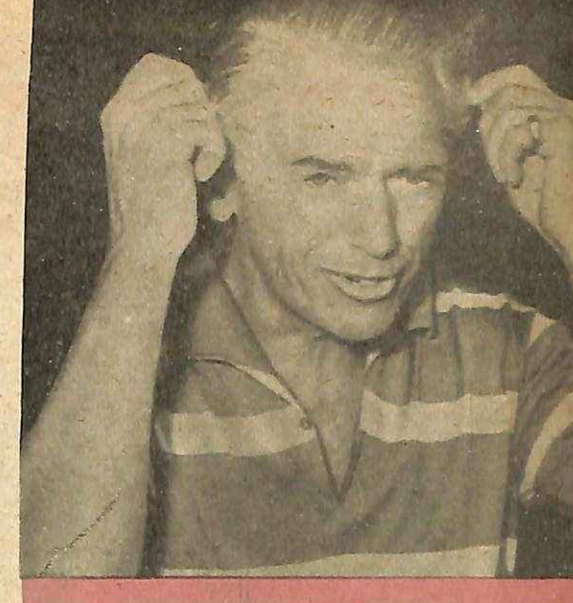
Επειδή δεν κατάφερε να τραβήξει την προσχή των φωτογράφων οι οποίοι έπρεχαν πίσω από αστέρια πρώτου μεγέθους, όπως η Μάρι Βάν Ντόρεν, η Μπριζίτ Μπαρντό, η Σοφία Λόρεν κλπ., η νεαρά 'Ιταλίδα στάρλετ Μαίρη Μπενέντιο βρήκε ένα πραγματικά πρωτότυπο τρόπο να στρέψι προς το μέρος της τους φωτογραφικούς φακούς. Πήγε άπροσκλητή στη μεγάλη δεξίωσι, που δόθηκε από τον σκηνοθέτη του φίλμ «Το μικρό χωράφι του καλοΐ Θεού» Άντονι Μάν. Σε μια στιγμή δε που είδε μερικούς φωτογράφους κοντά στην πισίνα του κήπου, έπεσε μέσα στο νερό με τη βραδυή τουαλέττα της. Πέτυχε, έτσι το σκοπό της: να δει μια φωτογραφία της στις εφημερίδες!

Η ΣΟΡΑΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ

Η Σοράγια, που περνά τώρα ξένοιαστες διακοπές στο Μπίρριτς της Γαλλίας, προσπαθεί με κάθε τρόπο ν' αποφυγή τους φωτογράφους, αλλά δεν το κατορθώνει. Για να τους ξεφύγει, κολυμπάει αποκλειστικά στη μεγάλη πισίνα του «Ξενοδοχείου των ανατόρων» κι' εκεί όμως ένας φωτογράφος βρήκε τον τρόπο να τη φωτογραφίσει όπλισμένος με μια υποβρύχια αναπνευστική συσκευή και μια φωτογραφική μηχανή υποβρυχίων ληψών. Η ανώτερη φωτογραφία πάρθηκε στη Μπαγιόν, όπου η Σοράγια πήγε για να παρακολουθήσει μια ταυρομαχία με τον περίφημο 'Ισπανό ταυρομάχο Λουίς Μιγκουέλ Ντομινγκούν, τον οποίο προσέκαλε σε γεύμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΟΥΝ ΕΝΑ ΠΕΛΑΓΓΟ

Έσσερα παιδάκια που έπαιζαν ένα μεσημέρι στην πλατεία του 'Ερλές, ένα γαλλικό χωριούδακι, κοντά στη Λαλι, άκουσαν ξαφνικά ένα παράξενο θόρυβο προερχόμενο από το γειτονικό πάρκο. 'Ετρεξαν εκεί και είδαν ανάμεσα στα δέντρα, ακίνητο στο έδαφος ένα τεράστιο μαύρο πουλί με μεγάλο ράμφος. 'Όταν το πλησίασαν περισσότερο, το πουλί προσπάθησε να φύγει, αλλά εναπομείνανε κατά γής. Οι χωρικοί, που άκουσαν εις φωνές των παιδιών κι' έτρεξαν, είδαν πως έπρόκειτο γι'α πελαργό. Μ' ένα αυτοκίνητο, λοιπόν, μετέφεραν άμέσως το τραυματισμένο πουλί σ' ένα γειτονικό χωριό, όπου υπήρχε ιατρείο. Παρ' όλη όμως την άμεση χειρουργική επέμβασι, ο πελαργός δεν κατόρθωσε να επιζήσι.

ΜΕΓΑΛΗ ΧΤΙΜΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ η Σοϋζαν ένοιωσε τούς πρώτους πόνους, ήταν μόνη της στο σπίτι. Ο Τζών είχε φύγει πριν από μισή ώρα. Τόν είχαν είδοποιήσει απ' το νοσοκομείο ότι είχε γίνει ένα δυστύχημα, με πολλούς τραυματίες.

Η Σοϋζαν δέ φοβήθηκε καθόλου. Ήταν το πρώτο παιδί μιας πολύτεκνης οικογένειας κι' είχε συνηθίσει να βλέπει τη μητέρα της να της χαρίζει κάθε χρόνο σχεδόν από ένα αδερφάκι. Της φαινόταν λοιπόν σαν το απλούστερο πράγμα του κόσμου το ότι σε λίγο θα γινότανε μητέρα.

Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο να στείλουν να την πάρουνε, αλλά της είπαν πως όλα τ' αυτοκίνητα ήταν πιασμένα. Έπρεπε να πάη μόνη της. Έτοιμασε τη βαλίτσα της, κατέβηκε στο δρόμο και σταμάτησε ένα ταξί. Ο σωφέρ της έρριξε μια έντρομη ματιά.

— Προς Θεού, μην κάνετε το μωρό μέσα στ' αυτοκίνητό μου! την παρακάλεσε με κωμικό φόβο.

Και τη βοήθησε να καθήσει, τόσο προσεχτικά, σαν να έπιανε έκρηκτική ύλη...

Η κατάσταση άρχισε να έκνευριζε τη Σοϋζαν. Πού είχε ακουστή νάναι μόνη της σε μια τέτοια στιγμή...

Δεν έπρεπε να φύγει ο άντρας της... Μα πάντα σκεφτόταν πρώτα τους αρρώστους του και τελευταία αυτήν!

Σ' όλη τη διάρκεια της έγκυμοσύνης της, δεν τόν είχε δη ν' ανησυχήσει ποτέ. Ακόμα και τότε που την πειράζε το στομάχι της, είχε ακούσει μ' αδιαφορία τα παράπονά της και της είχε απαντήσει:

— Είναι φυσικό, αγάπη μου... Έλπίζω πως, τη δεύτερη φορά, δε θα σε πειράξει τόσο.

Δεν πρόκειται να υπάρξει δεύτερη φορά! τόν βεβαίωσε, έξαλλη από θυμό.

Ο Τζών προσπάθησε να την πάρη στην αγκαλιά του και να την ησυχάση. Εκείνη την ώρα όμως χτύπησε το τηλέφωνο: Τόν ζητούσε κάποιος αρρώστος.

Έφυγε λοιπόν, αφήνοντάς την με τὰ νεύρα της τεντωμένα.

Έτσι γινόταν πάντα: Το τηλέφωνο χτυποδσε στις πιο άπίθανες ώρες κι' ο άντρας της έτρεχε απ' τη μια άκρη της πόλεως στην άλλη...

Κάποτε, πού είχε προσπαθήσει να τόν συγκινήση κάνοντας την αρρώστη, εκείνος της είχε χαμογελώντας.

Δεν είναι τίποτα. Είσαι γερή σαν Ρωσίδα χωριάτισσα!

Ποτέ δεν την είχε ρωτήσει πως αισθανότανε μέσα σ' αυτούς τους εννιά μήνες. Κι' όταν άρχιζε να τού περιγράφη το πως σκιρτούσε μέσα της το παιδί, την έκοβε πάντα, με ύφος ανθρώπου που τὰ ξερε όλα:

— Είναι γιατί αλλάζεις θέσι, χρυσή μου.

Κι' όμως η Σοϋζαν δεν αμείβαλλε πως την αγαπούσε! Μέσα στα δυό χρόνια που ήταν παντρεμένοι, δεν έμεναν πολλές ώρες μαζί. Μα όταν την κύτταζε, τὰ μάτια του δείχνανε την ίδια λατρεία της εποχής που μόλις είχαν πρωτογνωριστή.

★

Το ταξί σταμάτησε μπροστά στο νοσοκομείο. Η Σοϋζαν ανέβηκε με δυσκολία τὰ λίγα σκαλοπάτια. Στην είσοδο την περίμενε ο δόκτωρ Μόνρι.

Βιαστήκατε μια βδομάδα, της είπε χαμογελώντας. Πάμε να ξεπλώσετε.

— Ο Τζών δε θάρρη; ρώτησε εκπληκτική ή νέα γυναίκα.

— Πώς! Βέβαια... Μα τώρα έχει πολλή δουλειά.

Μέσα στ' αυτοκίνητο που συγκρούστηκε υπήρχε μια έγκυος. Αυτή τη στιγμή, ο άντρας σας τη βοηθάει να φέρη στον κόσμο το μωρό της. Είναι λιγάκι πρόωρο, βέβαια, αλλά θα τὸ γλυτώσουμε.

— Μα δε μπορεί να φροντίζη μια ξένη γυναίκα, την ώρα που θα γεννιέται το παιδί μας! Ξέσπασε η Σοϋζαν.

Ο γιατρός τη χτύπησε φιλικά στην πλάτη και την πήγε στην κάμαρά της, μουρμουρίζοντας:

— Ποιός σας είπε να παντρευτήτε γιατρό;... «Αλήθεια, ποιός μου είπε;... σκέφτηκε με πικρία η Σοϋζαν. Ήταν μεγάλο λάθος μου! Ο Τζών είναι τόσο απασχολημένος με τούς άλλους, που δε θάχη ποτέ καιρό για μένα... Όταν γεννηθὲ το μωρό, θα πάω να μείνω για λίγο στο πατρικό μου σπίτι. Εκεί θα με προσέχουν, θα ρωτάνε τί κάνω, θα νοιάζονται για τις αδιαθεσίες μου... Όσο για το Τζών, θα παρηγορηθὲ για την απουσία μου με τούς αρρώστους του!»

Δυό ώρες αργότερα, μέσα στους πόνους της, η Σοϋζαν είδε τόν άντρα της να σκύβη απάνω της.

— Πώς πάμε; τη ρώτησε ξένοιαστα. Ο δόκτωρ Μόνρι μου είπε πως ο τοκετός προχωρεί κανονικά. Η μεγάλη στιγμή φτάνει! Δεν πιστεύω να φοβάσαι, χρυσή μου!

Δε φοβόμαι καθόλου, ούτε και υπάρχει λόγος ν' ανησυχῆς για μένα! τὸ φώναζε ύστερικά. Εύτυχως που υπάρχουν και ξένοι γιατροί! Άλλοιως θα μ' άφινες να τὰ βγάλω πέρα μόνη μου.

Ο Τζών την κύτταζε, έκπληκτος. Ύστερα τραβήχτηκε σε μια γωνιά της κάμαρας.

Οι πόνοι είχαν γίνει τώρα ανυπόφοροι. Ο δόκτωρ Μόνρι της έκανε μια ένεση, πού τη ζάλισε...

Πέρασαν ακόμα μερικά τρομερά λεπτά... και ξαφνικά ακούστηκε ένα αδύνατο κλάμα κι' ένας γδούπος.

«Φτάνει να μην πετάξαμε χάμω το μωρό μου!» πρόλαβε να σκεφτὲ η Σοϋζαν, πριν βυθιστὲ σε βαθύ ύπνο...

Όταν ξύπνησε, ο δόκτωρ Μόνρι βρισκόταν δίπλα της κι' η κόρη της ήταν κι' όλες πλυμένη και τυλιγμένη στη φασκιά.

Την πήρε στην αγκαλιά της και κρατήθηκε με κόπο να μὴ τη σφίξη δυνατά στο στήθος της.

— Τί όμορφο που είναι! ψιθύρισε έκστατικά. Μα πού είν' ο Τζών;

— Νομίζω πως κοιμάται. Κουράστηκε τόσο, όλη την ήμερά!... απάντησε ο δόκτωρ Μόνρι.

— Κοιμάται; Τί αναισθησία!... Να μην καθήση να δὲ το παιδί μας! Ξέσπασε η Σοϋζαν.

Ο δόκτωρ Μόνρι δίστασε λίγο.

— Θα σας πω κάτι, αλλά να τὸ κρατήσετε μυστικό, της είπε στο τέλος. Θυμάστε εκείνο τὸ γδούπο που ακούστηκε; Ήταν ο άντρας σας, πού λιποθύμησε! Και να σκεφτὲ κανείς πως έχει γεγεννησει πάνω από διακόσιες γυναίκες!...

Ξαφνικά, τὸ δωμάτιο σαν να γέμισε ήλιο και χιλιάδες πουλιά άρχισαν να κελαιδούν μες στην καρδιά της Σοϋζαν...

Ο Τζών, πού τόν νόμιζε τόσο αδιάφορο, είχε λιποθυμήσει απ' την ταραχή του!

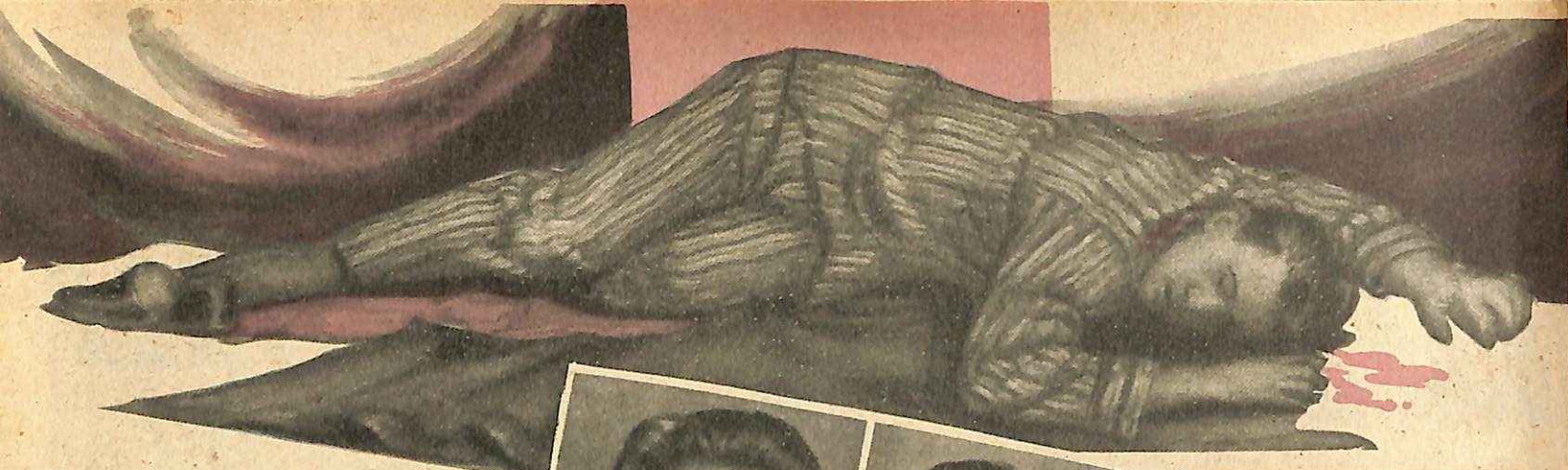
Ο άντρας της, ο αγαπημένος της, πού ήταν πάντα τόσο ψύχραιμος, δεν είχε μωρέσει ν' ανθέξη βλέποντάς την να υποφέρει.

Κι' αὐτὴ πούθελε να φύγει από κοντά του! Τί ανωσιεία της!...

— Βλέπετε, είναι τὸ πρώτο παιδί μας, είπε στο γιατρό, γελώντας εὐτυχισμένα. Στὸ δεύτερο, θάχη συνηθίσει...

— Πώς πάμε, την ρώτησε ξένοιαστο. Η μεγάλη στιγμή φτάνει! Δεν πιστεύω να φοβάσαι!...

ΤΖΕΪΝ ΠΕΪΤΟΝ

Έπειδή την άλλη μέρα θα παντρευόταν και θα την έγκατέλειπε

ΠΡΙΝ από λίγη ώρα είχαν ιδί μαζί ένα αστυνομικό φιλμ και τώρα καθόντουσαν στο σπίτι τους για να φάνε το βραδινό τους. Η Ζοζεφίνα Φίσχολντ σέρβιρε γρήγορα στο μοναχογιό της Ρούντολφ τρία αυγά μεγάλα, ένα φλυτζάνι καφέ και μία λεμονάδα.

Ο Ρούντολφ, όταν τελείωσε το δείπνο του τράβηξε για να κοιμηθεί. Ήταν νύχτα Κυριακής προς τη Δευτέρα και την άλλη μέρα είχε ένα σωρό δουλειές.

— Πάρε μία ταμπλέτα για να κοιμηθείς καλύτερα, του συνέστησε η μητέρα του πριν πέσει στο κρεβάτι.

Ύστερ' από 36 ώρες, ο Ρούντολφ, πρωτοδίκης ηλικίας 27 χρόνων, πρόκειται να κάνει το γάμο του με τη συνομήλική του Ίνγκεμποργκ Μπρόκνερ. Έπρεπε, λοιπόν, να κοιμηθεί βαθειά για να ξεκουραστεί και υπακούοντας στη σύσταση της μητέρας του πήρε ένα υπνωτικό.

Σε λίγο έπεσε και η Ζοζεφίνα στο κρεβάτι της για να κοιμηθεί ήσυχ, δεν την έπιασε όμως ύπνος, γιατί είχε το σκοπό της....

Περίμενε να κοιμηθεί ο γιός της. Κι' όταν κατά τις δύο το πρωί, βεβαιώθηκε πως ο Ρούντολφ κοιμόταν βαθειά, σηκώθηκε σιγά-σιγά έπληξε στην κουζίνα, άνοιξε προσεκτικά ένα συρτάρι, πήρε ένα δλοκαίνουρνο τραπέζομαχαιρο, που είχε αγοράσει την προηγούμενη και γύρισε κοντά στο κρεβάτι του γιου της.

Ποιά ήταν όμως αυτή η Ζοζεφίνα Φίσχολντ; Ήταν μία γυναίκα 60 χρόνων, που ο άντρας της, ένας καλός οικογενειάρχης, σιδηροδρομικός υπάλληλος άλλότε, πέθανε πριν έξη μήνες. Ο σκοπός της ζωής της χήρας από τότε ήταν ο μοναχογιός της Ρούντολφ. Δεν είχε φιλονικήσει ποτέ μαζί του κι' ήταν και οι δύο απ' τους ανθρώπους εκείνους που δεν μπορούσαν να κάμουν κακό ούτε σε μία μύγα!

Όπως ήταν καλή για το μοναχογιό της η Ζοζεφίνα, άλλο τόσο ήταν καλή και με τη μνηστή του. Η Ίδια της αγόρασε το νυφικό φόρεμα. Λυπόταν, όμως, γιατί μετά το γάμο τους ο γιός της θα έγκατέλειπε το σπίτι και θα την άφηνε μόνη της.

Τη λήπη της αυτή η Ζοζεφίνα δεν την εξέδηλωσε ποτέ και τώρα, στις δύο η ώρα μετά τα μεσάνυχτα, μ' ένα κοφερό μαχαίρι στο χέρι, στεκότανε μπροστά στο κρεβάτι του γιου της, που κοιμόταν ήσυχος κι' ανύπνοτος.

Η Ζοζεφίνα σήκωσε το μαχαίρι και μ' ένα χτύπημα έκοψε το λαρύγγι του γιου της. Ο Ρούντολφ Φίσχολντ είχε, ωστόσο, ακόμη τη δύναμη να πεταχτεί απ' το κρεβάτι και να της φωνάξει:

— Μητέρα, τί μου έκανες;
Με τα λόγια όμως αυτά σωριάστηκε κάτω στο πάτωμα σπαράζοντας.

Η μητέρα του, παρακολουθώντας το ψυχορράγημά του, γονάτισε πλάι του, πήρε το κεφάλι του στα χέρια της και ψιθύρισε:

— Άγαπητέ μου αγοράκι!...

Με τις μητρικές αυτές λέξεις στα χείλη σήκωσε και πάλι το μαχαίρι για να ξαναχτυπήσει το γιό της, δεν πρόλαβε όμως, γιατί σήμανε το κουδούνι της πόρτας.

Η κυρία Χέρμποςτ από το κάτω πάτωμα είχε ακούσει το θόρυβο, που έκανε ο Ρούντολφ πέφτοντας και έτρεξε να δει τί είχε συμβεί.

— Μήπως θέλετε βοήθεια, κυρία Φίσχολντ; της φώναξε πίσω απ' την κλειστή πόρτα.

— Όχι, ευχαριστώ κυρία Χέρμποςτ, της απάντησε εκείνη. Δεν είναι τίποτα το σοβαρό. Ο γιός μου καλίστηκε λιγάκι, αλλά τώρα είναι καλά.

Η κυρία Χέρμποςτ έφυγε ήσυχη και η Ζοζεφίνα πήρε μία κουβέρτα και σκέπασε το πάτωμα του γιου της. Έπειτα καθήσε ήσυχ στην κουζίνα και με γραφικό χαρακτήρα, που δεν πρόδιδε καμιά ταραχή ή συγκίνηση έγραψε ένα τετρασέλιδο γράμμα που

Οι δύο ήρωες της τραγωδίας: Άριστερα ο Ρούντολφ Φίσχολντ και δεξιά η μητέρα του.

άρχισε ως εξής:

«Φεύγω απ' αυτόν τον κόσμο και παίρνω μαζί μου και τον Ρούντολφ μου... Ό,τι έγραψα εδώ είναι η μοναδική αλήθεια, γιατί στις στιγμές αυτές δεν λείπει ψεύματα ο άνθρωπος...»

Και κατέληξε:

«Σας παρακαλώ, βάλτε μας μαζί στον ίδιο τάφο. Θέλουμε να μένουμε για πάντα μαζί!»

Έχασε να υπογράψει το γράμμα, δεν έφτασε όμως να εσωκλείσει τα έξοδα της κηδείας. Είχε ακόμη χρήματα απ' την ασφάλεια, που εισέπραξε μετά το θάνατο του συζύγου της κι' απ' αυτά έβαλε μέσα στο φάκελλο 2.300 μάρκα.

Στις 7 το πρωί, νύχθηκε και βγήκε από το σπίτι. Στην τσάντα της είχε τη βέρα του γιου της και περνώνας απ' το Πάρκο την πέταξε.

Στις 8.30 πήρε το τραίνο για το Φορσάκιμ και στο δρόμο λίγο μετά το Έρλάγκεν, πέταξε το φονικό μαχαίρι, που είχε τυλιγμένο σε μία έφημερίδα. Φτάνοντας στο Φορσάκιμ, πρώτη της δουλειά ήταν να μπη στην πρώτη εκκλησία που συνάντησε για να προσευχηθεί και ν' αφήσει στον επίστροπο 203 μάρκα για τους φτωχούς.

Έπειτα η φόνισσα ξαναγύρισε στην φύρτ, την πόλη δηλαδή που έμενε κι' όπου είχε κάνει το στυγερό έγκλημά της. Σ' αυτό το διάστημα είχαν βρη το πτώμα του γιου της.

Ένας φίλος του, που πέρασε στί 8 το πρωί απ' το σπίτι—όπως είχαν συμφωνήσει— για να θυούν έξω μαζί, έπειδή δεν απαντούσε κανείς στα χτυπήματά του, έριξε ανήσυχος μία ματιά στο εσωτερικό του σπιτιού απ' την κλειδαρότρυπα και παρ' όλιγο να λιποθυμήσει. Λίγο πιο πέρα, πίσω από την πόρτα κείτονταν το πτώμα του Ρούντολφ!

Έσπευσε και ειδοποίησε την αστυνομία.

Έτσι η αστυνομία ανάστατη έωχανε να βρη τη Ζοζεφίνα, όταν εκείνη άνιξη, γύριξε με το τραίνο στη Φύρτ. Είχε αποφασίσει να αυτοκτονήσει και κατεβαίνοντας στο σταθμό, ακολούθησε τις σιδηροδρομικές γραμμές, και βγήκε έξω από την πόλη για να βρη ένα κατάλληλο σημείο και να πέσει έμπρός σε κανένα τραίνο.

Οι εργάτες όμως που εργάζονταν γύρω στα χωράφια την ένοχλούσαν. Ξαναγύρισε λοιπόν στη Φύρτ και μπήκε σ' ένα καφενείο, αποφασισμένη να περιμένη εκεί ώσπου να νυχτώσει. Έφαγε δυό γλυκά, ήπιε έναν καφέ κι' όταν νύχτωσε, ξαναπήρε τις σιδηροδρομικές γραμμές και βγήκε και πάλι έξω από την πόλη. Σ' ένα σημείο στάθηκε και περίμενε να περάσει το πρώτο τραίνο.

Όταν όμως έφτασε, είτε από φόβο είτε από αδεξιότητα, η Ζοζεφίνα έπεσε κατά τέτοιο τρόπο άπνων στις γραμμές, ώστε ο μηχανοδηγός την είδε από απόσταση 25 περίπου μέτρων και κατάρρε να σταματήσει την ατμομηχανή.

Η Ζοζεφίνα Φίσχολντ συνελήφθη άμέσως και μία ώρα αργότερα έκανε την έξη κατάθεσι στην έγκληματολογική υπηρεσία της Νυρεμβέργης.

— Είμαι εύτυχής, που δεν τα κατάφερα να αυτοκτονήσω. Τώρα μπορώ να έξιλειωθώ και θα έξιλειωθώ!...

Κατά τους ψυχιάτρους, που εξέτασαν τη Ζοζεφίνα Φίσχολντ, μετά τη σύλληψή της, η τραγική μητέρα μετά το θάνατο του συζύγου της και ιωώθοντας, πως σε λίγο με το γάμο του θα την έγκατέλειπε και ο γιός της, έπαθε μία καταθλιπτική ψύχωση.

Έτσι, κάτω απ' την επίδρασή της αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει και να παρασύρει στο θάνατο και το γιό της.

Το φοικιστικό έγκλημά της συνεκίνησε προ ήμερών δλόκληρη τη Γερμανία και η τραγική Ζοζεφίνα Φίσχολντ βρίσκεται σήμερα στη φυλακή, περιμένοντας τη δίκη της.

ΕΣΚΟΤΩΣΕ
Τον γιό της!

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Από τον μύθο στην αλήθεια

Ο Σικελικός πόλεμος

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΣ και περισσότερο επικίνδυνος έχθρος του Άλκιβιάδη, κατά την εποχή της παντοδυναμίας του τελευταίου, ήταν ο Θεσσαλός, ο γιός του Κίμωνος. Ένώ, λοιπόν, ο Άλκιβιάδης παρασκεύαζε την εκστρατεία κατά της Σικελίας, η επιτυχία της οποίας θα τον καθιστούσε μυθικό πρόσωπο, οι αντίπαλοί του εργάζονταν συνωμωτικά εναντίον του. Και τη στιγμή που ο στόλος ήταν καθ' όλα έτοιμος και περίμενε τη διαταγή του απόπλου, σ' όλα τα δημόσια κτίρια των Αθηνών και στα κεντρικά σημεία, βρέθηκαν κατακερματισμένα όλα τα άγαλματα των Ερμών, που αποτελούσαν ένα από τα σημαντικότερα κομμήματα της πόλεως. (Τα άγαλματα αυτά ήταν γεμάτα αποφθέγματα και παρούσαν το κεφάλι του Έρμη. Γι' αυτό και μερικοί ονόμαζαν την Αθήνα Έρμούπολη).

Η καταστροφή αυτή θεωρήθηκε ως μεγάλη ύβρις και βεβήλωση, ως υπάιτιοι δε χαρακτηρίστηκαν ο Άλκιβιάδης και οι φίλοι του.

Πολλοί βρήκαν την ευκαιρία να τον κατηγορήσουν ότι βεβήλωσε τα Έλευσινια μυστήρια. Ο πανίσχυρος τότε δημαγωγός Ανδροκλής—ο μεγαλύτερος έχθρος του Άλκιβιάδη—έπειστράτευσε ένα σωρό ψευδολογήματα, για να επιδεινώσει τη θέση του αντιπάλου του. Ο Άλκιβιάδης, ζήτησε να απολογηθεί δημοσία, όμως οι Μαντινείς και οι Άργεῖοι, που για χάρη του είχαν δεχτεί να συνεκστρατεύσουν κατά της Σικελίας, αξίωσαν να σταματήσουν όλες αυτές οι προσωπικές αντινομίες και να επισπευσθεί η εκστρατεία, απειλώντας ότι άλλως θα αποσυρθούν. Έτσι ανεστάλη ο πόλεμος κατά του Άλκιβιάδη και όλοι συγκεντρώσαν το ενδιαφέρον τους στην οργάνωση της εκστρατείας κατά της Σικελίας.

Η επιχείρηση αυτή κρίθηκε απαραίτητο να οργανωθεί έτσι, ώστε να προεφληθεί η πανηγυρική επιτυχία της.

Ο στόλος που διέθεσε η Αθήνα ήταν ο ισχυρότερος και ο τελειότερος οργανωμένος, που είχε διαθέσει ποτέ μία μόνο ελληνική πόλη.

Όταν άρχισαν να φτάνουν στην Κέρκυρα οι τριήρεις των Αθηναίων, ήταν ήδη εκεί συγκεντρωμένα τριάντα τέσσερα συμμαχικά καράβια και τρεις χιλιάδες, περίπου, όπλιτες. Οι αθηναϊκές τριήρεις ήταν εκατό. (Μερικές απ' αυτές ήταν έτσι διασκευασμένες, ώστε να παίζουν το ρόλο που παίζουν σήμερα τα μεταγωγικά πολεμικά σκάφη).

Ας σημειωθεί ότι κατά τα έθιμα, που ίσχυαν τότε, τον όπλισμό των πλοίων αναλάμβαναν οι πλουσιώτεροι πολίτες, με άτομικές τους δαπάνες. Ο πολίτης που αναλάμβανε τη σχετική υποχρέωση ονομαζόταν τριήραρχος ήταν, δηλαδή, ένα είδος ηγεμόνα του πλοίου. Είχε, όμως, δικαίωμα να βάλει στη θέση του ένα επίτροπο. Στην περίπτωση, λοιπόν, της σικελικής εκστρατείας οι τριήραρχοι συγκαλούνταν μεταξύ τους ποιάς να έσοπληση καλύτερα, ακόμη και πώς να στολίση μεγαλοπρεπέστερα, το πλοίο του.

Δέκα πέντε χιλιάδες όπλιτες και έφτα χιλιάδες ναύτες στρατολογήθηκαν από την πολιτεία των Αθηνών, για

την εκστρατεία. Όταν ξεκινούσαν τα πλοία, ο λαός συγκεντρώθηκε στον Πειραιά και αποχαίρετσε τους πολεμιστές με συγκινητικές εκδηλώσεις. Οι μόνοι που δεν έδειχναν μεγάλο ένθουςιασμό για την επιχείρησή αυτή, ήταν οι τρεις ηγεμόνες, που οι Αθηναίοι είχαν θέσει επί κεφαλής: Ο Νικίας—ο οποίος απροκάλυπτα αποδοκίμαζε το έγχείρημα—ο Άλκιβιάδης και ο Λάμαχος. Οι φόβοι του Νικία άρχισαν να δικαιολογούνται όταν η πόλη της κάτω Ιταλίας Ρήγιο (το σημερινό Ρέτζιο), στής οποίας τη βοήθεια υπολόγιζαν ιδιαίτερος, αρνήθηκε την τελευταία στιγμή να συνεκστρατεύσει. Κάτι περισσότερο: Απαγόρευσε στον αθηναϊκό στόλο να προσγγίση στο λιμάνι της.

Από τη στιγμή εκείνη, οι απόψεις των τριών στρατηγών βρέθηκαν σε πλήρη αντίθεση. Υπερίσχυσε, όμως, τελικά η γνώμη του Άλκιβιάδη, κατά την οποία έπρεπε να πεισθούν μερικές τοπικές πόλεις να επαναστατήσουν κατά των Συρακουσών. Και ενώ άρχιζε η σχετική διαφωτιστική προσπάθεια, σταμάτησαν τα πάντα, έπειδή ο Άλκιβιάδης ανέκλεθη στην Αθήνα.

Πραγματικά, δσον καιρό ο ισχυρότατος, θρασυτάτος, αλλά και Ικανότατος αυτός άνθρωπος βρισκόταν μακριά από την πατρίδα του, οι προσώπικοί του έχθροι δεν έπαυσαν να τον διασάλλουν και να προετοιμάζουν παραπομπή του στο δικαστήριο. Τόσο καλά δε είχαν οργανώσει τη συνωμοσία τους, ώστε επέτυχαν να σταλή και ειδικό πλοίο, για να τον φέρη πίσω στην πατρίδα του.

Ο Άλκιβιάδης δεν είχε καμιά αμφιβολία για το τι τον περίμενε. Γι' αυτό και όταν άραξε το πλοίο σ' έναν πειραικό όρμο, αποβίβαστηκε και κρύφτηκε εκεί. Κάποιος τον ρώτησε:

— Δεν πιστεύεις, Άλκιβιάδη την πατρίδα σου;

— Κατά τα άλλα—απάντησε—την πιστεύω σε όλα. Όμως σε ό,τι αφορά τη ζωή μου, δεν πιστεύω ούτε τη μητέρα μου, μήπως από άγνοια ρίξη τη μαύρη ψήφο αντί της λευκής.

Ο Νικίας, πλούσιος και εύτυχης, ενώ ο Λάμαχος ήταν και φτωχός και νέος—διατηρούσε όλη τη δύναμη στο στρατό.

Όσο το θέρος πέρασε με μερικές έντελές ασήμαντες μάχες. Η πρώτη μεγάλη μάχη έγινε μπροστά στις Συρακούσες κατά το φθινόπωρο. Οι Αθηναίοι νίκησαν, αλλά η Έλλειψη Ιππικού και χρημάτων δυσκόλευε την επί μακρόν παραμονή τους μπροστά στην πόλη των Συρακουσών. Έδεψε να περάσει ένας δλόκληρος χρόνος, όσο να καλυφθούν οι ανάγκες τους, τόσο από τη βοήθεια που έστελνε η Αθήνα, όσο και από την προσχώρησι Σικελών στο στρατόπεδό τους.

Σ' όλες τις μάχες που ακολούθησαν, οι Αθηναίοι έθωναν νικητές. Μόνο που σε μία από τις μάχες αυτές έπεσε ήρωικά ο Λάμαχος κι' έτσι όλη η διοίκηση του στρατού έμεινε στο χέρια του Νικία.

Αργότερα, όμως, ο Άλκιβιάδης τον οποίο οι Αθηναίοι στο μεταξύ είχαν καταδικάσει σε θάνατο, πήγε στη Σπάρτη και ξεσήκωσε τους Λακεδαιμονίους υπέρ των Συρακουσών, παρ' ό,τι τούτο θα έσημαινε καταγγελία της συνθήκης ειρήνης με την Αθήνα.

Έστάλη, λοιπόν, στις Συρακούσες αξιόλογη στρατιωτική βοήθεια, με τον στρατηγό Γούλιππο επί κεφαλής. Ο Νικίας, που εξακολουθούσε να διευθύνει τις επιχειρήσεις των Αθηναίων κατά των Συρακουσών, δεν έδωσε στην αρχή μεγάλη σημασία στην παρέμβαση των Λακεδαιμονίων. Κατόπιν, όμως, αντιλήφθη τη σοβαρότητα της καταστάσεως και ζήτησε μεγάλες ενισχύσεις, οι οποίες και στάλθηκαν, πραγματικά, με τους στρατηγούς Δημοσθένη και Εύρυμέδοντα επί κεφαλής.

Αλλά και οι ενισχύσεις αυτές δε μπόρεσαν να σώσουν την κατάσταση. Ύστερα από μία σειρά μάχων, οι Αθηναίοι νικήθηκαν κατά κράτος, οι Δημοσθένης και ο Νικίας παραδόθηκαν μαζί με χιλιάδες στρατιώτες. Η τύχη τους όμως ήταν τρομερή. Οι νικητές σκότωσαν τους περισσότερους—μεταξύ των οποίων τον Δημοσθένη και τον Νικία—και τους υπόλοιπους τους πούλησαν ως δούλους. Μερικούς μόνο τους υποκρέωσαν σε βαρύτερα καταναγκαστικά έργα, από τα οποία και πέθαναν.

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

— Δε μπορείς να μεταχειριστής σκυλήκια, όπως ελός ο κύβος;

— Είναι η καινούρια μου δακτυλογράφος. Την προσέλαβα, γυναίκούλα μου, γιατί σου μοιάζει και έχω έτσι την εντύπωση πως σ' έχω όλη την ημέρα κοντά μου!...

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΟΣ

μαί η μυοτηριήδης

Πώς καταγράφει τις παθήσεις της καρδιάς

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΟΣ αποτελεί σήμερα το ασφαλέστερο μέσο διαγνώσεως των καρδιακών παθήσεων. Ο γιατρός, κάθε φορά που ο ασθενής παρουσιάζει το καλούμενο λαχάνισμα ή αισθάνεται πόνους στο άριστερό μέρος του θώρακος πάνω από την καρδιά, θεωρεί απαραίτητο να συμπληρώσει την εξέτασή του με ένα ηλεκτροκαρδιογράφημα.

Δεν πρέπει, ωστόσο, να νομίζετε πως κάθε λαχάνισμα και κάθε πόνος στο άριστερό μέρος του θώρακος, οφείλονται σε πάθη της καρδιάς. Κάθε άλλο. Όλα γίνονται, όμως, σαν «κάτι να έχει η καρδιά». Στις περιπτώσεις αυτές, μόνο το ηλεκτροκαρδιογράφημα θα μπορούσε να μας βγάλει από την αμφιβολία. Μαζί με την ακτινοσκοπική εξέταση, μας δίνει μια ακριβή εικόνα της λειτουργίας της καρδιάς.

Αν οι ένοχλησεις, που αισθάνεται ο ασθενής δεν προέρχονται από το κεντρικό όργανο της κυκλοφορίας, ο γιατρός θ' αναζητήσει τότε άλλο την αιτία τους.

Η λειτουργία του ηλεκτροκαρδιογράφου στηρίζεται σε μια πολύ απλή παρατήρηση: Κάθε μυϊκή σύσπαση χαρακτηρίζεται από την εμφάνιση ενός ηλεκτρικού δυναμικού, που δημιουργείται μέσα στον ίδιο τον μύη και που εκφράζει τη διοχετευόμενη σ' αυτόν παρόρμηση από το αντίστοιχο νευρικό κέντρο. Για την ακρίβεια, το ηλεκτρικό αυτό ρεύμα προηγείται από τη σύσπαση, το μυοκάρδιο, που είναι ο μύς της καρδιάς, δεν ξεφεύγει απ' αυτό τον κανόνα.

Για ηλεκτρικά ρεύματα, που παράγονται κατά τις συσπάσεις των μυών, είναι ασθένεστατα. Ειδικά όργανα, όμως, αυξάνουν την έντασή τους και τα καταγράφουν πάνω σε ταινίες ή τα αποτυπώνουν σε πλάκες. Αυτό κάνει ο ηλεκτροκαρδιογράφος, προκειμένου για τις συσπάσεις του καρδιακού μύος. Με παρόμοιο τρόπο ο ηλεκτροεγκεφαλογράφος καταγράφει τα ηλεκτρικά ρεύματα, που δημιουργούνται στα κύτταρα του εγκεφάλου.

Ο ηλεκτροκαρδιογράφος συλλέγει τα ρεύματα, που παράγονται από τις συσπάσεις της καρδιάς, με τη βοήθεια τριών ηλεκτροδίων. Το ένα απ' αυτά προσδένεται στον καρπό του δεξιού χεριού, το δεύτερο στον καρπό του αριστερού χεριού και το τρίτο στον άριστερο αστράγαλο.

Αλλά, για να καταλάβουμε καλύτερα τις ένδειξεις που μας δίνει αυτό το όργανο, πρέπει να δούμε πρώτα πώς λειτουργεί η καρδιά.

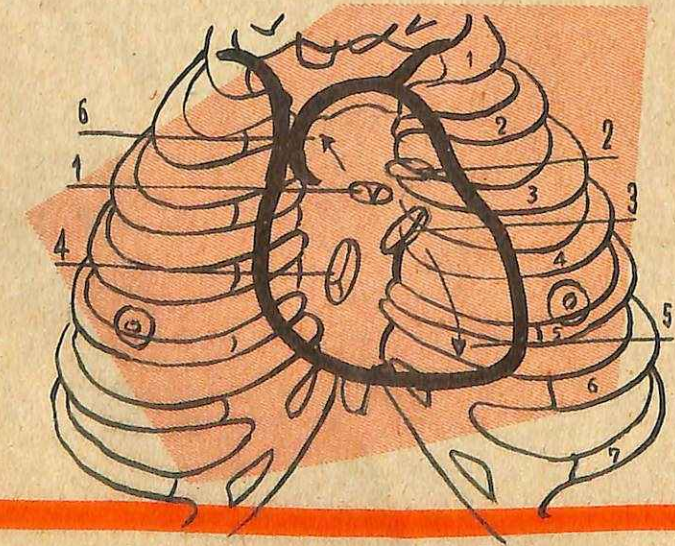
Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Στον υγιή ενήλικα, η καρδιά χτυπάει 79 περίπου φορές στο λεπτό. Η λειτουργία της παρουσιάζει διαδοχικές φάσεις δραστηριότητας (συστολή) και χαλαρώσεως (διαστολή).

Όπως είναι γνωστό, το αίμα εισχωρεί από την ανώτερη κοίλη φλέβα στο δεξιό κόλπο, απ' όπου περνάει στη δεξιά κοιλία. Από εκεί, διά της πνευμονικής αρτηρίας, διοχετεύεται στους πνεύμονες, για να εμπλουτισθεί με οξυγόνο. Επανέρχεται κατόπιν στον άριστερο κόλπο, απ' όπου διοχετεύεται στην άριστερη κοιλία. Στο σημείο αυτό τερματίζεται η καλούμενη μικρή κυκλοφορία. Το άναενωθέν αίμα περνάει κατόπιν στην αορτή, που το διοχετεύει σ' ολόκληρο το σώμα (μεγάλη κυκλοφορία).

Το πέρασμα του αίματος από τους κόλπους στις κοιλίες και απ' αυτές στην πνευμονική αρτηρία ή στην αορτή, γίνεται με ιδιαίτερες συσπάσεις αυτών των κοιλοτήτων (συστολή), που προκαλούν το άνοιγμα των αντίστοιχων βαλβίδων. Η καρδιακή λειτουργία, όμως, δε γίνεται σε τέσσερες διαδοχικούς χρόνους, όπως θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί, αλλά σε δύο μόνο, γιατί υπάρχει συγχρονισμός των συσπάσεων των κόλπων και των κοιλιών.

Αριστερά: Τα στόμια της καρδιάς στο έσωτερικό της θωρακικής κοιλότητας. 1) Στόμιο της αορτής. 2) Στόμιο της πνευμονικής αρτηρίας. 3) Στόμιο της μιτροειδούς βαλβίδος. 4) Στόμιο της τριγλώχινος βαλβίδος. 5) Ακροαστική περιοχή, όπου γίνονται αντιληπτά τα ιδιόμορφα παθολογικά φωνήματα που χαρακτηρίζουν τις παθήσεις των κόλπων και των κοιλιών (άσυστολα). 6) Ακροαστική περιοχή, όπου γίνονται αντιληπτά τα ιδιόμορφα παθολογικά φωνήματα, που χαρακτηρίζουν την καρδιακή ανεπάρκεια και τη στένωση της αορτής. Δεξιά: Έγκαρσια τομή του δεξιού κόλπου. 1) Βαλβίδα της κατώτερης κοιλίας φλεβός. 2) Βαλβίδα της ανώτερης κοιλίας φλεβός. 3) Λεπτό διάφραγμα που χωρίζει το δεξιό κόλπο από τον άριστερο. Σε περίπτωση διατρήσεως αυτού του διαφράγματος, το αρτηριακό αίμα αναμιγνύεται με το φλεβικό (κυανή ασθένεια).

Η πρώτη συσταλτική κίνηση της καρδιάς εκδηλώνεται στην περιοχή των κόλπων. Αυξάνεται έτσι η πίεση μέσα σ' αυτές τις κοιλοτήτες και το αίμα περνάει στις κοιλίες, για να διοχετευθεί από μέρη της δεξιάς οτούς πνεύμονες, από δε την άριστερη στην αορτή. Σ' έναν υγιή άνθρωπο με 79 παλμούς στο λεπτό, αυτή η συστολή διαρκεί 1)10 μόνο του δευτερολέπτου.

Η συστολή των κόλπων ακολουθεί εκείνη των κοιλιών, που διαρκεί 4)10 περίπου του δευτερολέπτου. Πς δύο αυτές συσταλτικές κινήσεις, διαδέχεται μια περίοδος αναπαύσεως ή χαλαρώσεως.

Η συστολή των κόλπων προκαλεί ένα θόρυβο δυνατό, παρατεταμένο. Ο δεύτερος θόρυβος, που αντιστοιχεί στη συστολή των κοιλιών, είναι καθαρός και ήρερος. Μεταξύ των παρεμβάλλεται μια περίοδος ήρεμίας. Αυτοί οι θόρυβοι είναι οι καλούμενοι παλμοί της καρδιάς, που ο αριθμός τους ποικίλλει ανάλογα με την ηλικία, το φύλο, το ανάστημα, την κατάσταση της υγείας, κλπ.

ΟΙ ΚΑΡΔΙΑΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ

Οι καρδιακοί παλμοί, κατά ηλικία, έχουν ως εξής:

ΗΛΙΚΙΑ	ΠΑΛΜΟΙ ΣΤΟ 1'
1 έτος	120-130
2 έτων	105
3 »	100
4 »	97
5-10 ετών	90-95
10-15 »	78
15-50 »	70
60-65 »	74
70-80 »	79
80-90 »	80

Οι γυναίκες, όπως και τα άτομα με μικρό ανάστημα, έχουν περισσότερους παλμούς. Οι καρδιακοί παλμοί επηρεάζονται επίσης από την κίνηση των μυών (δταν κάνουμε μια εργασία, όταν περπατάμε, ή ακόμη κι όταν στεκώμαστε όρθιοι, η καρδιά μας χτυπάει γρηγορότερα), από την πείνη, από τη θερμοκρασία, από τις συγκινήσεις, κλπ.

Η λειτουργία της καρδιάς εξαρτάται από δύο ειδικά νευρικά κέντρα. Το πρώτο απ' αυτά βάζει σε κίνηση τους κόλπους και το δεύτερο τις κοιλίες. Μεταξύ αυτών των δύο κέντρων, υπάρχει αμοιβαία αλληλεξάρτηση.

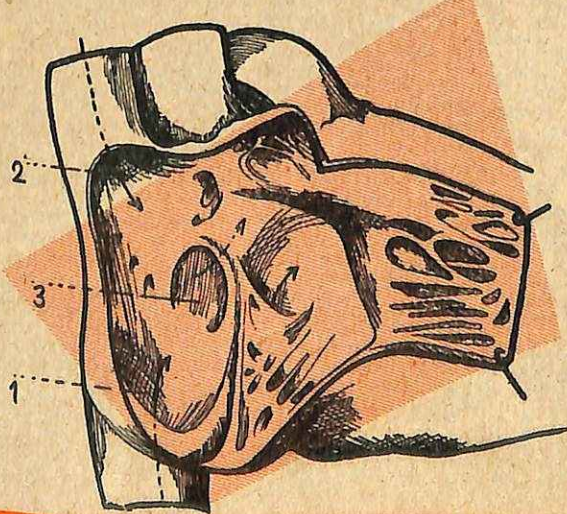
Σε όρισμένες παθολογικές καταστάσεις, όμως, επέρχεται διαχωρισμός της λειτουργίας αυτών των κέντρων, που εργάζονται τότε για δικό του λογαριασμό το καθένα. Δημιουργείται έτσι η καλούμενη άρρυθμία. Η καρδιά «κουτσάινει», όπως λένε οι γιατροί.

Οι άρρυθμίες παρατηρούνται σε άτομα που παρουσιάζουν βλάβες της μιτροειδούς, σε όρισμένες μορφές αρτηριακής υπέρτασης και στη νόσο του Μπαζεντόου (εξώφθαλμος βρογχικήλη). Παρατηρούνται επίσης και σε μερικές περιπτώσεις διαταραχών του νευροφυτικού συστήματος, όπου, όμως, είναι χωρίς σοβαρότητα.

Αυτή την άρρυθμία θα μας την δείξει ο ηλεκτροκαρδιογράφος, που θα μας επιτρέψει επίσης να εξακριβώσουμε αν πρόκειται για οργανική βλάβη της καρδιάς ή για νευρική διαταραχή.

Κατά τον ίδιο τρόπο, ο ηλεκτροκαρδιογράφος θα μας δώσει πολύτιμες πληροφορίες σε περίπτωση εμφράξεως του μυοκαρδίου, που οφείλεται σε εμφραξι μίας από τις στεφανιαίες αρτηρίες και θα μας κατατοπίσει για το βαθμό της σοβαρότητας της προσβολής.

Ο ηλεκτροκαρδιογράφος μας πληροφορεί επίσης για την ένδεχόμενη προσβολή του καρδιακού μύος κατά τη διαδρομή μίας από τις σοβαρές

Χλωρόδα του

μολυσματικές ασθένειες του όξος ρευματισμού των άκρων, του τύφου, της διφθερίτιδος, κλπ.

Αλλά με ποίο τρόπο ο ηλεκτροκαρδιογράφος μας δίνει όλες αυτές τις πληροφορίες;

Όπως είπαμε και παραπάνω, κάθε συσταλτική κίνηση του καρδιακού μύος εκφράζεται με ώρισιμένη ηλεκτρική ενέργεια. Ο ηλεκτροκαρδιογράφος είναι σε θέση να καταγράψει αυτό το ρεύμα, αφού πρώτα πολλαπλασιάσει σε μεγάλο βαθμό την έντασή του.

ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ

Για ν' αντιληφθούμε τις παραλλαγές, που παρουσιάζει το ηλεκτροκαρδιογράφημα στις διάφορες ασθένειες, ας δούμε πρώτα τη μορφή που έχει στα υγιή άτομα (εικ. 1). Στη γραφική αυτή παράσταση, διακρίνουμε τα ακόλουθα στοιχεία:

α) Ένα κύμα σε σχήμα μικρής καμπύλης (P), που αντιστοιχεί στη μετάδοσι της παρορμήσεως από το αντίστοιχο νευρικό κέντρο στους κόλπους. (Το νευρικό κέντρο, που δίνει τις απαιτούμενες παρορμήσεις στους κόλπους, βρίσκεται στο ανώτερο μέρος αυτών των κοιλοτήτων).

β) Από την απόστασι P-Q, που αντιστοιχεί στο χρόνο μεταξύ της έναρξεως της διεγέρσεως των κόλπων και της έναρξεως της συστολής των κοιλιών.

Όπως είναι γνωστό, οι κόλποι συσπώνται πριν από τις κοιλίες, για να καταστήσει δυνατό το πέρασμα του αίματος σ' αυτές.

γ) Από την αίχμη Q-R-S, που παριστά την ταυτόχρονη σύσπαση των δύο κοιλιών. Η αίχμη αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία στη μελέτη ενός ηλεκτροκαρδιογραφήματος.

δ) Το τμήμα S-T φανερώνει τη βαθμιαία εκμηδένισι της ηλεκτρικής διεγέρσεως στις κοιλίες.

ε) Η όριζοντία γραμμή T-P, που ακολουθεί, αντιστοιχεί στο διάστημα απόληξης ήρεμίας της καρδιάς μεταξύ δύο παλμών. Από το P αρχίζει ένα καινούριο κύμα.

Ξερόντας, ποιο είναι το ηλεκτροκαρδιογράφημα του υγιούς ατόμου, μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε τις τυχόν ανωμαλίες της καρδιακής λειτουργίας.

Στην εικόνα 2, οι κοιλίες συσπώνται κατ' ακανόνιστα χρονικά διαστήματα, σά να μην ενδιαφέρονταν καθόλου για την παρόρμηση που μεταδίδεται σ' αυτές από τους αντίστοιχους κόλπους. Η αίχμη Q-R-S εμφανίζεται εδώ απότομα και όπουδήποτε, χωρίς να προηγείται απ' αυτήν το κύμα P. Το φαινόμενο αυτό, που, άλλωστε, δεν έχει τις περισσότερες φορές ιδιαίτερη σημασία, παρατηρείται στους μεγάλους καπνιστές, καθώς και σ' εκείνους που κάνουν κατάχρησι στον καφέ ή το τσάι.

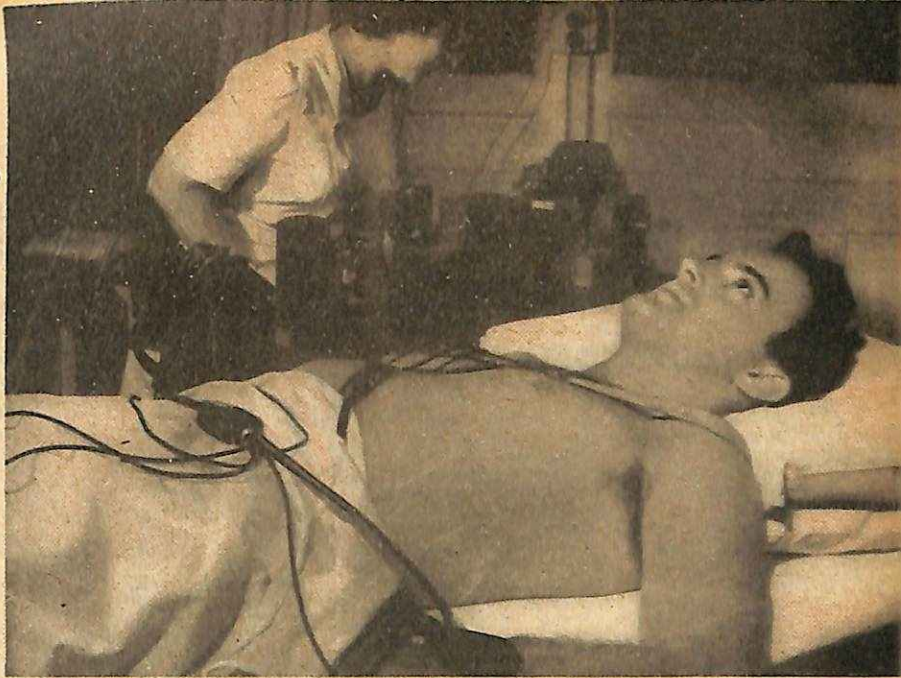
Στην εικόνα 3, τα κύματα P διαδέχονται το ένα το άλλο με ακανόνιστο ρυθμό. Αυτό συμβαίνει γιατί οι κόλποι συσπώνται με ρυθμό τόσο γρήγορο και άναρχικό, που οι κοιλίες βρίσκονται σε αδυναμία να τους παρακολουθήσουν. Κι' έπειδή δε μπορούν να κάνουν διαφορετικά, συσπώνται χωριστά και για δικό τους λογαριασμό, όποτε το καταφέρνουν ή όποτε τους άρεσει. Ένα άλλο χαρακτηριστικό αυτού του ηλεκτροκαρδιογραφήματος είναι, ότι δε μεσολαβεί καμία ανάπαυλα μεταξύ των συσπάσεων των κόλπων (που, όπως είπαμε, χαρακτηρίζονται από την όριζοντία γραμμή T-P στο ηλεκτροκαρδιογράφημα του υγιούς ατόμου).

Το ηλεκτροκαρδιογράφημα αυτής της μορφής παρατηρείται στην καλούμενη ο-λοκληρωτική άρρυθμία της καρδιάς, που είναι σοβαρώτατη ασθένεια και που απαιτεί άμεση και δραστηρία επέμβαση. Η ο-λοκληρωτική άρρυθμία εμφανίζεται σε περιπτώσεις βαρείας οργανικής βλάβης των καρδιακών βαλβίδων.

Η ΕΜΦΡΑΞΙ ΤΟΥ ΜΥΟΚΑΡΔΙΟΥ

Σημαντικές υπηρεσίες προσφέρει ο ηλεκ-

1) 'Ηλεκτροκαρδιογράφημα ενός υγιούς ατόμου. 2) 'Ηλεκτροκαρδιογράφημα ενός μεγάλου καπνιστού. Η κοιλία συστέλλεται εδώ για δικό της λογαριασμό, χωρίς να υπακούη στην παρόρμηση που της μεταδίδάζει ο αντίστοιχος κόλπος. 3) Χαρακτηριστικό ηλεκτροκαρδιογράφημα καρδιακής άρρυθμίας. Οι κόλποι συστέλλονται με τρόπο τόσο γρήγορο και άναρχικό, που οι κοιλίες βρίσκονται σε αδυναμία να παρακολουθήσουν τις κινήσεις τους. 4) 'Ηλεκτροκαρδιογράφημα ατόμου πάσχοντος από εμφραξι του μυοκαρδίου. 5) 'Ηλεκτροκαρδιογράφημα μυοκαρδίτιδος, συνεπεία όξους ρευματισμού των άκρων.

Κάθε φορά που ο ασθενής αισθάνεται πόνους πάνω από την καρδιά, συ-
μπληρώνει την εξέτασή του με ένα ηλεκτροκαρδιογράφημα.

τροκαρδιογράφος και σε περιπτώσεις εμφράξεως του μυοκαρδίου, που είναι τόσο συχνές στις ημέρες μας.

Η εμφραξι του μυοκαρδίου παρουσιάζει όρισμένα κλινικά σημεία, που επιτρέπουν στο γιατρό να κάνει τη διάγνωση του με σχετική ευχέρεια (βί-
αιοι πόνοι, ραγδαία πτώσι της αρτηριακής πίεσεως, πυρετός, ασφυκτική φαι-
νομενα, που κάνουν τον ασθενή να νομίζει ότι θα πεθάνη από τη μιά στιγμή στην άλλη, κλπ.).

Στις περιπτώσεις αυτές, το ηλεκτροκαρδιογράφημα θα προσδιορίση τη θέση της εμφράξεως και την έκτασή της. Θα μας δείξη επίσης τις προσ-
όδους της επουλώσεως, κατά τη διάρκεια της θεραπευτικής αγωγής.

Υπάρχουν, όμως, εμφράξεις βουδές ή πολύ διακριτικές στις εκδηλώσεις τους.

Τις εμφράξεις αυτές δε μπορούμε να τις πληροφορηθούμε παρά μόνο με τον ηλεκτροκαρδιογράφο.

Η γραφική παράσταση, που μας δίνει ο ηλεκτροκαρδιογράφος σε περίπτω-
σι εμφράξεως του μυοκαρδίου, είναι πολ-
λύ χαρακτηριστική (εικ. 4). Η αίχμη Q-R-S είναι εδώ ακανόνιστη και συμπε-
πιεσμένη.

Την ακολουθεί ένα κύμα σε σχήμα θέ-
λου, που αντικαθιστά το τμήμα S-T του κανονικού ηλεκτροκαρδιογραφήματος (βλέ-
τε εικ. 1).

Το κύμα T, έξ άλλου, αντί να διευθύ-
νεται προς τα πάνω, ακολουθεί μια κα-
τιούσα πορεία. Το κύμα P, τέλος, είναι πολ-
λύ ασθενές.

Σε περιπτώσεις όξους λοιμοδών νόσων, όπως είναι ο όξος ρευματισμός των άκρων, ο τύφος, η διφθερίτις, κλπ., η ακροαστική εξέταση της καρδιάς δείχνει μόνο μια εξα-
σθενήσι των κανονικών παλμών της. Το η-
λεκτροκαρδιογράφημα, όμως, μπορεί να
μας δείξη σε όρισμένες περιπτώσεις μια
προσβολή του μυοκαρδίου εξαίρετικά σοβα-
ράς μορφής.

Στην εικόνα 5, η αίχμη Q-R-S είναι
ακανόνιστη και κομματοειδή. Στερείται
επίσης όμοιομορφίας (άλλοι παρουσιάζει
μικρότερη κι' άλλοι μεγαλύτερη).

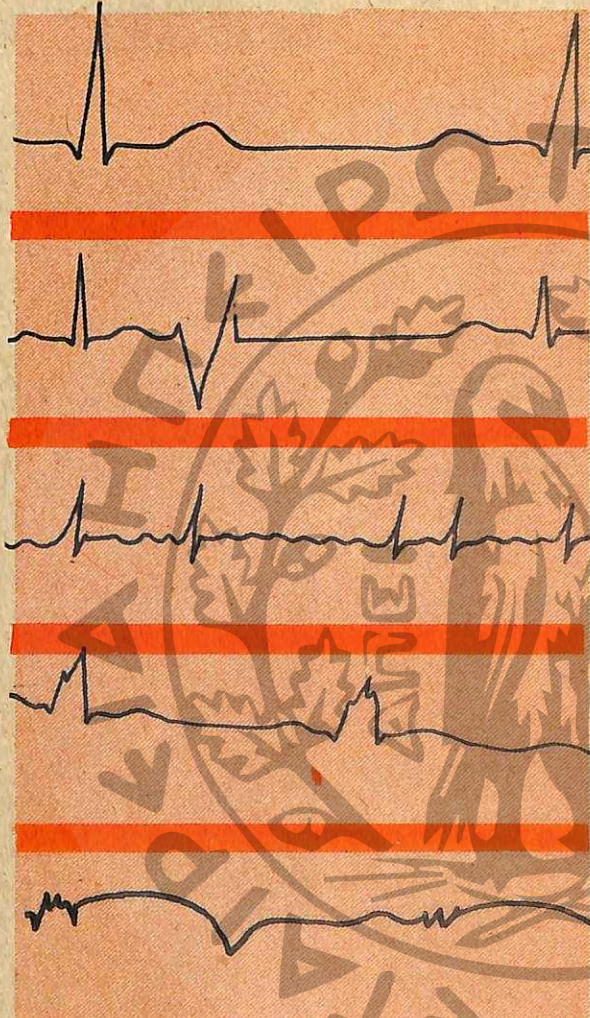
Το ηλεκτροκαρδιογράφημα αυτό μας δει-
χνει ολόκαθαρα ότι έχει προσβληθή η καρ-
διά.

Ο ηλεκτροκαρδιογράφος μπορεί να μας
πληροφορήσει επίσης για τις παθήσεις των
καρδιακών βαλβίδων, την ένδεχόμενη κό-
πωση μίας από τις κοιλίες της καρδιάς,
τις διαταραχές του μεταβολισμού του κα-
λίου μέσα στον οργανισμό, την υπερλει-
τουργία του θυρεοειδούς αδένος, την ανε-
πάρκεια της καρδιάς, και διάφορες άλλες
παθολογικές καταστάσεις.

Κάθε μία από αυτές τις ανωμαλίες μας
δίνει ιδιαίτερη γραφική παράσταση, που
μόνο ο ειδικός γιατρός μπορεί να καταλάη
τη σημασία της και να την έρμηνεύσει όπως
πρέπει.

Πολλοί άνθρωποι τρωάζουν, όταν ακού-
νε να γίνεται λόγος για ηλεκτροκαρδιο-
γράφημα.

Αλλ' αυτή η εξέταση δεν έχει τί-
ποτα το ανησυχητικό. Ο γιατρός που
ας παραγγέλλει να βγάλετε ένα ηλεκτρο-
καρδιογράφημα, θέλει να διαλύση κάθε ύ-
ποψία, είτε δική του, είτε και δική σας,
σχετικά με τη λειτουργία του κεντρικού ό-
ργανου της κυκλοφορίας. Οι διεθνείς στα-
τιστικές, άλλωστε, λένε, ότι τα περισσό-
τερα ηλεκτροκαρδιογραφήματα βγαίνουν
άρρηκτα, δεν παρουσιάζουν, δηλαδή, όρ-
γανική βλάβη της καρδιάς.

ΤΥΝΑΪΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΟΥ ΕΝΔΩΡ

ΤΗΝ εποχή που κυβερνούσε ο βασιλέας Σαούλ, ζούσε μία περίφημη μάγισσα σ' ένα σπήλαιο, έξω από την Παλαιστίνη. Η όμορφη της ήταν φημισμένη, μά δόσι επιχειρούσαν να την πλησιάσουν, εδρίσκον την πόρτα της κλειστή. Μονάχα σ' έναν έδειχνε απεριόριστη συμπάθεια: Στόν 'Ασαήλ, ένα ψηλόκορμον παλληκάρι που έβασκε τά πρόβατα του στίσι άπορούσε κορφέσ του 'Εταλών. Τ' όνομά της ήταν 'Ενδώρα, και τώ είχε πάρει από την τοποθεσία που βρισκόταν τώ άντρο της. Έμενε εκεί, γιατί τόν καιρό εκείνω, καταδιώκονταν όλοι όσοι καταγινόνταν μέ τά μάγια και τίς μαγανυσείες. Όσοις έξασκουσαν την τέχνη αυτή, ό νόμος τούς καταδικάζε σέ θάνατο.

Η 'Ενδώρα, λοιπόν, ζούσε στό λάφο της μόνη χωρίς νά δέχεται επίσκεψεις και νά προλέγη την τύχη ή νά μοιράζη βότανα σ' αυτούς που τά ζητούσαν. Ήταν νέα ακόμη αγαπούσε τή ζωή της και δέν ήθελε νά παραδίστα τού νόμου. Ο 'Ασαήλ, κατέβαινε συχνά από τίς πανύψηλες κορφέσ του 'Εσταλών, γιά νά πάη νά τή συναντήσει. Έμενε σιμά της πολλές ώρεσ κι' άλλο δέν έκανε, από τώ νά τής παίζη όμορφουσ σκοπούς στή φλογέρα του. Μιά μέρα ή νέα τώ είπτε:

— Τά τραγούδια σου είναι πάντα λυπητερά. Γιατί δέν παίζεις έναν εύθυμο σκοπό;

— Εκείνος της έπιασε τά χέρια μέ τρυφερότητα. Πώς μπορεί νά τώ πετύχω αυτό; τή ρώτησε. "Όταν ή καρδιά κλαίει, τώ τραγουδι είναι πάντα πικρό.

— Άστε κλαίει ή καρδιά σου, 'Ασαήλ; — Κλαίει, 'Ενδώρα. Και τώ κλάμμα της δέ θά σταματήσει, άν δέ μ' αγαπήση ή γυναίκα που λατρεύω.

— Άφού αγαπάς, πρέπει νά είσαι εύτυχισμένος. — Κι' όταν ακόμη δέ μ' αγαπά εκείνη; — Ναι. Φάνει πού την αγαπάς εσύ. Πώς είναι τ' όνομά της; — Άν σου τώλεγα, θά θυμάνες. "Εσύ έχεις τώ χάρισμα από τώ Θεό νά μαυτείς τίς σκέψεις τών ανθρώπων. Μάντεψε και τή δική μου. Γιατί μόνο από σένα περιμένω τή σωτηρία μου.

Η 'Ενδώρα χαμογέλασε. — Δέν ξέρεις λοιπόν ότι αυτό άπαγορεύεται; "Ας είναι όμως. Για σένα δέν είναι τώ ίδιο.

— Ακούμπησε τώ μεγάλο της δάχτυλο στό μέτωπο του βοσκού κι' έκλεισε τά μάτια της. Πέρασε έτσι ένα δολοκλήρο λεπτό. Κι' άξαφνα ή όμορφη μάγισσα τινάχτηκε πάνω σχεδόν τρομαγμένη.

— Η 'Ενδώρα! είπε. Άγαπάς, λοιπόν, τή γυναίκα του κυρίου σου, δυστυχισμένη;

— Ο βοσκός δέν άπάντησε, μά είχε χλωμίσει τόσο πολύ, πού τρώαζε ή 'Ενδώρα κι' έτρεξε νά τώ φέρη, μία κόψα δροσερό νερό. Τώ μουσικό του, ένα μουσικό πού μπορούσε νά τόν στείλν στό θάνατο, είχε άποκαλυφθή. Και τώρα στεκόταν σάν ένοχος μπροστά στή νέα πού τόν κυτούσε παγωμένη. Και οι δυό ήξεραν τί σημαίνει αυτό. "Εκείνος πού θά τολμούσε μόνο νά κυττάζη μέ πονηριά τή γυναίκα ενός άλλου, ήταν καταδικασμένος γιά πάντα.

— Μίλησέ μου, τώ είπτε επί τέλους ή 'Ενδώρα. "Ανοιξέ μου τήν καρδιά σου.

— Άν σου τά πώ, θά μέ βοηθήσης; — Δέν ξέρω. Θέλω όμως νά μάθω πώς έγιναν τά πράγματα. Η 'Ενδώρα δέ σ' αγαπά;

— Από τότε πού έπιασα δουλειά στό χτήμα του Μελχόλ, του άντρα της, ήρθε και μέ βρήκε πολλές φορές. Μέ κύτταζε παράξενα. Κάποτε πού βρεθήκαμε μόνοι, μου χάιδεψε τά μαλλιά και μ' άγγίξε στό στήθος. Από τότε τή λατρεύω. Δέν τολμώ όμως νά τής πώ λέξι, γιατί φοβάμαι. Ίσως νά την παρεξηγήσα. Μά εγώ πεθαίνω γι' αυτή και θέλω νά μέ βοηθήσης, 'Ενδώρα. Ξέρεις όλα τά βοτάνια της γής. Δώσε μου ένα άπ' αυτά νά τής τώ ποτίσω. Θέλω νά τή δώ νά κλάψη γιά μένα, όπως εγώ κλαίω γιά κείνη.

— Δέ μπορεί νά σου δώσω τίποτε, 'Ασαήλ. Δέ μπορώ νά παραδίσω τούς νόμους του βασιλέα. Σκέφτηκες ποιά θά ήταν τώ άποτέλεσμα; "Εσύ, ένας ταπεινός βοσκός, έβάλες στό μάτι τή γυναίκα του πλουσιού και λαχурό Μελχόλ. "Ανόητε! Δέ λυπάσαι λοιπόν τή ζωή σου;

— Την αγαπώ... — Είναι ένα πείσμα και μία έπιθυμία μονάχα. Τώ βλέπω στό μάτια σου. "Εχω ακουστά γιά την 'Ενδώρα. Είναι ένα πλάσμα, πού μόνο σέ φασαρίες θά σέ βάλη. Πίσταμένε μ', 'Ασαήλ! Βλέπω πώ μακριά από σένα και ξέρω τί θά συμβή άν συνεχίσης. Είναι όμως στό χέρι σου νά προλάβης τώ κακό.

— Μόνο μέ τή δική σου έπέμβασι. — Όχι, εγώ δέ μπορώ νά σου κάνω τίποτε. μ' όλο πού λαχταρώ νά σέ βοηθήσω. Άν ακούσης τά λόγια μου, δέ θά χάσθς. Η 'Ενδώρα θά σου προσφέρη τόν άφανισμό και τώ θάνατο.

Ο 'Ασαήλ έφυγε πικραμένος, χωρίς ν' άποχαιρητήση τή φίλη του. Η 'Ενδώρα τόν κυτούσε πού άπομακρύνονταν μέ μάτια δακρυσιμένα. Κι' άξαφνα, κλεινοντας τώ πρόσωπο στις παλάμες της, έξασσε σέ αναφυλλητά. Έμεινε πολλή ώρα σέ κείνη τή θέσι. "Υστερα, μέ βήμα άργό, μπήκε στή σπηλιά της και ξάπλωσε πάνω στό δέρμα της δορκάδος πού είχε γιά στρώμα της.

— Θέε μου, ψιθύρισε. Θά μπορούσα νά βοηθήσω τόν 'Ασαήλ, άλλα δέν τώ έκανα γιατί τόν αγαπώ εγώ. Είμαι μία άμαρτωλή και τίποτε περισσότερο. Πώς θά μπορούσεσ νά μέ συγχωρήσης;

— Έκλεισε τά μάτια της κι' έμεινε ακίνητη. Τότε της φάνηκε πώς άνοιξαν οι ούρνοι και κατέβηκε ό άγγελος Κυρίου, πού πήγε και κάθισε σιμά της.

— 'Ενδώρα, της είπτε μέ τή γλυκειά του φωνή, γιατί κλαίς; — "Εσύ γνωρίζεις καλύτερα από μένα, τώ άποκρίθηκε. Η ψυχή μου βρίσκεται στό χέρια σου. Άγαπώ τόν 'Ασαήλ κι' ώστόσο τόν στέλνω σέ βέβαο θάνατο.

Ο άγγελος χαμογέλασε. — Τότε ή αγαπή σου δέν είναι όσο μεγάλη νομίζεις. Δέν τόν αγαπάς δυνατό.

— Μού ζήτησε νά τόν ρίξω στήν άγκαλιά μιας άλλης. Πώς είναι δυνατό νά τώ κάνω αυτό;

— Άν τόν αγαπούσες, θά ήθελες νά τόν δής εύτυχισμένο. Εκείνος πού αγαπά κάποιον πραγματικά, δέ σκέφτεται όπως εσύ. Κάνει ό,τι μπορεί γιά νά τώ δώση τή χαρά.

Κάτι θέλησε νά ρώτηση ακόμη ή 'Ενδώρα, μά ό άγγελος είχε έξαφανιστή. Η μάγισσα πετάχτηκε πάνω τρίζοντας τά μάτια της. Βγήκε

από τή σπηλιά της και χωρίς νά πάρη τίποτε μαζί της, έφυγε τρέχοντας σχεδόν γιά τώ όρος του 'Εταλών. Περπάτησε όλη νύχτα, πέρασε άπότομους γκρεμούς κι' έκαψε ανάμεσα από μονοπάτια, μέ τήν έλπίδα νά προλάβη τόν 'Ασαήλ. Τόν πρόλαβε στήν όχθη ενός χειμάρρου. Ο βοσκός στεκόταν και κύτταζε τώ νερό. Από μακριά ακόμη, ή 'Ενδώρα κατάλαβε πώς ό αγαπημένος της είχε αποφασίσει νά πεθάνη.

— 'Ασαήλ! φώναξε μ' όλη τή δύναμή της, 'Ασαήλ... — Όμως ό νέος δέν την άκούσε. Άρχισε νά σκαρφαλώνη στους βράχους τού χειμάρρου, θέλοντας σίγουρα νά πέση από κει πάνω και νά χαθή. Η 'Ενδώρα ξαναφώναξε. Μά ή φωνή της χάθηκε πάλι μέσα στό θόρυβο τού νερού, πού κυλούσε άφρισμένο κι' άγριο. Και τότε της φάνηκε πώς μία άόρατη δύναμη τή σήκωσε στό άσπέρα της και την έφερε σιμά στό παλληκάρι, πού έτοιμαζότανε νά πέση στήν ύγρη εκείνη άβυσσος. Η 'Ενδώρα τόν άρπαξε μέ θέρμη στήν άγκαλιά της.

— Μη! τόν παρακάλεσε. Δέ πρέπει ακόμη νά πεθάνης. — Πώς βρέθηκες εδώ; τή ρώτησε εκείνος ξαφνιασμένος από τήν άπροσδόκητη εμφάνισή της. "Όταν έφυγα, σ' είχα αφήσει σιμά στή σπηλιά σου.

— Ήρθα μόνο γιά σένα, 'Ασαήλ. — Για μένα; Άφού δέ θές νά μέ βοηθήσης, τί μέ θέλεις; — Νά σου θυμίσω πώς έφυγες χωρίς μ' άποχαιρητήσης. Ο βοσκός την κύτταζε περίεργος.

— Είσαι μία παράξενη γυναίκα, της είπτε. Τώρα μόλις βλέπω ότι είσαι πολύ όμορφη.

Η 'Ενδώρα ένοιωσε μία τρεμούλα στήν ψυχή της. — Ποιά όμορφη από τήν 'Ενδώρα; — Δέν ξέρω άν είσαι πώ όμορφη, άπάντησε, άλλ' είσαι πώ καλή. Αυτό όμως δέν άλλαζει τίποτε. Ήρθα εδώ γιά νά πεθάνω. Και δέν πρόκειται ν' αλλάξω άπόφασι.

Η 'Ενδώρα δάγκωσε τά χείλη της. "Υστερα έίπτε: — Γύρνα στό χτήμα του Μελχόλ, 'Ασαήλ. Θά σέ βοηθήσω νά σ' αγαπήση ή 'Ενδώρα. Πρόσεχε όμως τόν κύριο σου. Άν σάς πιάση μαζί, θά σάς σκοτώση και τούς δυό...

— Έφυγε τρέχοντας ή νέα, γιά νά μή δη ό αγαπημένος της τά βουρκωμένα της μάτια. Γύρισε πάλι στή σπηλιά της, μέ καταματωμένα πόδια, τσακισμένη από τήν κούρασι και τήν πίκρα της καρδιάς της. Άν ήθελε, θά μπορούσε βέβαια νά κάνη τόν 'Ασαήλ όχι μόνο νά την αγαπήση, άλλα και νά την έκλιπαρή γιά ένα της βλέμμα. Δέν τώ ήθελε όμως αυτό. "Ηθελε νά την αγαπήση άόλιστα, αληθινά, όπως κι' εκείνη. Ήταν δύσκολο ώστόσο, γιατί την είχε προλάβει ή 'Ενδώρα.

— Είναι στό χέρι μου νά την εξαφανίσω από τώ πρόσωπο της γής!

Ο νέος δέν την άκούσε κι' άρχισε νά σκαρφαλώνη στους βράχους.

ψιθύρισε ανάμεσα στό δόντια της. Γιατί δέν τώ κάνω, λοιπόν;

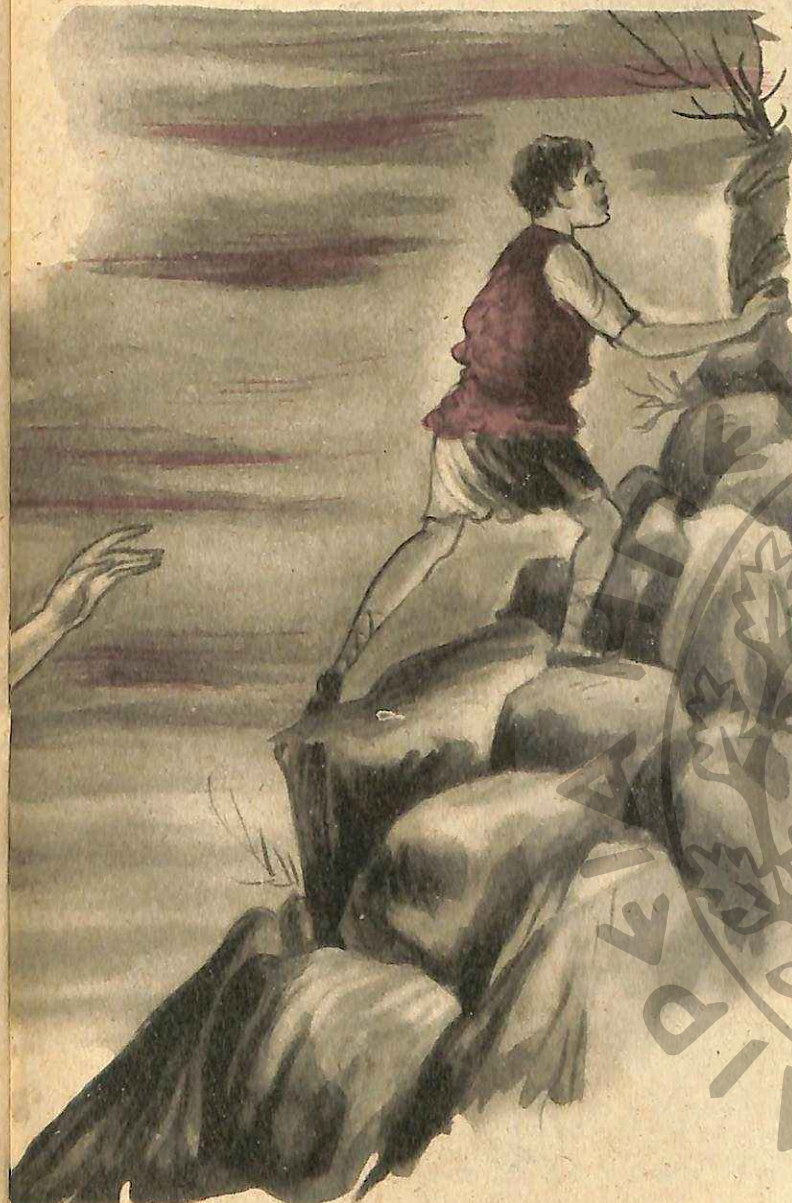
Γέλασε μ' ένα παράξενο γέλιο και πρόσθεσε: — Άγαπώ τόν 'Ασαήλ κι' αυτός προτιμά από μένα εκείνη. "Ω, είμαι τρελλή, πού δέν τή βγάζω μία γιά πάντα από τή μέση. Ο αγαπημένος μου θάρρη τότε νά πέση στήν άγκαλιά μου! Ο αγαπημένος μου θάρρη τότε νά μού πη όμορφα τραγούδια. Και τά τραγούδια αυτά θά είναι μονάχα γιά τή δική μου όμορφιά κι' όχι γιά τή δική της. Κι' ή φλογέρα του θά ψάλλη εύθυμους σκοπούς, γιά μένα πού τόν λατρεύω...

Σηκώθηκε κι' άναψε μία μεγάλη φωτιά. Πήρε μία χύτρα, έριξε μέσα ένα πράσινο ύγρο κι' άρχισε νά τώ άνακατεύη μέ μία έλιγνη κουτάλα, ψιθυρίζοντας διάφορες κατάρες. Ήταν ώραία τήν ώρα εκείνη ή μάγισσα τού 'Ενδώρα, μέσα στήν άγρίδα της. Τά μαλλιά της, σάν χειμάρρος από χρυσάφι, έπεφταν πάνω στους γυμνούς ώμους της. Δέν έβλεπε πιά γύρω της. Ένστατικα προσηλωμένη στό ύγρο εκείνω παρασκεύασμα, μέ χέρια πού έτρεμαν από μία έσωτερική δύναμη, έκτόξευε τή φλόγα τών ματιών της, πάνω στήν έπιφάνεια τού ύγρου, πού έμοιαζε τώρα σάν ένας καθρέφτης. Και στόν καθρέφτη αυτό, ξεπρόβαλε έξαφνα τ' όμορφο πρόσωπο της 'Ενώρας.

Η 'Ενδώρα έδγαλε μία κραυγή κι' άρπαξε τή χύτρα, έτοιμη νά χύση τώ περιεχόμενό της στή φωτιά. Απότομα όμως, έστρεψε τώ κεφάλι της άλλοι και γονάτισε μέ τά χέρια πλεγμένα.

— Συγχωρέσέ με, Θεέ μου! φώναξε. Προσπαθώ νά διώξω από πάνω μου τή λάσπη της άμαρτίας κι' ώστόσο όλοένα βυθίζομαι περισσότερο σ' αυτή. Μη μ' αφήνης νά καταστρέψω τήν 'Ενώρα, επειδή αγαπώ τόν 'Ασαήλ. Βοήθησε και τούς δυό νά εύτυχήσουν. Κι' εγώ άς ζήσω όσον καιρό μού έταξες, μέ τήν πίκρα στήν πονεμένη καρδιά μου...

Έκλαψε πολλή ώρα ή 'Ενδώρα, ώπου κούραστηκε κι' έγγειρε πάνω στό χάμα ν' άποκοιμηθή. Και τότε, όπως και τίς άλλες φορές, της φάνηκε πάλι πώς ελδε νά κατεβαίν ό άγγελος Κυρίου. Κάθηκε στό πλευρό της και τήν κύτταζε μέ τώ ύπεροχο βλέμμα του, σάν νά τή μάλλωνε τρυφερά. Η μάγισσα ένοιωσε τά δάκρυά της νά κυλούν κατ' έστρατό στό πρόσωπό της.

— Φτάνουν τά κλάμματα, της είπτε ό άγγελος. Από τή στιγμή αυτή, είσαι ή έκλεκτή τού Θεού.

Η 'Ενδώρα έκανε μία κίνησι μέ τά χέρια, σάν νά μ'ήν πιστευσέ σ' αυτά πού άκούσε.

Γιατί άμφιβάλλεις; τήν ξαναρώτησε ό θείκός άποσταλμένος. Δέν πιστεύεις στό λόγια μου;

Πώς είναι δυνατόν νά είμαι ή έκλεκτή τού Κυρίου; άπάντησε έκείνη. Πρίν από λίγο ακόμη, θέλησα νά καταστρέψω ένα από τά πλάσματα τού, γιά νά ικανοποιήσω τόν έαυτό μου.

Ο άγγελος άπόθεσε τώ χέρι τού στό τετραθένα μαλλιά της. — Κι' όμως δέν τώ καταστρέψες, είπτε. Άντιστάθηκες στόν πειρασμό και στό τέλος νίκησες.

— Νίκησες; Δέ θά μέ ξαναπνίξη λοιπόν ή άμαρτία; — Όχι, ό κίνδυνος πέρασε. Τώρα πιά μπορείς νά κυττάξης τόν ούρανό μέ καθαρίο βλέμμα.

— Κι' άν ξαναδώ τόν 'Ασαήλ; Δέ θά φουντώση μέσα μου τώ πάθος; — Ο άγγελος δέν άποκρίθηκε. Χαμογέλασε μόνο κι' εξαφανίστηκε όπως ήρθε. Η 'Ενδώρα έπνιγνε. Μέσα της τώρα ένοιωσε μία παράξενη γαλήνη, πού δέν τήν είχε άλλη φορά. "Εοθύσε τή φωτιά πού εξακολουθούσε νά καίη κι' έχυσε μακριά τώ ύγρο τής χύτρας της. "Υστερα κατ' άστρεψε όλα τά σινεργα της εμαγκιής της.

— Ένα πρην, είδε νάρχεται από μακριά ένα βοσκόπουλο. Ήταν ό 'Αμάς, ό βοήδός τού 'Ασαήλ.

— Ο 'Ασαήλ είναι στή φυλακή, της είπτε όταν πλνίσισε κοντά της. Καί ζητά τή βοήθειά σου. Τόν έβάλε ό Μελχόλ γιατί τόν είδε νά φιλά τή γυναίκα του, τήν 'Ενώρα. Πήγα και τόν είδα στή φυλακή και μού είπτε νάρθω σέ σένα. Μονάχα ό βασιλέας Σαούλ μπορεί νά τώ δώση χάρη. Άλλοιώςίκα θά πεθάνουν, ή 'Ενώρα κι' αυτός, στήν πυρά.

— Θά τόν ξαναδής; — Άν μ' αφήσουν οι στρατιώτες πού τόν φυλάνε, ίσως τόν δώ.

— Τόν νά τώ πής πώς θά προσευχηθώ γιά κείνον και γιά τήν 'Ενώρα. Πού βρίσκεται ό Μελχόλ; — Ο Μελχόλ άρρώστησε από τώ κακό του και πέθανε.

— Καλά, πηγαίνε τώρα... — Η 'Ενδώρα έμεινε μόνη. Τώ άγγελμα πού της έφερε τώ άγόρι, δέν της έκανε καμία έντύπωσι. Τώ περιμενε πάντα αυτό κι' ώρα τήν ώρα καρτερούσε νά της φέρον τ' άσχημα νέα. Γνώριζε τώ μέλλον τών ανθρώπων, όπως και τώ παρελθόν. Μά τώρα, μονάχα λύπη αισθανόταν γιά τόν 'Ασαήλ. Για τόν 'Ασαήλ και γιά τήν 'Ενώρα. Μέ ποιόν τρόπο θά μπορούσε νά τούς σώση από τώ θάνατο; Ποιά ήταν αυτή, ώστε νά μπορέση ν' ανατρέψη τώ νόμο πού τόσο καταδικάζε γιά τήν άνομη πράξι τους;

— Άς τούς βοηθήση ό Θεός, ψιθύρισε. 'Εγώ θά προσευχηθώ μονάχα γιά τή σωτηρία τους.

Και προσευχήθηκε ώρες πολλές γιά τόν άνθρωπο πού είχε λατρεύει και γιά τή γυναίκα πού άδολτε είχε μισηση. Εκείνη άκριβώς τή στιγμή, στό άνοιγμα της σπηλιάς φάνηκε ένας ξένος:

Σ' άκούσα νά παρακαλές τώ Θεό, της είπτε, νά σώσει δυό ανθρώπους πού καταδικάστηκαν στό θάνατο της πυράς. Θέλεις νά σωθούν;

— Άς σωθούν αυτοί κι' άς πεθάνω εγώ! άποκρίθηκε ή 'Ενδώρα.

— Γιατί ενδιαφέρεσαι τόσο πολύ γι' αυτούς;

— Γιατί δέν έκαναν τίποτε κακό. Άπλώς αγαπιούνται. Αυτό είν' όλο.

— Πέες μου τά όνόματά τους.

— 'Ασαήλ και 'Ενώρα.

— Δέ θά τά ξεχάσω. "Όταν έπιστρέψω πίσω, θά ένεργήσω γιά νά έλευθερωθούν.

— Όποιος κι' άν είσαι, σ' εύχαριστώ, τώ είπτε ή μάγισσα. Άλλά τί έπιθυμείς, ξένη, στή σπηλιά μου;

— Ήρθα γιά σένα. Θέλω ν' άκούσω τώ μέλλον μου.

Ο έπισκέπτης αυτός δέν ήταν άλλος από τόν βασιλέα Σαούλ. Ήθελε νά έχη μιάν άπάντησι στό πρόβλημα που τόν βασάνιζαν. Ο λαός του είχε άρχισέ νά τόν μισή. Ο πόλεμος πού είχε κηρύξει έναντίον τών φιλισταίων, είχε άποδείξητ καταστρεπτικός.

Γεμάτος άνησυχίες, τήν παραμονή της μάχης τού Γελβόνε, ό Σαούλ θέλησε τότε νά ζητήσει τή γνώμη τών πώ στενών συμβούλων του και ζήτησε νά τώ ύποδείξουν τόν άνθρωπο πού έρχόταν σ' έπικοινωνία μέ τά πνεύματα. Ήνιρχε κανείς τέτοιος;

— Αυτό μόνο ή μάγισσα τού 'Ενδώρα μπορεί νά τώ πετύχη, τώ έζήγησαν εκείνοι. Είναι έξοκαυμένη σ' όλο τώ 'Ισραήλ.

— Τότε θά πάω νά τή βρώ άπόψε κιόλας, είπτε ό Σαούλ.

Πέταξε από πάνω του τά πλούσια ρούχα, ντύθηκε φτωχικά και παίρνοντας δυό πιστούς αξιωματικούς του, πήρε τώ δρόμο γιά τώ σπήλαιο πού κατοικούσε ή μάγισσα. Κι' όπως είδαμε πώ πάνω, της ζήτησε νά τώ πη τώ μέλλον. Η 'Ενδώρα όμως άρνήθηκε έπιμονά νά παραδώση τώ νόμο. Τώ ύπενθύμισε τίς διαταγές τού βασιλέα και τώ είπτε πώς, άν υπάκουε στήν έντολή του, θά κινδύνευε ή ζωή της. Ο Σαούλ έβγαλε τώ χέρι στό στήθος του.

— Όρκίζομαι, είπτε έπίσημα, νά μ'ήν πάθης τίποτε. Ο βασιλέας είναι φίλος μου και δέ θά θυμώση άν τώ μάδη. Ζήτησε νάρθη τώ πνεύμα τού Σαμουήλ...

Η νέα δέχτηκε. Κάλεσε τώ πνεύμα πού της ύπέδειξε ό ξένος και μόνο τότε αναγνώρισε στό πρόσωπό του τώ Σαούλ. Η 'Ενδώρα έπεσε σέ κατ' έλπίδα. Τήν ίδια στιγμή, ό βασιλέας άκούσε τή φωνή τού Σαμουήλ, νά τόν ρωτά γιατί τόν ένωχλήσε. Ο Σαούλ, τρέμοντας όλόκληρος, τώ μίλησε γιά τίς άνησυχίες του και ζήτησε νά μάθη γιά τήν έκδρασι τού πολέμου. Στό τέλος τόν παρακάλεσε, κλαίγοντας σχεδόν, νά τώ πη τί έπρεπε νά κάνει.

— Άφού ό Θεός σέ έξέχασε, τί μπορώ νά σου πώ εγώ; άποκρίθηκε τώ πνεύμα. Ξέρεις καλά ότι ό Κύριος σ' έγκατέλειψε, γιατί τόν παρακούσες. Η τιμωρία σου είναι δίκαιη. Ο Θεός θά παραδώσει τώ 'Ισραήλ στούς φιλισταίους κι' αύριο, εσύ κι' ό γιός σου, θάρθετε κοντά μου.

Μ' αυτά τά λόγια τώ πνεύμα εξαφανίστηκε κι' ό Σαούλ σωριάστηκε σέ μία γωνιά, χωρίς έλπίδες. Η 'Ενδώρα τώ έτοιμάσε φαγητό και μέρος νά κοιμηθή. Εκείνος όμως άρνήθηκε. Έπειδή ώστόσο ή νέα έμπεινε, αναγκάστηκε νά δεχτή λίγη τροφή. "Υστερα, άφού ξεκουράστηκε λίγες ώρες στή σπηλιά, πήρε τούς αξιωματικούς του κι' έφυγε.

Ήταν βαθιά άποκαρδιωμένος, μά δέν έχασσε τήν ύποσχεσι πού έδωσε στή μάγισσα. Μόλις έφτασε στό παλάτι του, πρόσταξε νά έλευθερώσουν τόν 'Ασαήλ και τήν 'Ενώρα.

Εύτυχισμένοι εκείνοι γιά τή σωτηρία τους, έοπεσαν νά εύχαριστήσουν τήν 'Ενδώρα. Γιατί ήταν βέβαοι πώς μέ δικές της έέργειες, είχαν ξαναβή σ' όλο τώ φως και τή χαρά.

Από τότε δέν ξαναφύγαν από κοντά της. Έμειναν κι' οι τρεις μέσα στό μικρό σπήλαιο και ζούσαν αγαπημένοι, εύχαριστώντας τώ Θεό.

Ο Σαούλ κι' ό γιός του πέθαναν, όπως τώ προείπε τώ πνεύμα τού Σαμουήλ μέ τώ στόμα της 'Ενδώρα.

Σήμερα μέ τώ όνομα αυτό είναι γνωστή μία τοποθεσία, όγτώ χιλιόμετρα μακριά από τώ όρος Σαδώρ, πού τότε τώ έλεγαν κα' 'Εταλών. Στό σημείο αυτό οι έθιγενείς δείχνουν στούς ξένους τή σπηλιά πού έζησε ή περίφημη βιβλική μάγισσα, πού μολούσε μέ τώ Θεό. Η ώραία ιστορία της, αναφέρεται στήν Παλαιά Διαθήκη εβραϊκών Α' ΚΗ'. Είναι ή ιστορία μιας γυναίκας, πού κέρδισε τήν ψυχή της.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

63

Μπαίνοντας εκεί, είδε να σηκώνεται μια γυναίκα σιλουέτα απ' τη χαμηλή και φαρδιά σιλουέτα όπου μιλοκοιμότανε.

— Έσείς είσατε, Μαργκαί; ρώτησε.
— Μάλιστα, κύριε κύριε.
— Κοιμόσαστε, παιδί μου;
— Μπορεί. Δεν ξέρω...
— Γιατί να με περιμένετε, μέχρι τέτοια ώρα;

— Ήθελα να βεβαιωθώ πως δε χρειάζοσαστε τίποτα.

Η φωνή της Μαργκαί ήταν μελωδική σαν κελάρωμα πουλιού, μαγευτική όπως κι η όμορφη της.

— Που είναι η Μαρία - Άννα; ρώτησε ο κύριος.

— Εμεινε ξύπνια ως τα μεσάνυχτα. "Υστερα πήγε να κοιμηθεί.

— Κάνετε και σεις το ίδιο, Μαργκαί.

— Καληνύχτα σας, κύριε κύριε.

Η Μαργκαί δε φαινόταν ναχη γεράσει καθόλου. Τα 18 χρόνια που είχαν περάσει, δεν είχαν αφήσει ίχνη πάνω της. Φαινόταν πάντα στην ανθοσί της, όπως άλλοτε, στο Φρέζ.

Βγαίνοντας, χαμογέλασε φιλικά στον Τιελέ.

— Είναι η ήλιαχτίδα του σπιτιού μου! μουρούρισε ο κύριος.

— Ύστερα έδειξε στον πιστό του υπηρέτη μια καρέκλα, κοντά στο τζάκι.

— Κάθισε εκεί, του είπε.

Πήρε κι' αυτός θέσι απέναντί του κι' άρχισε απότομα:

— Την ξαναείδα!

— Ποιόν; Την κυρία ντε λά Μπρέντ;

— Ναί... Κατά τις 3, όταν βγήκα απ' το σπίτι.

— Όστε ζή λοιπόν;

— Ναί, ζή.

— Και βρίσκατε στο Παρίσι;

— Έτσι φαίνεται.

— Είπ' ευτυχισμένη;

— Μάλλον δυστυχισμένη.

— Της μιλήσατε;

— Δε μπορέσα! Βρισκόμουν μέσα στ' αμάξι μου, σκεπτικός όπως πάντα, χαμένος στα σύννεφα των αναμνήσεων, βουτηγμένος στη θλίψη... Ξαφνικά, η ματιά μου έπεσε τυχαία στο πρόσωπο μιας γυναίκας, που στεκότανε μερικά βήματα πιο πέρα.

Ήταν οπωσδήποτε... Τι έγινε τότε μέσα στο μυαλό μου;... Είναι ανεξήγητο! Δε μου ήρθε καν ή ιδέα πως βρισκόμουν μπροστά σ' εκείνη που άνασταν 18 ολόκληρα χρόνια! Μονάχα ύστερα από ένα λεπτό, άγγιξα το μέτωπό μου, λέγοντας με το νου μου: «Μά είν' αυτή!...»

Ξαναγύρισα τότε στο μέρος όπου την είχα δει. Έφασα παντού... του κάκου όμως! Έχε χαθεί!

— Ίσως να κάνατε λάθος...

— Όχι! Αδύνατο να υπάρχει τέτοια ομοιότητα...

Κι' ο κύριος πρόσδεσε, δείχνοντας τα μάτια του:

— Είπ' εδώ η εικόνα της, χαρταγμένη για πάντα, απ' την ημέρα που την έχασα.

— Έπειτα από τόσα χρόνια!...

«Ο ντ' Αρμέλ» σπρώχθηκε, ακούμπησε στο μάγουλο του τζακιού και είπε ζωηρά:

— Τι σημασία έχουν τα χρόνια; Μήπως έπαψα να τη συλλογίζομαι, έστω και μια στιγμή; Πέρασε έστω και μια μέρα, χωρίς ν' αναρωτηθώ που είναι, τι κάνει, πως ζή, πλούσια ή φτωχή;... Δεν έκανα δ' τι ήτταν άνθρωπινος δυνατό για να την ξαναβρώ;... Ήταν διπλός ο λόγος που μ' έσπρωχνε σ' αυτές τις έρευνες.

Χαμήλωσε τη φωνή του, πνιγμένος απ' τη συγκίνηση, και συνέχισε:

— Ήταν απ' τη μια μεριά ο έρωτάς μου γι' αυτήν, που μεγάλωσε με τα εμπόδια... κι' απ' την άλλη η αγάπη μου για το παιδί μου που δεν το γνώρισα και που μοιραζότανε τη στενοχώρια, τη φτώχεια ίσως της μητέρας του!

— Έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, για να ήρεμήσει κάπως, κι' έπειτα πρόσδεσε:

— Είχα χάσει πια την ελπίδα πως θα την ξαναόλεια. Έπειτα από τόσα άκαρπα διαβήματα, έπρεπε να τη θεωρώ πια χαμένη για πάντα, νεκρή... Γι' αυτό άκριδώς σάστια, τάχα, βλέποντάς την ξαφνικά μπροστά μου...

— Τώρα όμως είμαι βέβαιος πως ζή! Αυτή ήταν, σου λέω! Δεν υπάρχει αμφιβολία... Τα μάτια της είχαν καρφωθεί στα δικά μου! Ήταν ταραγμένη, ανήσυχη! Πρόκει να ύπνερε πολύ στη ζωή της... μά όχι, άσφαλώς, όσο εγώ!

Ξανακάθισε στην πολυθρόνα του κι' ακούμπησε το κεφάλι του στ' άριστερό του χέρι.

— Όστε ήταν κοντά σας, μπροστά στην πόρτα της έκκλησίας; ρώτησε ο Τιελέ.

— Ναί.

— Αυτό σημαίνει πως σ'άς σκέπτεται, όπως τη σκέπτεσαι και σεις.

— Με τη διαφορά όμως ότι η δική μου σκέψη είναι γεμάτη αγάπη κι' άφοσίωση...

— Ένώ η δική της;

— Δε μπορεί, παρά να κρύβη μίσος και περιφρόνηση!

Ο Τιελέ άνασκήρτησε άθέλητα. Τούκανε κατάπληξη ο ένεργητικός και συγχρόνως βαρύνει έλπιμένος τόνος του κύριου.

Ο ντ' Αρμέλ χαμογέλασε με πικρία.

— Παραξενεύσαι γι' αυτό που άκουσες, καλέ μου Τιελέ, είπε. Δε μπορείς να καταλάβεις... Μά έχεις δίκιο, γιατί δεν ξέρεις... γιατί σου έχω κρύψει ένα σφάλμα μου, ένα έγκλημα, μια ατιμία μου... σ' έσένα που είσαι κι' άφοσίωση κι' τη τιμή προσωποποιήσες! Ήθελα να σου κάνω αυτή την έκμυστή-ευσι, αλλά δισταζα. Μοι φαινόταν δεινμή η γλώσσα μου, δεν άποφάσιζα να ύπνερω την ταπεινώσι μιας τέτοιας όμολογίας.

— Κι' όμως πρέπει να μάθεις! Δε θέλω να σε ξεγελάσω πιο πολύ, διατηρώντας τη φιλία σου χωρίς ναχω δικαιώμα. Θα τα μάθεις όλα... Έδώ και 18 χρόνια, πληρώνω το σφάλμα μου με τύψεις, με ψυχικά μαρτύρια, μ' όλα τα μέσα που έχω στη διάθεσί μου... Προσπαθώ να το επανορθώσω, δίχως

να το κατορθώσω, γιατί είναι τεράστιο!... Πέφτει πάνω μου και με συντρίβει! Σκύδω το κεφάλι μου απ' τη ντροπή...

— Έσείς; φώναξε ο Τιελέ.

— Ναί, εγώ.

— Αδύνατο να το πιστέψω!

— Με βεβαιούς έντιμο;

— Βέβαια!

— Κι' όμως... Φέρθηκα μια μέρα σαν τον πιο άνανδρο άνθρωπο του κόσμου! Σαν τον τελευταίο κακοποιό! Οάπρεπε να β'ίσκομαι στα κάτεργα... κι' όχι να είμαι έλευερος και να μ' εκτιμούνε όλοι!...

— Μά τι είν' αυτά που λές;

— Έκαμα ένα φοβερό έγκλημα... που είχα μονάχα ένα μάρτυρα.

— Ποιόν;

— Έκείνη που με κυνηγάει ή εικόνα της, σαν τιμωρία.

— Την κυρία ντε λά Μπρέντ;

— Ναί, τη Λωράνς! Γι' αυτό σου είπα πως δε μπορεί παρά να με μισή. Πρέπει να της προκαλώ, όχι άπλως περιφρόνησι. Αλλά φρίκη! Καταλαβαίνω γιατί άποακρύνθηκε από μένα, γιατί φρόντισε να χάσω τα ίχνη της, γιατί με χώρισε απ' το παιδί της, που είναι και δικό μου παιδί!

— Για ποιο λόγο; ρώτησε ο Τιελέ.

Ο κύριος έσφίξε τις γ' οειές του. Ή φυσιολογική του αλλοίωθηκε.

— Ναί, ύποσχέθηκα να σου τα εξηγήσω όλα! είπε.

Δίστασε μια στιγμή άκέρη, κι' ύστερα πήρε ξαφνικά την απόφασή του, σαν το άλογο που, αφού κοντοστέκεται μπροστά στο εμπόδιο, το πηδάει άπότομα.

Διηγήθηκε στον πιστό υπηρέτη του την τρομερή σκηνή της Σαρτρές, τον ξαφνικό γυρισμό του πλοίαρχου ντε λά Μπρέντ, τη μονομαχία που του είχε προτείνει, και τον έγκληματικό πειρασμό που τον παρέσυρε...

— Σου είπα πως είχε αυτοκτονήσει, πρόσδεσε στο τέλος. Μά η αλήθεια ήταν πως τον δολοφόνησα!

— Έσείς;...

— Ναί, εγώ, ο κύριος Ρομπέρ ντ' Αρμέλ, ο παλμός άριστοκράτης, ο άπόγονος ένδοξων και τιμημένων προγόνων, έκαμα αυτή την άτιμη, την ταπεινωτική πράξη: Δολοφόνησα ένα προδομένο σύζυγο, που θα μπορούσε να με είχε σκοτώσει δίχως να κινδυνέψη, κι' όμως μου άφισε με γενναίοφροσύνη μια πιθανότητα σωτηρίας!

— Είπ' αδύνατο!

— Κι' όμως είν' αλήθεια!

Ο Τιελέ Ρομπίν έσκυψε το κεφάλι του, άναστατωμένος απ' αυτή την άποκάλυψη. Επιτέλους, τα εξήγησε όλα: τη θλίψη του κυρίου του, την έρμηική ζωή που περνούσε, τα πρόωρα άσπρινια μάλλια του, τις νύχτες της άπνειας του που πλανιόταν στα έρημα σαλόνια του μεγάρου του, την άπομόνωσί του απ' τον κόσμο, άκόμη και στην καρδιά του Παρισιού...

Ο παιδικός του φίλος, με τη μεγάλη κι' ευγενική καρδιά, ο γενναίος άντρας που δεν είχε άπισθόχω-ήσει μπροστά σε κανένα κίνδυνο, που αναλαίβαινε πάντα την προστασία των αδυνάτων, στο στρατό, και μονομαχούσε γι' αυτούς, με το χαμόγελο στα χείλη, είχε όμολογήσει ένα άπαισιό έγκλημα του!

Ο κύριος είχε ξαναρχίσει τώρα τον περίπατό του μέσα στο μεγάλο δωμάτιο, με τη βαρεία και πολυτελή επίπλωσι. Κάποια στιγμή, πρόσδεξε το άναστατωμένο πρόσωπο του Τιελέ. Πήγε τότε κοντά του, ακούμπησε το ένα του χέρι στον ώμο του και του είπε, με φωνή αλλοιωμένη απ' την προσπάθεια που είχε καταβάλει:

— Δε μπορείς να καταλάβεις, έ;

— Όχι.

— Ούτε κι' εγώ, φίλε μου... Όσο το σκέπτομαι, μου φαίνεται σαν ναταν ένας επιάλτης!... Κι' όμως όταν συνήλθα, ύστερα απ' τη στιγμή εκείνη που με τύφλωσε ή τρέλλα μου, βρέθηκα με το όπλο που κάπνιζε άκόμη στο χέρι μου, μπροστά σ' έναν άνθρωπο που τρέκλιζε, έτοιμος να σωριαστή χάμω!

Με κύτταξε κι' εκείνος με μάτια που δεν καταλάβαιναν... γιατί μου είχε δείξει έμπιστοσύνη κι' εγώ είχα φερθή σαν άβλιος! Πριν πέση νεκρός, πρόλαβε να μου πετάξει κατάμουτρα την περιφρόνησί του. Μ' έδειξε, με έκδικητικό δάχτυλο, και πρόσδεσε αυτές τις λέξεις:

— Ο άνθρωπος αυτός είναι άνανδρος και δολοφόνος!

Ο ντ' Αρμέλ σταμάτησε λίγο, κι' έπειτα πρόσδεσε, πιο σιγά:

— Τα λόγια αυτά τ' άκούω αδιάκοπα... Οάδινα όλη μου την περιουσία για να πάψουν ν' άνηχουν στ' αυτιά μου! Μά είν' αδύνατο... Ξέρω πως θα τ' άκούω ως την τελευταία μου ώρα.

Ξαφνικά, ο κύριος άγανάκτησε για την τόση κατάπτωσί του και φώναξε, σαν ν' άπολογείτο μπροστά σ' άόρατους δικαστές:

— Μ' είχε έκνευρίσει, μ' είχε ταπεινώσει με την ψυχραιμία του. Ένοιωθα μικρό τον εαυτό μου απέναντί του... Μοι φερνόταν άγέρωχα, μ' ένα τρόπο που μ' έρέθιζε. Οι ερωτήσεις του με μαστιγώνανε... Με βεβαίωσε πως άδιαφορούσε πια για τη ζωή, αφού είχε χάσει το πάλ, χάνοντας τη γυναίκα που έξακολουθούσε να λατρεύη! Με ταπεινώσε με τη γενναίοφυχία του απέναντί της κι' απέναντί μου. Παρ' όλη τη φαινομενική άπάθεια του, που δεν ήταν παρά μια μάσκα, μάντευα πως έβραζε ο έρωτάς του. Περιέμενε μονάχα την έξαφάνισή μου, για να με συχωρήσει!

Μά την άγαπούσα κι' εγώ, τη Λωράνς, κι' αυτός ο έρωτας μου φλόγιζε το αίμα! Μια άγρια ζήλεια με ξετρέλλανε! Την έόλεια να ξαναπερνά στα χέρια του άντρα της, που είχε όλα τα δικαιώματα πάνω της... νικημένη απ' τη γενναίοφυχία του κι' ευτυχισμένη για τη συγγνώμη του που θα της επέτρεπε να ζήση τιμημένα στο πλευρό του!...

Τα λογικά μου σάλεψαν μια στιγμή... κι' έγινε το κακό! Ολόκληρη ή ζωή μου καταστράφηκε μεμιάς... Έχασα την τιμή μου και κατάντησα όπως με βλέπεις, άντικείμενο περιφρόνησης για τους άλλους και φρίκης για τον εαυτό μου!

— Ό, κύριε!...

— Από τότε, δε βρήκα ανάπαυσι ούτε στιγμή! Κάθε νύχτα, είτε μ' άνοιχτά είτε με κλειστά μάτια, βλέπω το θύμα μου όρθιο μπροστά μου, χλωμό, σαρκαστικό... και μ' έκδικείται φαναζόντάς μου τις ίδιες λέξεις: «Άνανδρε! Δολοφόνε!... Τόν βλέπω να πέφτει, να κοκκινίζει το πουκάμισό του και να κυλάει το αίμα του πάνω στο δάπεδο! Βλέπω άκόμη, κοντά του, το μοναδικό μάρτυρα αυτής της δολοφονίας, που με κατηγορεί και μ' άπειλεί!

Ο Τιελέ Ρομπίν, άναστατωμένος, δε μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' το πρόσωπο του κυρίου του.

Έκείνος είχε τετνάρει τώρα το χέρι του, σαν ναδείχνε κάτι που τον τρώαζε:

— Ήταν εκεί... αυτή!... μουρούρισε. Πως ήθε; Ποιά μοίρα την ξανάφερε μπροστά μου;...

Απ' την άγκαλιά της είχε κυλήσει χάμω ο έτοιμοθάνατος. Δεν είχε τη δύναμη να τον συγκρατήσει... Ένδονοντας τότε τη φωνή της με τη δική του, που πέταξε κι' αυτή στο πρόσωπο που λείει που δε θα την ξεχάσω ποτέ: «Άθλιε!»

Σταμάτησε, πνιγμένος απ' τη ντροπή. Σιγά-σιγά ήρέμισε ή φυσιολογία του και πήρε τη συνθησμένη γλώσσα και καλωσύνη της.

— Λένε πως ή εξομολόγησι άνακουφίζει, ψιθύρισε. Ή δική μου μούφερε μια παρηγορία. Αισθανόμαι τώρα πιο ήσυχο τον εαυτό μου.

Στάθηκε στον πιστό υπηρέτη του και πρόσδεσε:

— Πόσο θα μ' άποστρέφεται και σύ!

Ο Τιελέ είδε να κυλάνε δάκρυα στα μάγουλά του. Σηκώθηκε, τούπιασε τα χέρια και του είπε:

— Κι' αν άκόμη σ'άς έγκαταλείψανε όλοι, θα σ'άς έμένα εγώ! Όσα έχετε ύποφέρει, σ'άς εξαγνίζουν για το έγκλημα που κάνατε σε μια στιγμή τρέλλας!

Ο κύριος κούνησε το κεφάλι του.

— Όχι, δε ζητώ να δικαιολογηθώ! Είμαι ο άστυπρότερος δικαστής του εαυτού μου! Κι' όμως έκανα ό,τι μπόρεσα! Προσπάθησα ν' άποδείξω στον ίδιο τον εαυτό μου πως δεν είμαι άνανδρος. Αντιμετώπισα μαζί σου, αγαπητέ μου Τιελέ, όλους τους κινδύνους του Παρισιού, προσπαθώντας ν' άνακουφίσω τους δυστυχισμένους! Σκάλισα τη λάσπη, με την ελπίδα να μαζέψω κανένα χαμένο θησαυρό, να σταματήσω κάποιον άπελπισμένο στο χείλος του βαράθρου... Συγχρόνως έλπιζα

να συναντήσω κάπου εκείνη που ήθελα να ξανακερίσω την καρδιά της!...

Τώρα τα ξέρεις όλα, φίλε μου. Δεν έχω ποιά τη φιλία σου... καθώς και των δυο καλών γυναικών που συμμερίζονται τη θλιβερή ζωή μας!...

Σταμάτησε μια στιγμή.

— Την ημέρα που εγώ έγκαταλείψετε, θ' άφίσω το Παρίσι και τον κόσμο, πρόσδεσε.

— Και που θα πάτε;

— Δεν ξέρω άκόμη...

— Μά δεν πρόκειται να σ'άς έγκαταλείψω ποτέ... έκτός αν με διώξετε!

— Δεν είμαι άξιος ναχω ένα φίλο σαν έσένα, μουρούρισε ο κύριος.

Το ρολόι χτύπησε 2.

Πήγαινε να κοιμηθής τώρα, είπε ο ντ' Αρμέλ στον υπηρέτη του.

Μά δε νύσταζε καθόλου ο Τιελέ Ρομπίν. Έπειτα από μια τέτοια έκμυστή-ευσι, είχε περισσότερο άνάγκη από άέρα, παρά από ύπνο.

Προσπάθησε να διασκεδάση τις σκέψεις του κύριου.

— Πρέπει να ξεχάσετε! του είπε έπιτακτικά.

— Αδύνατο!

— Να δημιουργήσετε οικογένεια...

Ο Ρομπέρ ντ' Αρμέλ κούνησε το κεφάλι του.

— Να στρέψετε άλλοι το νου σας, πρόσδεσε ο Τιελέ.

Ο κύριος άναστέναξε.

Καλή ήταν ή συμβουλή αυτή... Μά πως να την άκολουθήσει, προπάντων τώρα που ήξερε ότι ζούσε εκείνη που νόμιζε για νεκρή!...

Πήγαινε να κοιμηθής, ξαναείπε.

Ο Τιελέ ύπάκουσε τώρα.

Ο κύριος έμεινε μόνος και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Την είχε ξαναδύ!... Για μια στιγμή μόνον, άλλ' άρκετα για να πιασθή πως βρισκόταν στη ζωή!

Ήταν εκεί, κοντά του. Άλλα το μίσος της έμενε άκατανίκητο, παρ' όλα τα χρόνια που είχαν περάσει. Αυτό τον χώριζε απ' την αγαπημένη του κι' απ' το παιδί τους.

Να δημιουργήση άλλη οικογένεια; Ούτε το είχε σκεφθή ποτέ...

Κι' όμως... γιατί να μη το κάνει; Γιατί να μη ζήτηση παρηγορία σε μιάν άλλη στοργή, για κείνη που είχε χάσει;

Στάθηκε μπροστά στο θαυμάσιο μικρό πορτραίτο που βρισκόταν άριστερά απ' το τζάκι του. Παρίστανε τη Λωράνς, μ' όλη τη δροσιά και τη λάμψη των 18 της χρόνων.

Αυτή τον μονάχα ποθούσε, αυτήν άναζητούσε όλο του το είναι!

Ήθελε να της προσφέρει όλη του την περιουσία, για επανόρθωσι της δυστυχίας που της είχε προκαλέσει.

Το χρωστούσε προπάντων στο παιδί που είχε γεννηθ' απ' τον έρωτά τους!

Μά ήταν άρκετα πλούσιος ώστε να κάνει ευτυχισμένους όλους εκείνους που αγαπούσε. Γιατί να μην άκούση το σύμβουλο με την καλή καρδιά και τη λογική, που είχε κοντά του;...

Ήταν άναποφάσιτος και ταραγμένος.

Μετάνοιωνε που είχε ύπακούσει τόσον καιρό στην έχθρα του πατέρα του. Σκεπτόταν το χαριτωμένο προσωπάκι της Σουζάν ντε Μπραξέ κι' έλεγε με το νου του:

«Ίσως νάχη δίκιο ο Τιελέ... Θα δοκιμάσω...»

IB.

Το βράδυ εκείνο, ο βαρώνος Κλώντ έψχε γυρίζει στο σπίτι του κατευχαριστήμενος. Ο καμαριέρης του, ο Μπατίστ, είχε καιρό να τον δ' έτσι ζωηρό και πρόσχαρο.

Γιατί να μην είναι ένδοξισιασμένος;... Απ' την πλευρά του έρωτος, οι δουλειές του βρίσκονταν σε καλό δρόμο. Είχε στη διάθεσί του την Άνζελ ντε Ρέιγ. Την είχε δεμένη διπλά, με τις ύποχρεώσεις που του χρωστούσε, με την ευγνωμοσύνη της, αλλά και με την κατάστασί της — γιατί ήξερε πως, αν δροπρέυε απ' το σπίτι που της είχε δώσει ο βαρώνος, θα ξαναπεφτε στη φτώχεια, την άβεβαιότητα και τους κινδύνους.

Δεν είχε παρά να περιμένη λίγο ο βαρώνος, για να κόψη τους καρπούς των προσπαθειών του...

Όσο για το άλλο ζήτημα, της περιουσίας του ντ' Αρμέλ, είχε καταστρώσει κι' άλλες ένα σωρό σχέδια, που του φαινόταν τό ένα καλλίτερο απ' το άλλο. Δε θαχε παρά να διαλέξη μεταξύ τους.

Το μέγαρο των Μπραξέ ήταν θαυμάσια διατηρημένο, δλο άνεσι και πολυτέλεια. Οι δεξιότητες που έδιναν ο βαρώνος κι' ή βαρώνη, χαλούσαν κόσμο. Οι προσκεκλημένοι τους ανήκαν στη μεγάλη άριστοκρατία.

Μοναδική εξαίρεσι άποτελούσε ο χοντρο-Μπουρνέβιλ. Αυτός αντιπροσώπευε τη μεγαλοαστική τάξι και φαινόταν άταίριαστος μέσα στους έλεκτους άριστοκρατικούς κύκλους. Μά ήταν ο οικογενειακός φίλος κι' ο συντροφός των γλεντιών του βαρώνου.

Είχε άλλωστε μεγάλη περιουσία, πάνω από 10 εκατομμύρια. Αυτή ήταν το κλειδί που του άνοιγε σχεδόν όλες τις πόρτες.

Ο βαρώνος Κλώντ ανέθηκε τώρα στην κάμαρά του κι' έκαμε τη βραδυνή τουαλέτα του, με τη βοήθεια του άφοσιωμένου του Μπατίστ.

— Ξερετε, κύριε βαρώνε, πως έχετε άποψε ένα καλεσμένο; του είπε ο καμαριέρης.

— Ποιόν;

— Τόν κ. Μπουρνέβιλ. Ή κ. βαρώνη δέιταξε να του βάλουμε σερόβισιο.

— Ήθε;

— Μάλιστα, κύριε.

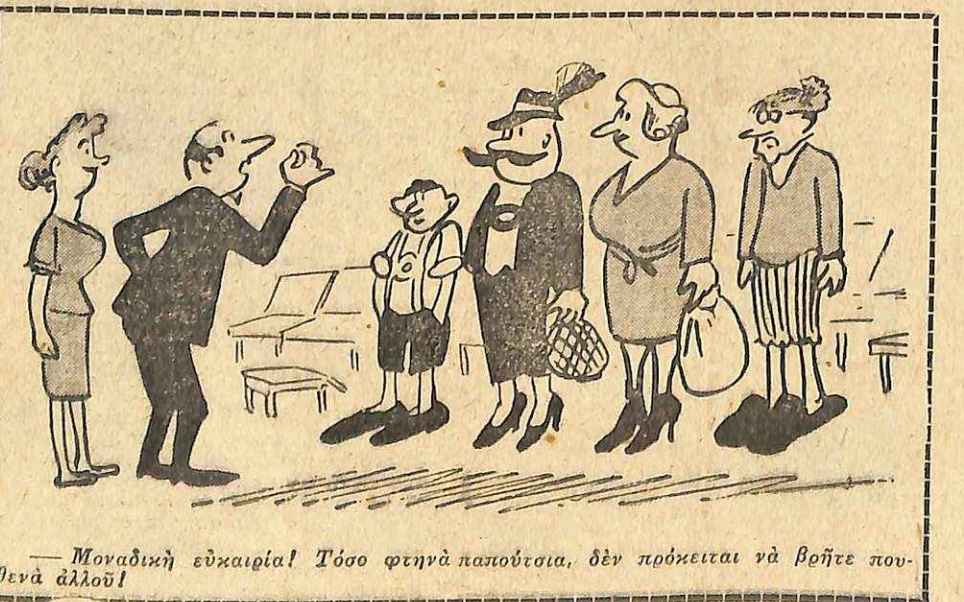
— Τόσο το καλλίτερο! Είναι γερό πηρούνι και γεμάτος κέφι.

Ο βαρώνος έτοιμάστηκε γρήγορα και κατέβηκε στο σαλόνι.

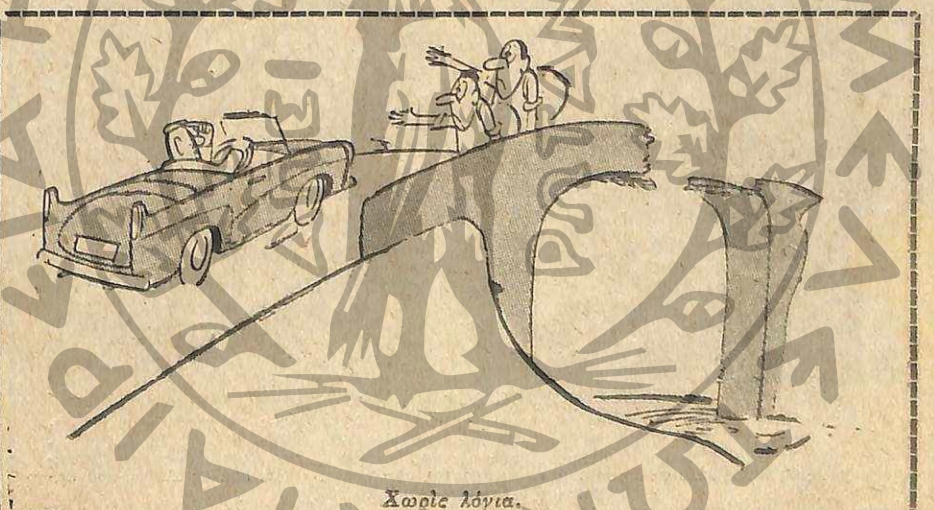
Η γυναίκα του είχε καθήσει κοντά στο τζάκι, μπροστά στη δυνατή φωτιά που έριχνε τις κοκκινώτες ανταυγίες της στα έπιπλα και στα παλιά οικογενειακά πορτραίτα.

Απέναντί της, ο Μπουρνέβιλ, με τη σεβαστή κοιλία του και το χοντρό και κόκκινο λαιμό του, το σχεδόν άγένητο πρόσωπό του και το ευτυχισμένο και ξεγνοιαστο χαμόγέλο του, άναπαύεταν σε μια πολυθρόνα.

— Βλέπετε, αγαπητέ μου, είπε στο βα-

— Μοναδική ευκαιρία! Τόσο φτηνά παπούτσια, δεν πρόκειται να βρείτε πουθενά άλλου!

Χωρίς λόγια.